

AL
press

edice
KIOKAN

Elizabeth
Lowell

*Krok
do neznáma*

Copyright © 2008 by Two of a Kind, Inc Translation © Pavla Kubaláková, 2011 Published by arrangement with HarperCollins Publishers Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BLUE SMOKE AND MURDER
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers
přeložila Pavla Kubaláková

Redakční úprava Melita Denková

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2011

shop@alpress.cz

Tisk a vazba: ^^FINIDR Český Těšín, www.finidr.cz Vydání
první

ISBN 978-80-7362-950-2

Evanovi, mé opoře i radosti

Něco je špatně.

Modesty Brecková se na posteli posadila. Vnímala, jak jí zuřivě buší srdce. Poslouchala vlastní tep a pokoušela se přijít na to, co ji vytrhlo ze spánku.

Silně foukalo, kolem staré farmy se točil vítr. Nevzrušovalo ji to, v severním výběžku Arizony fičelo neustále.

Pak se rušivý zvuk zopakoval.

Přední okno sténalo, protože ho někdo tlačil z věkem zpráchnivělého dřevěného rámu. Naříkalo stejně jako Modesty při každém pohybu artritického vysušeného těla. Zkroucenými prsty nahmatala brýle na nočním stolku a nasadila si je. S povděkem si pomyslela, že sluch jí ještě slouží.

Sáhla pod úzkou postel pro loveckou dvaadvacítku, ještě starší než její majitelka. Kohoutek se častěji zasekl, než aby vyšla rána, ale to vetřelec nemůže vědět. Ztuhlé klouby a svaly zaprotestovaly, ale nakonec poslechly a tiše ji přenesly ke dveřím ložnice. Jako obvykle nechala otevřeno do kuchyně, aby teplo ze sporáku nepřišlo nazmar.

Z obývacího se ozval tlumený náraz, pak pod kroky vetřelce zaskřípala podlaha. Nakonec nezvaný lotr uklouzl na prastarém koberečku.

Modesty se uškříbala. Nepotřebuje žádný sofistikovaný alarm, když žije v domě, kde zná každé skřípnutí stejně důvěrně jako vlastní dech.

Zastavila se a poslouchala, jak někdo potají otvírá zásuvky i skříňky.

Nic nenajde.

Jakmile vetřelec přesunul pozornost ke kuchyni, uvědomila si, že ji neuvidí. Pomaloučku se šourala blíž. Pečlivě se přitom vyhýbala vrzajícím deskám v podlaze.

Nezvaný host měl podobu černého stínu nad dřezem. Otevřel dveře do spíže.

Modesty rozsvítila.

Score zaklel a otočil se. *Zatracená smůla. Ta bába trpí nespavostí.*

„Černá lyžařská kukla, přesně jako z černé kroniky,“ prohlásila Modesty hlasem stejně slabým jako její kosti. „Černé hadry a zlodějská baterka. Odkud jsi, chlapče?“

Score vyrazil k ní.

Natáhla kohoutek pušky. „Zpátky,“ sykla.

Z temné masky na ni ve tmě zíraly jen dva otvory. „Klídek, paní Brecková. Nechci vám ublížit,“ promluvil hluboký a silný hlas. Přestože malý podsaditý chlapík neměl

o moc víc než jejích sto šedesát centimetrů, vypadal jako svalouš nejmín dvakrát těžší než ona. Přitom vůbec nebyl břichatý.

„Slečna, ne paní. O chlapy jsem nikdy nestála. Jsou s nimi jen potíže.“ Hlavní mu ukázala, ať se přesune k zadnímu východu. „Vypadni.“

Score vykročil dopředu, pohlédl na pušku, kterou svírala oběma rukama, a zachechtal se. „Ta dvaadvacítka vám leda vybuchne v rukách.“

Nespouštěl zrak ze zbraně a opět se přiblížil, aniž by pohnul horní polovinou těla. Podle čóček brýlí poznal, že je stará paní napůl slepá. Ještě dva krůčky a máji.

Přitiskla zkroucený prst na kohoutek. „Klidně to risknu.“

„Madam.“ Scoreovi docházela trpělivost, ale ovládl se. Teď není čas na nával zuřivosti. *Nech si to do tělocvičny.* „Podívejte, vypadáte, že byste potřebovala nějaké prachy. Mám u sebe pět stovek. Řekněte mi, kde jsou ty malby, a jsou vaše.“

„Mám všechno, co potřebuju,“ nedala se Modesty. „A teď vypadni!“

Nezpozorovala, že by se chlápek vůbec pohnul, ale najednou hlaveň mířila do stropu. Vyškubl jí pušku z rukou. „Legrace

skončila,“ prohlásil. Na první pohled poznal, že se zbraň zasekla a znechuceně ji položil na kuchyňskou linku. „Tak kde jsou ty obrazy?“

Přistoupil tak blízko, že musela zaklonit hlavu, aby viděla úzké rty v otvoru kukly. Jestli má ten mizera krk, je stejně silný jako jeho svalnaté bicepsy.

„Nerad bych vám ublížil, madam,“ varoval ji. „Kde jsou ty obrazy?“

„Je mi devadesát. Nebojím se bolesti.“

Score se pousmál. „Vážně? Jak dlouho tu sama přežijete se všemi prsty zlomenými?“

Modesty tiše vzdychla. Nejvíce se bála, že ji odvezou do nějaké léčebny, kde bude umírat obklopená cizími starými lidmi, co ječí a zvracejí a bůh ví co ještě.

Radši bych sama skočila z útesu. Nejdřív však musím vědět, že se z Jillian stane aspoň jedna Brecková, co nebude závislá na nějakém ztraceném chlapovi. Ty malby jsou její budoucnost.

„Měla jsem jediný obraz a ten jsem před měsícem poslala znalci do Salt Lake,“ řekla klidně. „Ozval se mi minulý týden, prý ho předal dalším k posouzení a nějaký pitomec ho ztratil.“

Chlápek se pod maskou ušklíbl. „Tvrdila jste mu, že máte dvanáct dalších. Kde jsou?“

„Lhala jsem. Chtěla jsem, aby si myslel, že to bude výhodný obchod.“

„Nevěřím vám.“ *A hlavně vám nevěří můj klient.*

Hodiny po dědovi v obýváku odbily další hodinu.

„Poslední varování,“ sykl chlapík. V chirurgických rukavicích vypadaly jeho pěsti jako ohromné bledé palice. „Jinak to bude moc bolet.“

„Nebude to poprvé.“

Score ji udeřil otevřenou dlaní do obličeje tak akorát, aby jí zvonilo v uších, ale aby mu neomdlela. Zachytil ji. Jen zamrkala, protože cítila, jaký pevný stisk ji čeká.

„Poslyšte,“ zahučel, „nerad se párám se starýma babkama, ale nakonec udělám, co budu muset. Tak kde jsou ty malby?“

„Kdo vás poslal?“ opáčila.

Sotva se pousmál, rty se mu smrskly na ostří žiletky. „Jestli to povím, budu vás muset oddělat.“

„Stejně to uhádnu,“ odsekla.

„Kdybyste to uhádla, taky vás oddělám.“ Zasmál se, jako by řekl dobrý vtip. Pak změnil tón.

„Ven s tím, kde jsou?“ Opět ji praštil, ale opatrně, protože mu bylo jasné, jak křehké má kosti.

„Jak mám vědět, že mě tak jako tak nezabiješ?“

Zíral na ni s přimhouřenýma očima. „Vy byste vyjednávala i s ďáblem, co?“

„Celý život si dělám, co chci,“ řekla Modesty odhodlaně. „Nemám v úmyslu na tom něco měnit. Když mě zabiješ, stejně ty obrazy nikdy nenajdeš.“

„Konečně rozumné slovo,“ vydechl Score. „Připouštíte, že je máte.“

„Tenhle dům postavili pionýři, lidi, co žili o samotě a uměli se bránit. Je tu plno děr, které by nenašel ani Sher–lock Holmes.“

„Nevadí, tak mi je ukážete.“

„Čerta starého ti ukážu.“

„Až budete vřískat bolestí, pamatujte, že jsem vás varoval. Máte na vybranou.“

Jednou rukou ji pustil a sáhl do kapsy černé kombinézy. Vytáhl širokou bílou lepicí pásku s krátkým děrovaným koncem na jedné straně a se sponou na druhé. Vypadala jako úzký pánský pásek. Modesty ten typ znala. Na farmě dennodenně používala různé plastové úchyty. Pevné a jednoduché, moderní obdoby vázacího drátu. Když se dobře spojí, drží pořádně. Mohou spojit třeba zápěstí.

Přemohla sucho v ústech a vše vsadila na poslední kartu. „Nikdy ty obrazy nenajdeš.“ Pohled jí přitom sklouzl ke spíži, kterou nestihl prohledat.

Scoreovi to neuniklo. „Myslím, že si poradím.“

Klidně ji pustil, otočil se a vykročil ke komoře. Modesty přiskočila k lince a otevřela zásuvku. Vytáhla řeznický nůž stejně starý jako ona sama. Ostří se brousilo tolikrát, že zbyla sotva polovina oceli. Zato byl pořádně ostrý.

„Co to sakra...“ spustil Score.

Skočila po něm.

Automaticky zvedl paži, aby se chránil před útokem. Když ucítil na svalu čepel, pořádně ho to nadzvedlo. Uhodil Modesty tak silně, že letěla přes celou kuchyň na opačnou stranu než nůž. Ve vzduchu se otočila, nato zakopla

o židli a padla na zem. Hlavou narazila do železného sporáku. Nehýbala se.

Score hlasitě klel, protože se mu na paži objevila lepkavá skvrna. Krev tekla, ale nestříkala. Dobré znamení, ránu nebude třeba zašít. Byl vzteky bez sebe, přesto se znovu podíval na stařenu.

Zdála se ještě menší, úplné klubko hadříků, na podlaze ani nevypadala jako člověk. Když si dřepel vedle ní, nepřestával nadávat. Viděl dost mrtvých těl na to, aby ihned poznal, že je po ní. Tak prostý úkol jako vydírání staré báby se změnil ve vraždu.

„Jsi pitomá nebo co?“ vyštěkl. „Můžeš si za to sama.“

Strčil jí prsty pod hlavu. Pořád měla brýle, ale oči tentokrát nebyly slepé jen od zákalu. Pod řídkými bílými vlasy nahmatl důlek v lebce. Musela být mrtvá, sotva dopadla na zem, protože jí netekla krev.

„Praštěná stará čubko,“ sykl a postavil se. „Proč jsi mě neposlechla?“

Naposledy hlasitě zaklel a opět zamířil do komory. Nenašel tam nic než staré konzervy a pytle s rýží, moukou, cukrem a fazolemi. Žádné tajné skryše, dvojité police ani strop. Nic než potraviny. Prohledal celý barák.

Nic.

Vyšel na starobyrou verandu a zaměřil pohled na rozpadající se stodolu nějakých dvanáct metrů od kuchyně. Vítr se mu zakousl do kombinézy, netrpělivými prsty ho prohledal a vrátil se bičovat letité budovy. Teď není čas prozkoumávat stodolu, vítr se o všechno postará za něho. Score zvedl kanystr topného oleje a vrátil se do kuchyně. Nebude to poprvé, kdy se pod jeho rukama místo zločinu promění ve scénu, kde se odehrála běžná smutná nehoda. A kdyby se obrazy objevily znovu, nebude to ani naposledy.

Řeka Colorado, 27. srpna, 8.00

„Do prdele,“ uznale vyhrkl Lane Faroe. Vytáhlý puberták se koukl na Jillian Breckovou, usmál se a teprve pak si uvědomil, co právě řekl.

„Jejda, omlouvám se.“

„To nic.“ Jill se také usmála, přesto nespustila oči z místa, kde se burácející řeka mezi čedičovými skalami měnila v úzké peřeje. „Přesně to si říkám pokaždé, když vidím Lava Falls.“

A pokaždé vypadají jinak.

Právě proto to tu miluje. Voda tekoucí z jezera Powell dvě stě mil nahoře proti proudu se mění každý den. Skály a balvany na břehu jsou podemleté a řítí se do proudu. Jakmile dopadnou, vlny se přes ně ženou jinudy, vytvoří se nové proudy, peřeje, díry, trhliny i víry.

Plavba po Coloradu je pokaždé jiná, jen jedno zůstává stejné – číhající nebezpečí. A taky vzrušení.

„Vypadají jako velký čokoládový had, kterého někdo rozšlápl,“ usoudil Lane.

Jill přikývla. „Proto je pořádně naštvaný.“

Další důvod, proč řeku tolik milovala. Zkoušela na ní své síly. Bude jí chybět, až tu přestane pracovat, přesto věděla, že se ta chvíle blíží. Už brzy odejde. Cítí neklid, jenž nevyhladí ani divoká řeka. Třeba přemění starý rodinný ranč na moderní farmu. Vráti tam koně a nakoupí dobytek, založí rybník se pstruhy, bude organizovat kurzy fotografování, malování nebo lovecká safari, nakrmí lidi zeleninou ze zahrádky zavlažované vodou čerpanou starým větrným mlýnem. Nebo zůstane na řece, podle sezóny se bude přesouvat na západ a učit, jak jezdit na kajaku araftu nebo jak přežít v divočině.

Spíš bych se měla soustředit na řeku přede mnou. Lava Falls se při posledním monzunovém dešti změnily. Bude třeba najet je jinak než minule.

Dneska to vypadalo na dost adrenalinovou plavbu – ten vysoký štíhlý sympatický teenager si ji bude pamatovat. Lava Falls se o to postarají. Třicet metrů pod nimi se vařily bublající zpěněné peřeje, víry a zpětné proudy se záludně ukrývaly za mohutné balvany při březích. Ozývalo se stále ohlušující dunění.

Z pravé strany, pomyslela si Jill a v duchu si to odsouhlasila. Tam bude dnes dost prostoru. Zamíříš k tomu šutru, co trčí z vody jako barák, necháš proud vytočit raft, pak pořádně zabereš pravým pádlem a rychle to střelíš na druhý břeh.

Lane pokukoval po průvodkyni, která ho s otcem vezla po Coloradu. Odhadoval, že je nejméně o deset let starší než on, přesto pořádně sexy. Měla štíhlé tělo gymnastky, ale normální boky i prsa. Protože se v tomto období každý hodně natíral krémy na opalování a nosil minimum oděvů, už v kempu měl Lane na co koukat.

Bohužel to mají šestnáctiletí těžké – přitažlivé ženy je považují za moc mladé a holky jejich věku zase chtějí starší chlapy. Někdy ho život dost štve.

Výhled je ovšem fantastický.

Jill se otočila a vydala se k vyšlapané příkré pěšině, po níž si každý instruktor chodil předem zkontrolovat nejnebezpečnější peřeje na řece. Colorado si každoročně vyžádalo několik životů, většinou šlo o opilce a lehkomyšlné hlupáky, občas však někdo přijde o život, protože má prostě smůlu.

Když se Jill s Lanem vrátili k čekajícímu raftu, Joe Farae vyzývavě pohlédl na syna: „Jedeš nebo jdeš pěšky?“

„Klidně můžeš jít okolo,“ odkývala to Jill. „Stezka je dlouhá asi šest kilometrů. Počkali bychom dole.“

„Jedu s vámi,“ odsekl Lane otcí. „Jen mě napadlo, jestli může mít dívka dost síly, aby si poradila s takovým proudem.“

Farae zavrtěl hlavou. Lane je bystrá hlavička, ale o ženách se musí ještě hodně učit. Jill jim po cestě nejméně dvakrát předvedla, že je mnohem silnější než on, přesto syn pořád popichuje. Asi si nevšiml, jak si ostatní instruktoři a průvodci – jak ženy, tak muži – váží Jilliných zkušeností a úsudku.

„Jestli se budeš cítit lépe s otcem u kormidla, klidně ho nechám řídit raft.“

„Díky, nechci,“ odmítl Faroe. „Lava Falls přenechám expertům.“

Lane zabručel. „A proč by měl řídit táta? Mě necháte, jenom když je řeka klidná a vítr vane proti nám.“

Jill mrkla na Faroea. „Co mi chybí na síle, musím vynahradit rozumem.“

Faroe se zasmál a objal syna kolem ramen. „Ona nás sem vzala. Ví o kormidlování víc než neozbrojený lektor bojových umění. A o to na řece jde, musíš se vyznat v proudech a vzít rozum do hrsti.“

Taky je to boj, ale odlišný, než na jaký je Faroe zvyklý. Na řece přeje štěstí každému, kdo má někoho jiného, aby za něho dal pozor na nebezpečné situace. Proto sem přijel na dovolenou – aby nemusel přemýšlet, jak někoho zabít dříve, než on zabije jeho.

„Pche,“ zamručel Lane, ale na Jill se usmál. „Spadla jste někdy do Lava Falls?“

„Dvakrát,“ přiznala a upravovala si koženou šňůrku na krku. Visel na ní kapesní nůž s háčkem na konci. Kdyby se převrátili a zachytili se na něčem pod vodou, byl dost ostrý na přerezáání speciálních nylonových lanek-jediným seknutím. Zatím ho nepoužila. Doufala, že k tomu ani nedojde. „S vodou se nezápasí, jenom v ní pluješ. Právě proto mají všichni výstroj, na kterou sis tolik stěžoval.“

„Vesta je přes ramena moc úzká.“

„Tvého otce jistě tlačí víc, přesto si nestěžuje.“

Faroe se usmál. Plovací vesta je pohodlnější než neprůstřelná, to si však nechal pro sebe.

„Mámě by se to taky líbilo,“ pohlédl Lane na řeku zelenohnědýma očima zděděnýma po otci.

„V devátém měsíci těhotenství asi ne,“ poznamenal suše Faroe. „Řekla mi to jasně. Máme se věnovat mužské zábavě, zatímco ona se bude soustřeďovat na ženské věci.“

„Doufám, že s porodem počká, než se vrátíme.“

„Má ještě skoro celý měsíc.“

„Je obrovská.“

„To jí rozhodně neříkej,“ poradil Faroe synovi.

Ve skupině, která se chystala sjet Lava Falls, byli na posledním raftu. Zatímco ostatní raftaři s řevem projížděli přejemi, Lane s

Faroem a Jill se klidně vydali ke svému menšímu plavidlu. Než nasedli, pořádně si propláchli sandály, aby v nich nezůstal nepříjemný písek. Oba pasažéři připevnili své plovací vesty k lankům.

„Můžeme?“ zeptala se Jill.

Odpověděli zvednutými palci.

Lane seděl vpředu, Faroe vzadu. Jill byla uprostřed na lavičce s vesly zatím vyzvednutými nad hladinu. Z peřejí pod nimi vyjel poslední raft. Jill pozorně zkoumala řeku, v duchu upravila úhel, pod kterým má najet do proudu. Nejdůležitější je, kudy do Lava Falls vplujete. Trefíte se a čeká vás příjemná adrenalinová jízda. Jestli ne, budete cucat kamení.

Proud zrychlil a odhodil raft na stranu. Jill zabrala levým pádlem a upravila tak směr. Předek raftu začal nadskakovat, jak ho olízly první vlny. Naposledy pohledem prověřila, že mají pasažéři záchranné vesty správně. Lane na to někdy nedával pozor, vybavení ho otravovalo.

Peřeje před nimi hřímaly jako startující tryskáč.

„Zapnul ses dobře, Lane?“ zařvala Jill.

Natočil se k ní a ukázal, že má upevněné na hrudi dvě ze tří spon. Třetí volně visela s plastovými konci nezapnutými.

„Zacvakni ji,“ křikla Jill a pohodila hlavou k jeho hrudi.

Sklopil zrak a všiml si uvolněné spony. Chtěl ji zacvaknout, ale nedařilo se mu to, už předtím šla špatně rozepnout.

Příd' vjela do první prolákliny a pak vyskočila jako vzpouzející se kůň. Lanea pokropila ledová voda. Nadšeně zaječel.

Jill se u vesel spokojeně usmála, vytočila raft po proudu a vrátila ho do správného směru. Lane to nečekal, zavrával, naklonil se kupředu, ztratil rovnováhu, sklouzl po nafouklém obvodu, a když najeli do další peřeje, zůstal prakticky viset ve vzduchu. Peřej ho vyhodila z raftu přímo do řvoucích zpěněných vln. Faroe automaticky chňapl do vody, ale nestihl Lanea zachytit. Štíhlý raft byl rychlejší než plavec.

„Nesnaž se plavat!“ křičela na Lanea Jill. „Nech se nést proudem!“

Zaměřila místo, kde ho naposledy zahlédla, pevně uchopila obě vesla, opustila hlavní proud a rychle zamířila k pravému břehu. Zapáchla raft mezi dva velké balvany a znovu se soustředěně zadívala na peřej nad nimi.

„Támhle je!“ ukázal Faroe.

Laneova červená vesta se objevila ve zpěněné vodě. Chlapec zvedl ruku a zamával. Jill si hlasitě oddechla. Pak ho řeka opět pohltila a on zmizel v bílé pěně.

Faroe shodil sandály a chystal se pro syna skočit.

„Ne,“ křikla Jill. „Vede si dobře. Nechci vás tam mít dva.“

Lane opět vyplaval a zamával. Pohyboval se stejně rychle jako proud, proto je rychle minul. Jill věděla, že ostatní rafty pod peřejemi čekají a určitě ho vyloví.

Najednou se však Lane zastavil jako divoký mustang před dobytčí ohradou. Proud se valil dál a tlačil ho pod vodu. Chlapec bojoval, aby se vynořil a nadechl, jenže voda ho znovu pohltila. Zůstal pod ní.

Ta pitomá uvolněná spona!

Jill nahlas vyhrkla: „Vezměte vesla.“

Byla v řece dříve, než Faroe stihl protestovat.

Sotva dopadla do vody, poznala, že se musí rychle zbavit záchranné vesty. Jinak by se k Laneovi nedostala. Jakmile ji proud začal unášet, rozepnula ji a odhodila. Vařící se voda Jill roztočila, narážela ji na kameny, vtahovala do děr, o kterých člověk neví, dokud do vody nepadne. Narovnála se, a co nejrychleji plavala s proudem k místu, kde Lane zmizel. Naštěstí se právě vynořil a zalapal po dechu; tentokrát se taky pořádně napil, než se opět ztratil pod vodou.

Jill se převrátila na záda a sundala z krku nůž. Pevně ho sevřela v pravé ruce. Bude mít jen jednu příležitost ho zachytit. Jestli se netrefí, řeka ji od něho odmrští jako raketu. Asi by to přežila. Lane ne.

V šíleném proudu volnou rukou chňapla teenagera pod paží. Zatáhla prudce vzhůru a zaječela: „Nadechni se a potom se ani nehni, jako mrtvola!“

Zalapał po vzduchu, zamlel sebou a pak ztuhl a lehl tváří na vodu. Proud mu narovnal tělo, díky tomu Jill uviděla, kde se zachytil. Objala ho oběma nohama jako milenka, ponořila se a pravou rukou našla řemínek. Otevřela nůž, zajistila ostří a sekla.

Společně vypluli na hladinu. Lane si lehl na záda, kašlal a prudce se nadechoval. Jill ho stále nepouštěla, jeho záchranná vesta udržela nad vodou oba dva. Najednou dvakrát prudce kopl nohama a pak se jimi zdatně odrážela. Brzy oba vpluli ke kraji, kde se Joe namáhal s vesly, aby udržel raft na stejném místě.

Jill Lanea pustila a pozorovala, jak se škrábe na nohy. Hrozně se jí ulevilo, málem se jí radostí zatočila hlava.

Lane pohlédl na přerézáný pásek visící z vesty. Pak si všiml deseticentimetrové díry v plovacím obleku. Pod nylonem se objevila další zpevňující vrstva.

„To váš nůž?“ zeptal se mezi kuckáním.

Jill přikývla, i ona ještě prudce oddychovala. Pustila nůž do vody ihned poté, co hoča odřízla. V proudu by pro ně mohlo být ostří smrtelně nebezpečné.

„Pěkně – nabroušený,“ zadýchal se Lane. „Štěstí že – nebyl delší.“

Jill pohodila hlavou a uvolněně se zasmála. Pak chlapce pevně objala. I on se k ní přivinul.

Faroe přihlížel a pomyslel si, jaká je škoda, že Lane pro Jill není dost starý. Je vážně dobrá. Bystrá, rychlá, pod tlakem se nepoddává emocím, je silná v tom nejlepší smyslu. Připomínala mu Mary, dlouholetou spolupracovnici společnosti St. Kilda.

Uklidnil raft, zatímco se Lane s Jill dostávali na palubu. Lane se ihned natáhl, vleže občas ještě zakašlal, ale dýchal už pravidelně.

Než se Jill opět chopila vesel, Faroe jednoduše řekl: „Díky.“

Oslivě se usmála. „Jenom jsem si chtěla ušetřit papírování. Neradi přicházíme o klienty.“

Pousmál se. „Můj šéf to vidí stejně. Kde máte nepromokavou tašku pro případ nouze?“

Jill se podívala, že tak rychle změnil téma. „Pod sedátkem.“

Otevřel vodě odolnou ledvinku u pasu, chvíli v ní hledal, nakonec vytáhl zalisovanou vizitku. „Schovejte si ji tam.“

Automaticky ji vzala, koukla na ni a přečetla pár slov: ST. KILDA CONSULTING, JOE FAROE. Nechápavě na něho pohlédla.

„Kdybyste někdy měla jakékoli potíže – rozumíte, jakékoli – prostě zavolejte na to číslo dole,“ řekl Faroe.

„Potíže?“

„S našťvaným ex-přítelem, s chlapem, co čučí do oken, s čímkoli, z čeho jde strach. Nebo kdyby vám chyběly peníze či někdo na pokec. Prostě když cokoli bude špatně, zavolejte a chtějte mě. Okamžitě vám pomůžu.“

„Dobrá, díky, ale vážně nevím...“

Faroe se na ni usmál. „Chápu – zrovna teď máte všechno pod kontrolou. I já jsem to viděl stejně. Ale pak se objevily komplikace, do jakých váš život může dostat bez vašeho přičinění. Nechte si mou vizitku, budeme oba doufat, že ji nikdy nebudete potřebovat.“

Hollywood, 3. září pozdě odpoledne

Zachary Balfour se snažil nevypadat znuděně, přestože se nudil. Nesmí se tvářit ani našťvaně. I když je pořádně vztekklý.

Nic ho nevytáčelo víc než klientka, co potřebovala bodyguarda jako doplněk místo malého pejska a na placení účtů u baru. Ne že by obzvláště miloval střílečky. Vlastně by měl být za tuhle práci vděčný. Jenže ho nebavilo dělat něco, kde nepotřebuje myslet a kde ani nevyužije znalosti bojových umění. Po sedmi dnech s DeeDee Breitlingovou by dal přednost riziku, že ho někdo postřelí.

Tohle ti spočítám, Faroe. Malá slečinka bez mozku je možná milovaná neteřinka státního zástupce, se kterým si to St. Kilda nechce rozházet, ale rozhodně s ní ztrácím čas. Jediný, kdo ji pronásleduje, jsou její vlastní sny.

Potřebuje mě asi tolik jako had chůdy.

její strýček to dobře ví. Jenom potřeboval vysoký opálený doprovod pro neteřinku na dovolené v Hollywoodu.

Aspoň že zaplatí dost na to, aby pak Zachary mohl vyrazit na západ hledat stará auta zapomenutá v kůlnách a stodolách nebo na vrakovištích. To byla Zachova vášeň

způsob, jak někdy získat slušné prachy. Jinak si vydělával jako smluvní agent speciální agentury St. Kilda.

Jenže není žádná chůva, proboha. Co si ten Faroe myslí?

Asi je na Zacha našťvaný, že ho obehral v pokeru.

„Není překrásný, zlato?“ zacvrlikala DeeDee Breitlingová.

Vlastně s ním laškovala, ale Zach se to snažil přehlížet. Měl čtyři starší sestry, proto dobře věděl, jak holky s kluky mávají, sotva si nenápadně olíznou rty. On jí na to rozhodně neskočí.

Škoda že jí chirurg s prsy nezvětšil taky mozek. Nebo nezašil pusu.

Ten nápad Zacha rozesmál.

DeeDee to považovala za souhlas. Obrátila se k čekajícímu galeristovi. „Perfektně se mi hodí do obývacího pokoje. Nechte ho zabalit a poslat na mou manhattanskou adresu.“

Zach střelil pohledem po obrázku, který si právě koupila, a pomyslel si, že je to fakt vhodná koupě. Dvě malé šedé skvrny v růžku na černém pozadí doplněné dole o pár světlejších fleků jistě představují její mozkové buňky, jak se předhánějí, která se více projeví. Koňský zadek naznačený vpravo nahoře zlatou linkou ovšem nepotřeboval vysvětlení. Nepochybně je to kupující.

Malíř měl aspoň smysl pro humor a cit pro linii i barvy. Načrtnout několika tahy štětce jasnou koňskou prdel není snadné. Stejně jako složit pěknou haiku, i toto vyžaduje jistou přípravu, cvik, talent a inteligenci. Nejdříve se umělec musel naučit kreslit celého koně tak, aby byl k poznání, a taky zvládnout techniku.

Jen génius ale dokáže namalovat koně tak, aby vypadal, že opouští plátno a běží mimo ně.

Avšak DeeDee se stejně líbilo jen to, co jí někdo doporučil. Velcí umělci z amerického západu nebyli na Manhattanu zrovna v kurzu. Jestliže v devatenáctém nebo na počátku dvacátého století někdo nakreslil výjevy z Paříže, nepochybně jde o umění. Pokud ale ve stejné době tvořil na Divokém západě, je to jen žánrová malba a východní muzea i sběratelé ji v podstatě ignorují. Thomas Moran – a v poslední době ještě Frederic Remington – jsou jedinými výjimkami.

„Co takhle večere?“ zeptal se Zach.

Proč vlastně? O třech listech salátu s mrkvovou nádivkou je zbytečné se zmiňovat.

„Tady nejsme na Manhattanu,“ zamračila se DeeDee. „Ale snad se nějaká slušná restaurace najde.“

„Nezkusíme Tommy's Burgers?“ zeptal se s nadějí v hlase. Copak má smysl potloukat se v L.A., když neochutnáte originální pokrm u Tomyho?

Oklepala se. „Ne. Myslela jsem, že náš poslední večer v Hollywoodu bude něco zvláštního.“

Zach zadoufal, že si dělá legraci. Bohužel už věděl, že DeeDee nemá smysl pro humor. Poznal to po prvních pěti minutách týdenního úkolu.

Tohle ti spočítám, Faroe. Už vymýšlím pomstu.

Severní Arizona, „. září v podvečer

Jill projížděla kolem trosek staré farmy, jež shořela na popel. Minula i stodolu, ze které zbyla jen kostra. Nezastavila. Zajde sem později, až se trochu srovná s faktem, že tu prateta už není. Modesty Brecková totiž vypadala jako jedna z žen, které sice hubnou a stávají se kostnatější, ale není na nich vidět věk. Stejně jako krajina okolo byla jedinečná a nezlomná. Proto považovala Jill za samozřejmé, že tu teta byla, a respektovala ji.

Nemusím se cítit provinile, pomyslela si teď Jill. Po mámině smrti se ta babka sotva dokázala smířit s tím, že budu Žít ve srubu nad rančem.

Modesty potřebovala svůj prostor. Hodně prostoru. Vybrala si samotu a těžkou práci.

A zemřela stejně, jako žila. Sama. Proto za to nemůžu.

To se dobře říká.

Jak osm let stará sportovní honda poskakovala po špinavé polní cestě, od kol létal prach a štěrk. Od posledních monzunových dešťů tu jistě nikdo nebyl, snad kromě kojota nebo králíka, kteří občas otiskli stopy do suchého bláta. Voda stejně všechno smyla, i stopy pneumatik vozu, který určitě dojel k ranči, kde Modesty umřela.

Jill stoupala do prudkého kopce, dokud nahoře nespátrila původní starý srub v údolíčku pod ním, přímo nad potůčkem, kde se Breckovi někdy v roce 1840 usadili. Jill s matkou sem přišly – vlastně utekly – z Utahu a v novějším ranči s Modesty bydlely jen tak dlouho, než opravily starý srub.

Jako holka Jill stoupání po červených útesech milovala, stejně jako dřevěné věžičky na bocích srubu. Jako dospělá se sem nevrátila celých šest let. Čím blíže dojížděla, tím lépe se cítila.

Ještě že nemusím utrácet za motel, až budu zařizovat, co je potřeba.

Mezi oprýskanými trámy vypadlo místy těsnění a okenice visely u kuchyňského okna jen na jednom pantu, zbytek srubu však vypadal

tak, jak si ho pamatovala – malý, starý, ale kupodivu přinášel útěchu. Kousek rodinné historie, který přežil do nových časů.

Právník pověděl Jill do telefonu jen to, že teta zahynula při ohni, který spálil ranč i okolí až po základy ve skále. Jill zůstala pracovat na řece, dokud za sebe nenašla náhradu. Trvalo to tři týdny. Právník ji ujistil, že není důvod spěchat. Modesty spálili a popel rozptýlili přesně podle její vůle. Nebylo ani potřeba postarat se o dobytek, protože ten byl prodán do posledního kusu za účelem úhrady dlužné daně. Právník zároveň požádal o výmaz zbývajících daňových povinností kvůli tomu, že všechny objekty patřící Modesty v podstatě vyhořely.

Daně. Zatraceně.

Kolik asi bude platit za to, že zdědí opuštěný starý ranč, ze kterého zbyl jen popel?

Jill zaparkovala na zarostlém dvorku, a než vyrazila k přednímu zamčenému vchodu s visacím zámkem, pořádně se protáhla. Ne že by tam bylo co ukrást – kromě odrbaných židlí, starého dřevěného kuchyňského stolu a poschodových postelí s „roštem“ z lana uvázaného mezi bočnicemi.

Zámek byl sice zrezivělý, ale potýkat se s ním nemusela. Zřejmě ho Modesty nedávno naolejovala. Nebo možná někomu na čas srub pronajala. Hotovost byla na ranči vždycky vítaná.

Uvnitř bylo překvapivě čisto. Jill nebude muset kempovat na dvoře, než tu uklidí. Kousek od staré ruční pumpy v kuchyni ležel dokonce zakrytý kbelík s vodou. Zvedla ho, aby spustila čerpání, ale zaujal ji poskládaný kousek papíru pod víkem.

Napříč stálo její jméno napsané elegantním prastarým rukopisem pratety.

Odložila kbelík a lístek rozložila. Měla podivný pocit. Přečte si vzkaz od mrtvé.

JDI DO SVÉ STARÉ SKRÝŠE. ŽIVOT NENÍ TAK BEZPEČNÝ, JAK SE MLADÝM ZDÁ.

„To je divné,“ broukla si Jill. „Že by ta stařena byla senilní? Bůh ví, že její sestra nebyla zrovna normální.“

Babička Justine, stará rodinná legenda, již dávno nežije, zatímco prateta Modesty se vždy pevně držela nohama na zemi.

Jill strčila papírek do kapsy džínů. Chopila se pumpy, a když do starého železného dřezu začala téct čistá voda, spokojeně se zasmála. Se zásobami, co nabrala v Page, vydrží klidně několik týdnů. A potom... lepší bude začít si dělat starosti, až bude vědět, jak dlouho se na ranči zdrží. Neměla ponětí, jak dlouho bude trvat, než všechno vyřídí.

Povzdechla si, otevřela vetché okenice na východní straně dřevěnice a pustila dovnitř čerstvý vzduch. Poté vyložila nákupy z auta a na kempinkovém vařiči, který přivezla, udělala kávu. Odnesla ji na přední dvůr, aby si užila hučení větru ve větvích ohromného amerického topolu. Ten strom byl vážně jednou z mála věcí, kterou po odjezdu z arizonského výběžku postrádala.

Zakořenil nedaleko potoka dávno předtím, než sem dorazil první Breck. Jako dítě ho užívala místo žebříku ke zkrácení cesty nahoru na útes.

„Taky jednou zahyneš, starý příteli,“ řekla mu Jill a přejela špičkou prstu po rozpraskané kůře. „Já to neuvidím, dávno tu nebudu. Máš před sebou o stovky let víc.“

Vzpomněla si na vzkaz od Modesty.

Život není tak bezpečný, jak se mladým zdá.

„Tak dobře,“ umínila si, přestože ji nejasný význam rozčiloval. „Udělám to.“

Modesty byla hotový umělec v lezení na nervy. Jill byla dost stará, aby se nenechala vyvést z míry, jenže z toho stejně byla vedle.

Bručela si něco pro sebe, ale našla baterku a rozhlédla se po srubu. Na první pohled tu žádný sklípek nebyl. Ovšem v době před zavedením elektřiny nahrazovaly sklepy a spíše lednice. A ona se do jednoho občas schovávala.

Její oblíbená skryš se nacházela uvnitř spíže, vzadu za ručně vyrobenou skříňkou, kde byl prostor něco málo přes metr čtvereční. Někdo ho vytesal v kameni za zdí dřevěného domku. V době, kdy neexistovala žádná místní banka ani policie, se v okolí volně potloukali indiáni stejně jako psanci. Breckové tu ukládali všechny cennosti – někdy se tu skryli i sami, pokud hrozil útok.

Jill prsty přejela pod třetí policí, našla dřevěnou kličku a pořádně zatáhla. Když otvírala tajná dvířka, plechovkami podložená skříňka

zaskřípala na protest. Jako malá se Jill vždy cítila tajemná, jakmile tam vlezla a schoulila se mezi pytlí rýže, fazolí a cukru.

Rozsvítila baterku a nakoukla dovnitř. Místo zásob spatřila starodávňý kufr babičky Justine. Vešel by se do něho i malý poník. Babička tam kdysi mívala malířské potřeby.

Zvědavá, co obsahuje dnes, zvedla Jill víko. Kožené řemínky byly tak staré, že se málem rozpadly. Opřela víko o kamennou stěnu a posvítila dovnitř.

Místo ztuhlých štětců a ztvrdlých barev na flekatých paletách uviděla šest úhledných balíků, každý ve speciálním voskovaném plátně.

Jill potěšilo, že vše po její rodině nepodlehlo zkáze a neproměnilo se v popel. Něco z Modestyina dědictví přece jen zůstalo.

Teď je to její.

Doufám, že tam není to, co si myslím. Přestože jsem kvůli tomu měla největší potíže v celém životě.

Modesty mě vážně zmlátila, když mě našla, jak si je prohlížím. Kolik mi bylo? Deset nebo jedenáct?

Bez ohledu na můj věk byla vzteky bez sebe.

Nyní je Modesty po smrti a kresby patří Jill. Může si je prohlížet, kdy se jí zachce. Žádné zakázané ovoce, ke kterému mohla jen občas, zatímco matka s Modesty obstarávaly dobytek, otvíraly a uzavíraly zavlažovači kanálek malého sadu, pracovaly na velké zahradě nebo na loukách, aby bylo na zimu dost sena.

Opatrně balíky vytáhla a opřela o kamennou zeď. Teprve pak spatřila kožené desky. Z doby, kdy umřela máma, si pamatovala, že obsahují staré fotky a dokumenty – o nákupech dobytka, a právu na vodu, svatební oznámení, rodné listy i parte. Všechno, co lidé za život nasbírají.

„Výborně. Tady najdu odpovědi na otázky právníka/1

Neotevřela je, místo toho s chutí přenesla všechny balíky dovnitř do domku. Jakmile rozbalila první, našla v něm dvě olejomalby. V živých barvách, přesto realistické a krásně provedené. Celá rozesmátá rozbalila jako malé dítě dárky pod vánočním stromkem i ostatní.

Neviděla je pořádně od doby, kdy ji Modesty nachytala. Zmlátila Jill, pak jí nandala ještě víc, nakonec ji odtáhla do stáje a řekla mamince, že neteř není na ranči vítaná, pokud nepřijde s ní, aby ji hlídala.

„Je to tak dávno.“ Jill se kysele usmála, jak se všechno změnilo. Opřela malby o stěnu a radovala se z čistých nesentimentálních tahů štětce, jež na ni působily i dnes. „Nechápu, proč mi Modesty zakazovala na ně koukat. Asi proto, že to byla divná stará čarodějnice.“

Udělalo jí dobře, když to řekla nahlas. Máma jí neustále opakovala, jak má být Modesty vděčná za to, že je přijala, protože tehdy neměly kam jít.

Život není tak bezpečný, jak se mladým zdá.

„Dobrá, o tom není třeba diskutovat,“ zabručela Jill. „Jenže tenkrát jsem byla děcko a na první pohled se do lěch obrazů zamilovala.“⁴¹

Krajiny na nich byly stejně rozlehlé a nezkrotné jako země samotná. Olejomalby zachycovaly sílu hor, mrazení ledového větru, nekonečnou oblohu i naprostou svobodu života v místech, kde je půda jen zřídkakdy štědrá.

Jako malou ji obrazy očarovaly.

Nyní je dospělá, má titul z dějin umění, a stejně na ni udělaly dojem.

teď jako kdysi cítí souznění s autorem, protože zobrazil i její náladu. Snad taky proto, že na všech krajinách nacházela lidské postavičky – většinou malé, ve srovnání s rozsahem přírodních krás přímo trpasličí – a jaksí ženské.

Jill si toho všimla už jako dítě. Dnes se na ně opět zaměřila.

„Počkat. Nebylo jich původně třináct?“

Zamračila se a vrátila se ke kufru. Uvnitř zbyly jen kožené desky. Nahlédla do nich. Nenašla další obraz, jen dopis adresovaný Modesty Breckové. Byl odeslán týden před její smrtí a zpáteční adresa patřila umělecké galerii v Park City v Utahu, mimo Salt Lake City. Prateta zřejmě usoudila, že stálo za to připojit ho k rodinným památkám.

Jill rozložila ručně vyrobený dopisní papír galerie z historického západu a začala číst.

*Milá paní Brecková,
děkujeme za malbu, která podle Vás patřila rodině dlouhá léta. Je to opravdu zajímavý žánrový obrázek. Ovšem chybí podpis. Proto ji nelze připsat autorovi, přestože se nabízí možnost, že jde o dílo renomovaného malíře.*

Nemůžeme tedy souhlasit s Vaším názorem, že má v současné době velkou hodnotu, přestože věříme, že pro Vaši rodinu je z pochopitelných důvodů dílo nesmírně cenné.

Pozvali jsme rovněž další experty na krajinnou malbu Divokého západu a ti také sdílejí náš názor, že na trhu by cena nebyla valná.

Za normálních okolností bychom Vám obraz vrátili zároveň s dopisem, jenže plátno se bohužel někde ztratilo. Domníváme se, že k tomu došlo u druhého hodnotitele, a upřímně věříme, že je dohledá a vrátí.

Prozatím jsme kontaktovali naši pojišťovnu a čekáme na její odpověď ve Vašem případě. Jakmile se záležitost vyřeší, ozveme se Vám. Omlouváme se za problémy, jež by Vám to mohlo způsobit.

Pokud si přejete, jsme připraveni učinit Vám nabídku v hotovosti jako kompenzaci za momentálně ztracené umělecké dílo. Jelikož nebyl obraz signovaný a autor není známý, věříme, že by částka 2 000 dolarů odpovídala Vaším požadavkům.

Prosím, dejte nám vědět, zda naši nabídku přijímáte. Ještě jednou se omlouváme za možné potíže.

Dopis podepsal Ford Hillhouse. Jill si psaní znovu pročetla, a tentokrát si nabubřelý styl převedla do jednoduché angličtiny.

Modesty poslala jeden obraz proslulé galerii k ocenění a zpátky jí přišla zdvořilá nic neříkající odpověď bez obrazu.

Jill věděla o umění dost na to, aby uznala, že nepodepsané dílo má obvykle minimální cenu. Umělci své miláčky signují. Cokoli bez podpisuje automaticky podezřelé. Bez možnosti přesně určit autora je dílo jakýsi estetický sirotek.

Jinými slovy, vynesete sotva na plátno, na kterém je namalované.

Jill si taky pamatovala, že matka povídala něco o dlouhém smutném příběhu, týkajícím se pláten, která jsou dílem významného malíře. Pak ji požádala, aby už nikdy

o obrazech před pratetou nemluvila, nebo je obě dvě navždy vyhodí z ranče.

„No, já od té doby opravdu mlčela, tak proč se Modesty zničehonic rozhodla vytáhnout jeden obraz ze spíže a ukázat veřejnosti?“ zeptala se Jill hlasitě maleb.

Odpověď byla nasnadě.

Peníze.

Ano, jde o ty zatracené daně. Modesty dobře věděla, že když kvůli nim prodá dobytek, pro ranč je to konec.

Jill se zamračila, zamyslela se znovu nad dopisem z galerie.

Modesty poslala znalcům jeden obraz, kdosi ho předal nejmenovaným dalším expertům a teprve potom jí sdělili, že nesignovaná práce je prakticky bezcenná. Navíc se ztratila. Taková smůla.

Proč by někdo nabízel dva tisíce za bezcennou malbu?

Jednoduché jako facka. Obrazy jistě bezcenné nebudou.

Nebo jde jen o pojišťováky, co se chtějí vyhnout soudnímu sporu o ztracený obraz nejisté hodnoty?

„Asi to byl jen levnější způsob, jak se vyhnout drahému soudnímu líčení,“ řekla si Jill.

Nebo taky ne.

Znovu pohlédla na ostatní díla. A vůbec se jí nelíbilo, co ji přitom napadlo.

Modesty by neschovala koženou složku a pečlivě zabalené obrazy ve starém lodním kufru do srubu, kdyby se neobávala o jejich bezpečnost.

Třeba se zbláznila.

Život není tak bezpečný, jak se mladým zdá.

Jill úporně přemýšlela, jestli se o pratetě dá říct, že byla cvok. Strašlivě zatvrzelá? Tvrdá jako skála? To ano. Nenáviděla chlapy? Zcela jistě. Ale bláznivá?

Spíš prohnaná jak liška.

Koukla na hodinky. Než dojede do městečka, právník dávno zavře, policejní stanice bude mimo provoz a šerif si bude pochutnávat na večeři v místní restauraci Rimrock Café. Navíc nesnáší, když ho vyruší něco méně podstatného než život či smrt.

Modestyina smrt se nepočítá. Je to stará záležitost.

„Vypadá to, že život není bezpečný ani pro staré,“ promluvila Jill opět k obrazům. Odpovědělo jí jen ticho. Přesto něco přimělo Modesty přenést malby a rodinné dokumenty z ranče jinam. Za několik dní nebo týdnů poté zahynula při nehodě, když za chladné noci doplňovala palivo do starých kamen.

A jeden z obrazů – ten, který nechala ocenit – stále chybí.

Jill si nešťastně prohlížela jednu krajinu za druhou, každou nádhernou a bez podpisu.

Proč by velký malíř, jak tvrdila matka, nepodepisoval svá díla?

A jaký důvod držet obrazy tak dlouho v tajnosti měla Modesty?

Bez ohledu na to, jak dlouho se jimi zabývala, Jill odpověď nenacházela. Díla nehovořila o ničem jiném než o opuštěném životě ve volné přírodě Divokého západu.

životě Modesty. O její smrti.

Jill opět pohlédla na hodinky. Zítra se rozjede za šerifem

za právníkem. Za patnáct minut jsou nižší ceny hovorů přes satelitní telefon, protože skončí špička.

Vytáhla z batohu digitální fotoaparát, zaváhala, pak si vybrala tři nejmenší obrazy a několikrát je vyfotila. Nakonec nejlepší snímky uložila do počítače. Vyhledala na netu nejlepší umělecké galerie na západě a vybrala si Fine Western Arts ve Snowbird patřící jakémusi Ramseyovi Worthingto– novi. Patřilo mu několik galerií, všechny ve známých destinacích. Mimo jiné i Best of the West, aukční síň, kterou tu považují za nové Sotheby's. Jestli se dá věřit reklamě.

Chvíli váhala, kdo má druhou nejlepší image na netu, než si vybrala Vision Quest Gallery v Taosu s majitelem Williamem Shillingem. Pracuje na jednom místě třicet let, to hovoří pro něj a jeho klientelu. Všechny místní výstavní síně se soustřeďují na tematiku Divokého západu, kovboje a indiány, utrpení osadníků a lov.

Art of the Historie West úmyslně vynechala, jeden z babiččiných obrazů už ztratili. Hlavně proto poslala Jill k ohodnocení jen fotografie.

Nestála o to, aby se další malby z jejího dědictví ztratily někde cestou.

Jakmile se ozval zvonek u dveří galerie Vision Quest Gallery, William Shilling jen zvedl hlavu a ihned zmáčkl tlačítko, aby zákaznici vpustil. Paní Caitlin Crawfordová patřila totiž k zákazníkům, které majitelé galerií u svých vchodů vítají. Prudce elegantní kráska snadno zastínila jiné ženy, navíc si jako manželka staršího pána mohla dovolit zaplatit sedmimístné částky za obraz bez toho, aby se jí zrychlil tep.

„Caitlin, rád tě vidím,“ spěchal jí Shilling v ústretu. „Dáš si kafe? Je docela chladno.“

Dveře zaklaply přiměřeně hlasitě vzhledem k instalovaným pevným zámkům.

„Moc ráda,“ stáhla si návštěvnice černé rukavičky a zastrčila je do kapsy kabátku z lamí vlny.

„Bez cukru a bez smetany, že?“ zeptal se Shilling, když jí pomáhal z jemného černého pláště.

„Jsi drahoušek, že si to pamatuješ. Omlouvám se, že jsem se neohlásila dříve. Talbert se prostě rozhodl přiletět a podívat se na nový podnik. Přirozeně jsem toho využila, abych se za tebou zastavila.“

Shilling jí s úsměvem podal nápoj v šálku z kvalitního porcelánu. Vůně speciálně namíchané směsi kávy dodala neobvyklému prostoru střízlivější tón.

„Vybrala sis příhodný čas,“ prohodil. „Zrovna jsem ti chtěl poslat mail, že mám pár opravdu zajímavých nových kousků.“

„Dunstany?“ zeptala se dychtivě.

Shillingovi zvadl úsměv na rtech. „No, vlastně ne.“ Ne–podepsaná díla se nepovažují za cenná, vlastně stojí akorát **za** plátno, na kterém jsou. „Mám krásného Blumenscheina, docela dobrého Sharpa a taky malého Russella, a to je opravdový klenot. Majitel se ho chystá dát příští rok do aukce v Renu, protože před tou ve Vegas by nestihl pořádnou reklamu, ale snad by byl ochotný...“

„Ne, díky,“ přerušila ho Caitlin. „Budeme ve Vegas, to víš, že přijedeme, nový Dunstan se objeví na trhu jen vzácně.“

„A Talbert je všechny kupuje.“

„Ano, ovšem. Jak říká, nemá smysl něco sbírat, když si nedopřeješ to nejlepší. Znáš to.“

Shilling si povzdechl. Talbert Crawford se na Divokém západě stal mezi galeristy legendou. Vyžadoval jen třeshinky na dortu, vždycky slízl smetanu.

Vyznal se.

Thomas Dunstan patřil k tomu nejlepšímu z nejlepšího, co se na zdejších trhu objevilo. Bohužel se tento autor neřadil k nejvyrovnanějším lidem, naopak to byl ten nejhorší alkoholik. Procházel obdobími, kdy se zpíjel do němoty, pak měl okno, nebo se dokonce dopouštěl násilí. Celé roky nikomu neukázal nový obraz. Na druhé straně byl dost střízlivý, aby své průměrné a horší kresby sám zničil. Ty, co přežily, se proslavily jako esence nejlepšího umění, jež na Divokém západě vzniklo.

Ze známých Dunstanů vlastnil Talbert Crawford třináct. Ostatní díla se nacházela v muzejních či soukromých sbírkách. Jinými slovy nebyla na prodej. Talbert přitom nabízel hotový balík. Jeden obraz dokonce vyloudil z rodinné sbírky Dunstanových. Povídalo se, že za sedmimístnou částku.

„Třeba nastal čas rozšířit obzory vaší sběratelské vášně,“ navrhl jemně Shilling. „Je mnoho vynikajících malířů, kteří...“

„Obávám se, že to nepůjde,“ zamumlala Caitlin. „Dokud nebudeme mít všechny Dunstany, co jsou k dostání. Talbert na tom trvá.“ *Přímo fanaticky.* „Rozsah sbírky považuje za dobrou investici, ale hlavně jde do hloubky.“

„Opravdu nevím o žádném Dunstanovi s čistým a jasným původem.“

„Přesto jsem slyšela o nejméně jednom novém. Možná dokonce o dvanácti obrazech.“

Shilling v duchu proklínal všechny drbny v síti galeristů na západním pobřeží. „Taky ke mně došly nějaké povídačky.“ *Viděl jsem i fotky, ale všechna plátna do jednoho jsou bez podpisu.* „Přirozeně jsem volal Ramseyovi Worthingtonovi. Ani on nedokáže určit zdroj – sběratele, kurátora nebo další důvěryhodnou osobu. Je to jako snažit se holýma rukama chytit hada.“

„Stopa prý vede do Park City, do galerie Art of the Historie West,“ nadhodila Caitlin.

Shilling si projel prsty řídnoucí vlasy. „Ano, to vím taky. Galerie pravděpodobně poslala jeden obraz k posouzení.“ Pokrčil rameny. „Všichni se ale shodli, že o Dunstana nešlo.“

„Stejně bych ty obrazy chtěla vidět.“

„Já taky. Proto už jsem požádal o fotky.“

„A?“ ostře opáčila Caitlin.

„Ten konkrétní obraz se ztratil. Vlastně se začíná pochybovat o tom, že vůbec existoval. Čím víc se blíží velká aukce ve Vegas, tím víc se mlží. Je to jako každý rok. Zbývá sotva týden, nepřekvapuje mě, co se děje.“

Shilling v žádném případě neměl v úmyslu sám přiživovat povídačky a ubírat tím na hodnotě opravdovým signovaným skvostům.

Caitlin srkala kávu. Pak se maličko zamračila, mezi ladnými křivkami obočí se zjevila drobná vráska. „Tentokrát na tom něco je. Jsem si tím jistá.“

Shilling nahodil profesionální úsměv. „Věř mi, i já bych byl rád.“

„Dáš mi vědět, pokud se objeví něco s Dunstanovým podpisem?“

„Samozřejmě. Vy s Talbertem jste první, komu bych volal.“

„Výborně.“ Usmála se. „Kdybych se to dověděla od někoho jiného, hodně by mě to mrzelo.“

A Shilling by už od Crawfordových neviděl ani dolar.

Rozuměli si velmi dobře.

Ovšem ani jeden z nich nebyl tak nezdvořilý, aby o tom hovořil nahlas.

Blessing, Arizona, 12. září brzy ráno

Šerif Ned Purcell odsunul židli s vysokým opěradlem od stolu a zíral do stropu.

„K tomu ohni došlo skoro před měsícem, slečno Brecková. Vyšetřování bylo uzavřeno. Vaše prateta zahynula nešťastnou náhodou.“

„To chápu,“ nevzrušeně pronesla Jill. „Ale když vezmete v úvahu vzkaz, který mi zanechala, a ztrátu jednoho z rodinných obrazů, jistě chápete, že mám pocit, že je třeba se na to podívat ještě jednou.“

„Slečno...“ Šerif potlačil nepatřičná slova a raději vyhlédl z okna. Breckovic ženské vždycky působily potíže. Svérázné do morku kostí. „Tak jako tak si Modesty za tu nehodu pravděpodobně mohla sama. Staré dámy žijící

samotě by rozhodně neměly přilévát topný olej do kamen, ve kterých hoří oheň.“

Jill se naježila. Opravdu měla dost řečí o tom, jak by ženy měly žít pod ochranou a dohledem pořádného chlapa. Právě tento názor, v okolí běžný, způsobil, že si po škole na arizonskou pustinu sotva vzpomněla.

„Prateta Modesty se na ranči narodila,“ spustila. „Ty kamna používala celý život. Sama se o sebe starala, dovedla udržovat motory, doplňovat palivo, chovat dobytek

nashromáždit dostatek krmivá na zimu. Upřímně řečeno, těžko bych uvěřila i tomu, že zakopla a polila si topným olejem celou kuchyň. Jenže jsem našla její vzkaz a pak ten starý kufr, a to podle mě opravdu znamená důvod k novému šetření.“

Purcell zvedl běžový stetson, stejně důležitou součást uniformy jako kožený opasek s koltem, pouty, střelivem a pendrekem.

Jill čekala. Věděla, že šerifovi leze na nervy, ale nemohla to tak nechat jen proto, že si jeden chlap myslí, že ženská, co žije sama, musí nutně špatně skončit.

„Třeba měla Modesty v předchozích letech prostě štěstí,“ pronesl Purcell neomaleně. „Ženská jako ona měla dávno být někde v domovč.“

Jill se rozhořčila. Jen se jí sice potvrdila její domněnka, ale stejně nesnášela jakékoli náznaky, že ženy jsou horší než muži.

„Asi vám nerozumím.“

Purcell se opřel o lokty a naklonil se k ní. Hladce oholená tvář příliš bledá na někoho, kdo by měl polovinu pracovní doby trávit v terénu, na ni zírala se sevřenými rty.

bílé košili s perlet'ovými knoflíčky, džínsech, kovbojských botách a úzké kravatě dával jasně najevo, že zastupuje venkovany a že se podle toho obléká.

„Modesty Brecková byla pro okolí trnem v oku,“ prohlásil. „Šířila názory, které místní obyvatelé často urážely. Nejeden člověk za mnou přišel s míněním, že je nesvéprávná a že by měla být pod dozorem, hlavně v posledních letech.“

„Jistě, a někteří by ji viděli rádi pod dohledem už v mladším věku,“ odsekla Jill. „Někdo prostě nepochopí, že se žena může rozhodnout neprovdát se nebo dokonce sama odejít z církvi posvěceného svazku a dokáže se o sebe postarat.“

Šerifovi naskočily na tvářích rudé skvrny. „Modesty Brecková utekla od oltáře.“

„V podstatě se nikdy nevдалa,“ řekla Jill. „Pokud vím, dokonce nesouhlasila ani se zasnoubením.“

„Podvedla několik slušných chlapů, co věřili, že se za ně provdá.“

Jill se kousla do jazyka. Pokud je něco pravdy na tom, co se povídá, jeden z těch dobráků byl i Purcellův otec. Jenže Modesty nikdy nenašla chlapa, bez kterého by nedokázala žít.

Stejně jako zatím Jill.

„Její sestra Justine byla obyčejná prostitutka a nevěrnice,“ dodal bez obalu šerif. „Ožírala se a dokonce v hádce postřelila ženatého milence. Můj táta je sem oba přivedl úplně namol. Ten chlap byl dobrák, svedla ho na scestí lehká ženská. Nakonec se cítil tak mizerně, že se oběsil ve vězení ještě tu noc, kdy je zavřeli.“

Jill na něho zírala: „Cože?“

„Nevěříte mi, co? Klidně vám ukážu záznamy, jsou tam otisky a všechno ostatní. Purcellovi odjakživa pracovali pro zákon. Je to naše pýcha.“

Jill neměla co namítnout. Občas zaslechla narážky, šeptané domněnky, ale nikdy ne jasnou verzi babiččina příběhu.

„Justine měla nemanželskou dceru, vaši matku. Ta taky utekla od hodného manžela, rozvedla se s ním a změnila si jméno zpět na Breckovou,“ pokračoval Purcell. „Breckovy byly zatracené buřičky a bezbožnice.“

„Žijeme ve svobodné zemi.“ Jill se snažila mluvit klidně a bez ironie. „Což obnáší i svobodu vyznání.“

Purcell se zamračil. Patřil ke starším mormonské církve. Jeho autorita šerifa vyplývala spíše z této funkce než ze širokého opasku s koltem. Canyon County patřilo k bohabojným místům, k posledním baštám slušnosti ve stále zvrácenější zemi.

„Právě církev nikdy neodpouští ovečce, která uteče, hlavně pokud jde o ženu,“ pokračovala Jill. „Mužský hříšník, prosím, ten sešel na scestí. Ale žena? Nikdy jí nebude odpuštěno.“

Purcell se napřímil. „Mluvíte jako opravdová Brecková. Ale o to tu nejde. Máte kopii úmrtního listu i zprávu koronera. Modesty Brecková zakopla, roztránila si lebku

o kamna, upustila nádobu s naftou a tak způsobila požár starého ranče. Oheň se bohužel přenesl i na stodolu.“

Dlouhou chvíli nebylo slyšet nic než tikání starožitných hodin v rohu. Stávaly v kanceláři zástupce práva od vyhlášení Arizony státem USA. První šerif byl nepochybně Purcell.

Jill se zašklebila. *Škoda že tolik lidí na západním venkově ještě neobjevilo, jaké je žít ve svobodném státě v jednadvacátém století.*

„Schází motiv, neexistuje jediný důvod, proč by někdo vaši pratetě ublížil.“ Purcel významně koukl na hodinky. „Jakákoli urážka církevního majestátu se odehrála před desetiletími. Dnes netrpí věřící předsudky. Nikdo z okolí by Modesty neublížil. Nikdo si jí nevšímal, pokud nějaký tulák nehledal práci, protože ty pak místní posílali na její ranč.“

„A co ty obrazy?“ otázala se Jill.

„Co je s nimi? Podle dopisu, který jste mi ukázala, jsou bezcenné. Vezměte tu pojistku, co vám nabízejí. Co víc můžete chtít?“

„Ale proč Modesty tak najednou obrazy přesunula na jiné místo a nechala mi vzkaz, že život není tak bezpečný, jak si myslím?“

Purcell si odfrkl. „Setkal jsem se s jedním ze znalců, jehož vaše teta oslovila, byl to příjemný mladík odněkud ze Salt Lake. Jasně řekl, že obraz, který mu poslala, byl padělek. Třeba Modesty napadlo, že jsou ty ostatní nebezpečné, protože je chtěla vydávat za pravé. Jistě víte, že je to zločin. Padělání slavných malířů je podvod.“

„Ale to přece...“

„Radím vám, abyste na to nezapomínala, slečno Brecková,“ nenechal ji šerif domluvit. „Pokud je budete chtít zpeněžit jako něco, co nejsou, dostanete se do vážných potíží. Je to zločin.“

Jill pevně sevřela opěrky židle. Zírala na šerifa a počítala do desíti. Do dvaceti.

Do třiceti.

Purcell se k ní opět naklonil a přátelsky se usmíval. „Vím, jak je těžké vyrovnat se se smrtí blízké osoby, zejména pro vzdělanou ženu jako vy. Jen jsem se chtěl ujistit, že chápete, že jsem jednal v dobré víře a prověřil, co bylo třeba. Kdybych se nedomníval, že šlo o nehodu, jednal bych dál v mezích zákona.“

„Samozřejmě věříte, že její smrt byla náhoda.“

„Já, velitel hasičů, koroner a všichni ostatní, kdo jsou s případem seznámeni. Modesty Brecková byla tvrdohlavá stařena, umíněně rozhodnutá, že bude žít o samotě. Všichni tady věděli, že ztrácí síly. Nenapadlo vás, že třeba přemístila ty obrazy, protože se nezabila náhodou?“

Jill zamrazilo. „Chcete mi naznačit, že se chtěla zabít?“

Purcell pokrčil rameny. „Podle toho, co od vás vím, je sebevražda stejně možná jako nehoda. A pokud na tom trváte, znovu případ otevřu. Ovšem určitě se tím zkomplikuje vyplacení životní pojistky. Jelikož jste jediná příjemkyně, měla byste to zvážit.“

Jill chvíli trvalo, než ovládla vztek.

Purcell symbolizoval vše, co Breckovy na mormonském západě tolik nenáviděly. Jestli chce Jill zjistit, jak to bylo, bude to muset udělat sama.

Vzpomněla si na vizitku Joea Faroea, ale pak nápad zavolat mu zavrhla. Nikdo ji nepronásleduje. Jediné nebezpečí, které jí momentálně hrozí, je to, že ztratí poslední zbytky trpělivosti a napadne zástupce zákona.

„Moc vám děkuji za váš čas, šerife. Nebudu vás znovu obtěžovat.“

Snowbird, Utah, 12. září, 13.30

Ramsey Worthington se mračil na obrazovku počítače. Měl velký monitor, aby viděl všechny detaily fotografií. Jako populární vedoucí dražeb dostával snímky k posouzení často elektronicky. Jestliže majitele několika galerií zaujaly fotografie, vyžádal si kromě virtuálního náhledu i fyzický. Teprve potom se rozhodoval, co koupí, prodá nebo zda dotyčný objekt vůbec vezme do aukce.

„Něco zajímavého?“ optal se John Cahill.

Worthington pohlédl na svého manažera a občasného milence. Cahill nebyl žárlivý typ. Ani Worthington, jestliže šlo čistě o sex. Jako obvykle měl na sobě John přiměřený oděv, ani příliš formální, ani moc nedbalý, naznačující, že je dost bohatý, ale nezakládá si na tom. Kéž by jeho manželka měla alespoň polovinu jeho vkusu, proletělo Worthingtonovi hlavou.

„Nejsem si jistý,“ řekl. „Fotku dělal nějaký amatér.“

Cahill se mu naklonil přes rameno. „Mizerná fotka, ale ta malba je úžasná. Jak je velká?“

„Neuvedla to.“

„Ona?“

„Jillian Brecková.“

„Sakra. Zase ta stará bába,“ zklamaně zasupěl Cahill.

„Ne, je to její příbuzná. Křestní jméno je jiné. Stařena asi natáhla bačkory a Jillian Brecková bude dědit.“ Worthington znovu klikl a ukázal další úchvatný obraz. Cahill znechuceně mlaskl. „Ať tyhle Dunstany maloval kdokoli, měl by zabalit kopírování a začít tvořit pod vlastním jménem. Určitě by si slušně vydělal, je dobrý. Technika nemá chybu a celkový dojem je skvělý. To není běžná kombinace.“

Worthington přikývl.

U třetího snímku se Cahill optal. „Už jsi je poslal Lee Dunstanovi?“

„Ještě ne. Byl vzteky bez sebe, když dostal ten obraz od Forda Hillhouse. Prý ho málem ranila mrtvice.“

„Proč se takové svinstvo vynoří vždycky před velkou aukcí?“ bručel Cahill.

Worthington pokrčil rameny. „Jsou v tom prachy. Někdo ví, že se Dunstan bude prodávat za pěkný balík a chce si z toho koláče taky ukrojit.“ „Stejně se učil špatně,“ usoudil Cahill.

Worthington přikyvoval. „Ano, pro Dunstana jsou postavy na plátně hodně netypické. To by každý padělatel věděl. Proto je to buď pěkný blbec..

„Což není moc pravděpodobné,“ vložil se do toho Cahill, „protože dokonale zná téma i techniku.“ „... nebo jde o skutečné práce Dunstana.“ „To může potvrdit jedině Lee,“ poznamenal Cahill.

„Tak či onak doufám, že to udržíme v tajnosti aspoň do aukce,“ dodal Worthington. „Poslední, co potřebujeme, je dvanáct nových vynikajících pláten, pravděpodobně padělků Dunstana, kolujících mezi znalci. S naším trhem už pěkně zametly menší věci.“ „Co budeš dělat?“ „Na něco přijdu.“ Cahill se zasmál. „Jako vždycky.“

Hollywood, 12. září, 21.00

Score se děsně potil, protože jen díky pravidelnému uklidňujícímu zvedání činky ovládal chuť praštit pěstí do zdi a udělat v ní pořádnou díru. Lidi mu připadali den ode dne pitomější. Naštěstí opustil kancelář dříve, než někomu urazil hlavu a narval mu ji do jeho stupidní prdele.

Zazvonil mu mobil. Soukromý, jehož číslo znalo jen pár lidí. Zvedl ho a podíval se na číslo volajícího.

Neznámé.

„Score,“ ohlásil se stručně.

„Doufám, že jsi těm obrazům na stopě.“

„Jak jsem ti říkal.“ *Nejmíň desetkrát.* „Je to špatný tip. Shořely.“ Jedině sladké pomyšlení na kulatou roční sumu, kterou klient platí, ho přimělo zachovat neutrální zdvořilý tón.

Jenže čím více platí, tím víc toho po něm chce.

„Aha, a proč tedy posílá Jillian Brecková galeriím celého západního pobřeží fotky nepodepsaných Dunstanů?“

„Někdo je někdy vyfotil, no a co?“ Score si utřel pot velkým ručníkem. „O obrazy jsem se postaral, zůstaly jen blbé kecy a popel.“

„Moc rád bych tomu věřil, jenže nemůžu. Najdi ty originály a dones důkaz, že jsi je zničil, že neexistují. Musíš to udělat před aukcí!“

Score vykoukl oknem domácí tělocvičny na světelné panorama nočního L.A. „Jak mám dokázat, že něco neexistuje? Projel popel spektrografem?“

„Udělej, co je třeba. Za co tě platím?“

Arizona, 12. září, 23.30

Jill se převalovala v posteli. Nedařilo se jí najít pohodlnější pozici.

Válenda je pohodlnější než běžná lavice, na které spím v raftech. Musím se uvolnit, čert aby to vzal!

Se zavřenýma očima poslouchala, jak si vítr pohrává s listím amerického topolu. Jestli se bude ochlazovat tak rychle, brzy zežloutne a opadá.

Co když má Purcell pravdu? Co jestli Modesty už nechtěla žít?

Vítr zadul silněji.

Jill se opět překulila.

A co když chtěla ještě dlouho v klidu žít?

Jill se s nadávkami, jaké před pasažéry raftů obvykle nevypustila z úst, vyhrabala ze spacáku.

„Neměla jsem si dávat ten další šálek kávy,“ zabručela a rychle se postavila.

Kupodivu se jí nechtělo čurat, nevzbudil ji ani kofein. Byla na nohou jen proto, že jí neklid nedovolil jen tak ležet.

„Třeba mi některá z galerií napsala e-mail.“

Spíš ne. Napadlo ji také zajít do úkrytu a podívat se znovu na obrazy, jen aby se ujistila, že vážně existují.

„Trvalo by ti půl hodiny vybalit je a volně rozložit. Fakt se ti chce...“

Z úvah ji vytrhlo zvonění. „Aha, asi nebudu jediná, kdo je vzhůru.“ Vzala mobil a zkontrolovala číslo. Soukromá linka. Přesně jak očekávala. Většina telefonů neregistruje čísla volaná přes satelit.

Nerada přijímala drahé hovory z neznámého čísla. Telefon stále neodbytně zvonil.

„Snad to bude lepší než samomluva. V tuto hodinu je volání stejně levné.“ Stiskla tlačítko: „Haló?“

„Jillian Brecková?“ Divný hlas zněl, jako by měl mluvčí ucpaný nos.

„Ano. Kdo je tam?“

„Blanchard. Jsem obchodník s obrazy. Dověděl jsem se, že máte pár kousků, které bych rád viděl. Je to tak?“

Jill se zamračila. Obchodník s obrazy. Nepamatovala si, že by posílala fotky nějakému Blanchardovi. Třeba v jedné z těch galerií jen pracuje.

„Promiňte, jste si jistý, že jste si nespletl číslo?“ řekla váhavě.

„Pokud vím, vaše příbuzná se snažila prodat jedno plátno nedaleko Salt Lake City. Je to pravda?“

Jill se rozpačitě zavrtěla. Vzpomněla si na šerifovo varování.

„Pane Blankforde...“

„Blancharde.“

„Omlouvám se. Asi vás špatně informovali.“

„Tedy nevíte nic o tuctu maleb krajiny, které velice dlouho patří rodině Breckových?“

Jill si uvědomila, že Blanchard ví mnohem víc, než napsala do svého e-mailu. Jen nedokázala vyhodnotit, jestli je to dobře nebo špatně.

„Má prateta poslala jedno plátno k ocenění,“ řekla neutrálně, „ale nevím o tom, že by někdy hovořila o jiných obrazech než o tom jediném, který mimochodem poslala do Park City, ne do Salt Lake City.“

„Umělecký svět na západě je hodně propojený,“ odkašlal si volající. „To plátno způsobilo poprask mezi spoustou galeristů. Vaše teta mi neodpověděla na dopis, proto jsem zkusil oslovit vás.“

Jill se odmlčela, pak stísněně vyhrkla: „Modesty Brecková je mrtvá.“

„Aha. Je mi líto. Máte ten obraz, co poslala znalcům?“

„Ztratil se.“

Blanchard se podivně zachechtal nebo ho možná trápil kuřácký kašel. Znělo to trochu, jako by se dusil.

Odkašlal si. „A co ty ostatní plátna? Taky jsou ztracená, že?“

Jill zaváhala; došlo jí, že někdo spolkl její návnadu v podobě fotek i s navijákem.

„Pro kterou galerii pracujete?“ zeptala se.

„Pro různé. Tak máte další obrazy podobné tomu ztracenému nebo ne?“

„Ta plátna patřila rodině tak dlouho, že o nich nikdo neví. Jen prateta věřila, že jsou velice hodnotná.“

„Vaše prateta asi hodně koukala na Sběrače starožitností,“ netrpělivě odsekl Blanchard. „Často se setkáváme s podobnými případy. Lidé se moc dívají na lelku a pak uvěří, že nějaká rodinná památka má úžasnou hodnotu.“

„Pokud ty obrazy nejsou hodnotné, proč se o ně tolik zajímáte?“

Chlap se vysmrkal. „Promiňte. Jenom vám chci ušetřit potíže. Vaše obrazy mohou mít jistou historickou hodnotu, odhadem pár tisíc dolarů, ale nejsou dílem velkého umělce. Jestli jich máte víc, měla byste si dát pozor. Vydávat padělky za originály je v naší zemi podvod, a to je vážný zločin.“

Jill se zachvěla, ale pak pocítila stejné vzrušení, jako když projížděla nejsilnějším proudem velkých peřejí. Dobře věděla, jak riskuje. Jde do toho.

Blanchard, ať je to kdokoli, věděl o obrazech víc než ona.

A Modesty je mrtvá.

„Zvláštní,“ prohodila. „Dnes mě už podruhé někdo varuje před zákonem.“

„Třeba o celé situaci víme víc než vy.“

„To je asi snadné,“ odvětila Jill suše. „Právě proto jsem oslovila několik expertů.“

„Zdá se mi, že se vám můj názor nezamlouvá.“

„Spíš se mi nelíbí, že se obraz, který teta poslala k posouzení, tak záhadně ztratil.“

„I o tom jsem slyšel. Samozřejmě nevím, co je na těch povídkách pravdy.“

„Jak jste sám podotkl, máte s galeristy dobré vztahy,“ dodala Jill. *Hodně propojené.* „Jistě i s těmi, kterým jsem fotky neposlala.“

Opět se rozkašlal. „Promiňte. Asi jsem se nachladil. Zajímám se o ta plátna natolik, že bych je chtěl vidět na vlastní oči, nejen elektronicky. Kolik jste říkala, že jich je?“

„Neříkala jsem kolik.“

„Jste bystřejší než vaše prateta. Mám návrh. Sejdeme se na veřejném místě, které si sama vyberete,“ řekl Blanchard.

„Kde jste?“

„Dojedu kamkoli určíte v kteroukoli hodinu, pokud ta plátna vezmete s sebou. Souhlasíte?“

Jill zaváhala jako pokaždé, když rozvažovala, jak najet do Lava Falls.

Vybrala jsem směr. Ted' musím buď kupředu, nebo vycouvat.

Rozhodně se nechtěla s Blanchardem setkat v Rimrock Café. Potřebuje místo, kde ji nikdo nezná.

„Slečno Brecková?“ oslovil ji, když dlouho váhala.

Zhluboka se nadechla a v duchu vyrazila do proudu. „Sejdeme se zítra v šest odpoledne u Mesquita v Nevadě, v kasinu hotelu Eureka. Budu u hracích automatů v hale v černém triku s nápisem Množte se, dokud neumřete.“

Blanchard se štěkavě zachechtal, rozkašlal se a dodal: „Jsem v Texasu. Raději si najměte pokoj, kdybych náhodou zmeškal let. Počasí je nejisté. A nezapomeňte vzít. sebou ty obrazy. Musím je vidět, pak vám povím, jakou mají hodnotu.“

Zavěsil, než mu stačila odpovědět.

Zírala na telefon. Poprvé se vrhla do proudu, aniž by viděla, co je před ní. Na adrenalin byla zvyklá, ale strach předtím neznala.

Znovu ji napadlo zavolat St. Kilda Consulting.

Ne. Nejsem malá holka, která potřebuje vodit za ruličku. Kasino je veřejné místo, kde se točí spousta peněz, mají tam kamery i ochranu. Budu tam bezpečnější než na řece.

Hotel Eureka, Nevada, 13. září, 15.00

Jill zastavila na prašném parkovišti u hotelu Eureka. Podívala se na batoh na sedadle vedle sebe, potěžkala satelitní telefon a rozhodla se ponechat komunikační prostředek v autě. Na místní hovory postačí levný mobil, který si koupila pro případ nouze. Zastrčila satelitní telefon pod přední sedadlo, zamkla auto a přešla celé parkoviště. V hotelu zamířila rovnou k recepci, aby se ubytovala.

Pouštní vítr poprášil dlouhé tiráky i rekreační vozidla vrstvičkou písku, stejně jako auta turistů, jež sem přilákal příslib vzrušení z dálnice.

Nerozuměla jim. Jí stačila k napumpování adrenalinu do žil řeka.

Jen kousíček za hotelem a parkovištěm čekala poušť, nedotčená a trpělivá, protože věděla, že vítr, slunce a čas jednou rozemele celou civilizaci i s její chamtivostí na písek.

Jill by se raději šla projít tam. Ale neudělala to. Vešla do hotelu. Sotva otevřela dveře, dostala dávku zatuchlého zakouřeného pachu, přestože ohromný oslňující neon venku inzeroval nekuřácké prostory.

Taky ovšem nabízel jisté peníze, nejlepší hru v Nevadě, volná místa u hracích stolů a tak dále.

Očividný důkaz toho, že člověk nemá věřit všemu, co je psáno.

„Rozhodně se mi nezdá, že by zde byl nekuřácký prostor,“ oslovila Jill recepcní.

Ta byla zmalovaná, jako by stále zůstala tanečnicí šantánu, kterou nepochybně před dvaceti lety a dvaceti kily živě váhy být mohla.

„Na pokojích se nekouří,“ odpověděla. „Vlastně účtujeme poplatek pět set dolarů za speciální vyčištění, když někdo kouří na pokoji. Kdo si chce zakouřit, ať jde do kasina. Tam je to dovoleno.“

„Aha, a klimatizace pro hotel i kasino je společná, že?“

„Ano. Tady se mi запиšte, označte, že jste nekuřák, a doplňte předpokládanou délku pobytu,“ automaticky odříkávala nalíčená

žena. „Výtahy jsou za kasinem, musíte projít a vyjet do čtvrtého patra. Potom vpravo podle čísel pokojů.“

Jill koukla na formulář, rychle ho vyplnila a přistrčila jí papír pod nos. „Nemám tu nějaký vzkaz?“

Žena si přečetla jméno a vyťukala ho do počítače. „Ne. Čekáte někoho?“

„Měl by mi zavolat jistý pan Blanchard. Jestli se ozve, přepojte mi hovor do pokoje.“

„Samozřejmě. Potřebujete pomoci se zavazadly?“

„Ne, díky. Ve které části kasina jsou automaty na drobné mince?“

„V té, kde se nepodávají nápoje zdarma. Severní křídlo. Lepší naděje na výhru je u dolarových, a tam už dostanete pití zadarmo.“

„Díky, to si zapamatuju.“

Jill se vydala ke kasinu, které zdálky svítilo a blikalo. Všimla si vzdáleného neonu, jenž lákal na nízké vklady v drobných mincích a milionové výhry. V cigaretovém kouři opuštěných nedopalků, ze kterých stoupal dým na popelnících kousíček od „Nejlepších hracích automatů v Nevadě“, téměř cítila hrabivost i úzkost.

Zašklebila se a rychle procházela kasinem. Nesnášela sice střízlivý mormonský patriarchát, ale ve veřejných budovách v Utahu se aspoň dá dýchat.

Jakmile vstoupila do pokoje, praštila ji do nosu vůně osvěžovače, jako by procházela uličkou s parfémů v obchodě, kde je všechno za babku. Zavřela za sebou dveře a ihned zasunula zástrčku. Neměla hotely ráda, ale jistě je to tu anonymnější než v Rimrock Café.

Objednala si přes hotelovou službu velký zeleninový salát a hamburger a byla připravená čekat.

Hotel Eureka, 13. září, 19 hodin

Po setmění Score konečně opustil pozorovací stanoviště vzadu v dodávce. Zaprášené vozidlo slečny Breckové před ním chytalo další vrstvy písku už čtyři hodiny.

On tu číhal od svítání. Často dělal sledovačky, ale neměl je rád. Pojídání jídel z rychlého občerstvení a močení do láhve na pití člověka rychle vyčerpá.

Fakt, že obrazy jsou pravděpodobně zamčené v auťáku nějakých dvacet metrů od něho, to činil ještě těžší. Dovnitř si nic objemného neodnesla, neposlala hotelového sluhu pro žádná zavazadla.

Score přemáhal zívání. Zkontroloval čas a podíval se po hlídači, jehož nudná práce spočívala v tom, že osm hodin denně pět dní v týdnu objížděl hotelové parkoviště. Chlápek se asi rozhodl šetřit pneumatiky, protože se na poslední hodinu zašil v golfové vozítku do závětrí za dlouhým tirákem a popíjel tam kafe.

Když se Score přesunul dopředu a otevřel dveře, vítr mu je málem vyrazil z ruky. „Zatracená díra,“ zabručel.

Vítr byl stejně chladný jako silný. Není divu, že se hlídač zdejchnul.

Kdyby mně někdo řekl, že mám zmrzat v tom počasí za minimální mzdu, rovnou bych ho poslal někam.

Přestože byla na parkovišti mezi řídkými oranžovými pouličními světly tma, Score si narazil pletenou čepici hluboko do očí. Zakrývala mu vlasy a zároveň mu bylo teplo na uši. Pod dlouhou koženou bundu si zastrčil mačetu a hlavně si dával pozor, aby se ostří neocitlo náhodou poblíž jeho rozkroku. Speciální páčidlo „Slim Jim“ měl připravené ve všíte kapse; už se těšil, až s ním otevře vůz.

Došel k autu Breckové. Podle způsobu, jak je zavírala, odhadl, že nemá centrál. Bude to hračka.

Vytáhl páčidlo, zastrčil ho pod okénko řidiče, opatrně tam zalovil a několikrát škul.

Nemá alarm. Nikdo se nedíval jeho směrem, takže rychle pokračoval. Netrvalo mu déle než minutu a věděl, že uvnitř vozu není jediný obraz.

To by bylo zatraceně snadné.

Pod sedadlem vedle řidiče našel satelitní telefon snad stejně starý jako samotný vůz. Kupodivu funguje.

Zasunul ho pod bundu a vrátil se do dodávky. Opatrně vklouzl dovnitř a zavřel za sebou. Po obou stranách vozu měl přihrádky s různými kovovými kufříky od velikosti dlaně po dost velké na samopal. Jeden si vybral, rozsvítil mini baterku a prošel obsah. Vybral jednu z menších štěnic z množství různých velikostí a tvarů, otevřel Jillin telefon, podíval se na baterii a zavrtěl hlavou.

Musel sáhnout pro jinou. Lokátory tohoto typu měly zabudované vlastní napájení.

Zatraceně drahá věcička. Však to zaplatí klient.

Kromě baterie bylo třeba navázat spojení se štenicí přes počítač. Zapojil obojí, zkontroloval, zda lokátor funguje, něco zamumlal do telefonu, aby slyšel, že jde i odposlech, a rozhodl se, že to stačí. Jestli Jill bude držet sluchátko příliš blízko, asi stejně nebude rozumět, co říká, avšak jiné zařízení by v zastaralém telefonu nefungovalo vůbec.

Pokud je dost chytrá a nebude mluvit otevřeně, klient vyhodí peníze. Žádný problém. Stejně je to zelenáč. Jestliže se ale Jill vydá pro obrazy, budou mít GPS souřadnice.

Tak jako tak jde o spolehlivější metodu než z ní informace vymlátit.

Schoval kufřík na místo, telefon strčil opět pod bundu

vrátil se k vozu. Při druhé návštěvě pro jistotu rozpáral mačetou sedadla, aby se ujistil, že slečna něco neschovává. Nic nenašel.

Ani pod náhradní pneumatikou. Oháněl se vztekle mamou a málem rozsekal i nádrž na benzin.

Sakra, kde jsou ty obrazy? Dovnitř si je nenesla, ani srolované by se jí do malého batohu nevešly. Na sobě měla těsný kabát, k tělu si je taky nepřipevnila. Nebyla supekočka, ale pohybovala se elegantně.

Ověřil, že hlídač stále popíjí kávu. Opatrnými pohyby se přesunul zpět do svého vozu a vzal si několik dalších věcíček. Vrátil se.

Vytvoří pěknou scénu. Ježíši, měl dělat producenta.

Při práci neustále sledoval parkoviště. Kdyby se náhodou chytrá slečna Brecková vrátila dřív, než bude hotov, nevadilo by mu to.

Hotel Eureka, Nevada, 13. září, 23.00

Jill se musela ovládat, aby ještě jednou nezavolala na recepci. Už je asi unavovalo odpovídat jí, že nemá žádné vzkazy. Zaplatila si sledování nového filmu přes televizi, utratila pár dolarů na hracích automatech, dala si další hamburger a nakonec se vrátila do pokoje po třech hodinách, kdy se motala v herně a čekala na neznámého.

Měla jsem si s sebou vzít špinavé prádlo. Vsadím se, že v hotelu mají čistírnu. Pak by cesta sem nebyla mrhání časem, penězi a benzinem.

Sledovala, jak se minutová ručička na hodinách vleče. Jaké spojení je mezi Texasem a Nevadou? Snad nejel ten Blanchard stopem!

Začala přecházet po pokoji. Tělo zvyklé na fyzickou aktivitu na řece v malém prostoru strádalo.

Kašlu na to! Jdu se projít.

Popadla svrchník i batoh a šla k výtahu. Ignorovala blikání a hučení automatů v kasinu a kráčela rovnou k přednímu vchodu.

Po oděru v hotelu ji vítr osvěžil stejně jako chladná proudící voda na řece. Kvůli čistému vzduchu by vydržela i písek mezi zuby. Několikrát se prošla po prostranství před hotelem a přála si, aby mohla udělat něco užitečného.

Můžu zkontrolovat zásobu oleje v autě. To je užitečná činnost. Pak to nebude třeba udělat ráno za rozbřesku, až budu odjíždět.

Pokud šlo o spotřebu oleje, Jill by své auto popsala jako vyloženého žrouta. Denně se v něm ztrácel celý litr.

Taky můžu kouknout na pneumatiky.

Nebo auto navoskovat.

Prostě dělat něco jiného, než se jen poflakovat.

Srazila se s pozdním hostem, který se spěchal ubytovat, šikmo přešla přes parkoviště a vydala se ke svému starému autíčku.

Kupodivu teď bylo parkoviště z poloviny plné. Kompresory a chladničky tiráků pobrukovaly a čekaly, až jejich řidiči přestanou otravovat servírky nebo se finančně vyčerpají u herních stolků. V některých vozech se uvnitř svítilo, v jiných pouze blikaly alarmy nebo noční osvětlení, aby je neony oslepení hráči spolehlivě našli.

Golfové vozítko hlídače stálo u vjezdu. Vítr k Jill donesl tichou konverzací o novém přírůstku mezi nočními strážci. Místní osvětlení rtuťovými výbojkami podivně oranžově ozařovalo stíny parkujících vozidel a navíc úplně měnilo barvy. Kdyby přesně nevěděla, kde vůz nechala, asi by ho nepoznala. Propletla se mezi pick-upy a návěsy. Konečně spatřila své skromné vozítko. Zdálo se jí menší než předtím.

Ihned poznala, že levá přední pneumatika je prázdná. Levá zadní taky.

Zastavila se, pozorně poslouchala, jestli něco neuslyší; sledovala okolí, zda nezachytí pohyb. Všude jen vítr a zvuky z kasina. Ostražitě velkým obloukem kolem dalších sousedních obešla svůj vůz.

Všechna čtyři kola byla prázdná. Přední dveře dokořán.

Zamykala jsem, to vím jistě.

Teprve když se ujistila, že je sama, vylovila z batohu malou baterku. Namířila kužel světla do auta. Nic se nehýbalo.

Uvnitř nikdo nebyl, ani gambler vyspávající opici, ani útočník čekající na oběť. Sedadla byla úplně rozpáraná.

Vnitřní světla rozbitá. Za stěračem našla kus papíru. V přihrádce na mapy kus rozpáraného hadru. Posvítla na okolní vozidla. Všechna byla prázdná a zamčená, s koly netknutými. Nikomu se neobjevil vzkaz za stěračem. Neznámý věnoval svou pozornost výhradněji.

Ježíši, asi jsem něco extra. Ale taky pořádně našťvaná.

Opět se rozhlédla, zapslouchala se, ale znovu slyšela jen chrčení chladniček z tiráků.

Nejdříve vzala papír zpoza stěrače. Hůlkové písmo.

NEPLEŤ SE DO TOHO, JINAK UMŘEŠ

Jill se udělalo zle, tohle už nebyl adrenalin, na který je zvyklá.

Ještě jednou obhlédla okolí. Stále nikoho neviděla. Jen hlídač se nějak ocitl v jiné části parkoviště. Napadlo ji, že ho přivolá, ale pak si pomyslela, že by zavolal policii a ji by čekala spousta nepříjemných otázek.

Z pusy jí vyrazily šťavnaté nadávky, přesto ještě sáhla pod sedadlo a kupodivu našla svůj satelitní telefon. Vytáhla ho a strčila do batohu. Pak hmátla do přihrádky a prozkoumala prsty kusy něčeho, co tam sama nedala.

Jakmile se toho dotkla, poznala, oč jde.

Plátno. Olej.

Vzteky převážil strach.

Zasraný hajzl. Nespokojil se s výhrůžkami. Rozsekal ztracený pratin obraz na cucky.

Mohl to udělat i s ní.

Manhattan, září, 2.21

Dwayne Taylor měl jako obvykle noční. Vyhovovalo mu to. Jednak byly hovory zajímavější, jednak měl neopakovatelný výhled z kanceláře ambasadora Steelea na město dole. Za dvěma zdmi z neprůstřelného skla se tyčily mrakodrapy, na dalších se na obrazovkách objevovaly satelitní snímky z míst, kde právě probíhaly operace agentů St. Kildy. Jedinou stěnu pokrýval regál s různými příručkami.

Ambasador Steele seděl v ultramoderním invalidním křesle, přes sluchátka s mikrofonom s někým mluvil. Šlo o dokončenou misi v Paraguayi. Důležitý boss nadnárodní společnosti se bezpečně vrátil k ustarané rodině. Zazvonila „horká“ linka.

Steele si zakryl mikrofón. „Vezmi to.“

Dwayne si vypnul mikrofón u úst a zvedl sluchátko. „St. Kilda Consulting. Co pro vás mohu udělat?“

„U telefonu Jillian Brecková. Joe Faroe mi řekl, že mohu volat, pokud budu mít potíže.“

Dwayne zaregistroval úzkost v jejím hlase, zapsal si jméno do počítače a zároveň se zeptal: „Jste momentálně v ohrožení?“

„Jedině když nacpu všechny peníze do mašin v kasinu.“ Dwayne se usmál. „Takže teď v nebezpečí nejste.“

„Někdo mi rozřezal auto na kusy. Taky jsem našla za stěračem lístek, který mi radí, abych vypadla, nebo zemřu.“

Dwayne zvažněl. Na obrazovce mu naskočily informace o Jillian Breckové. Nejvyšší priorita. Zapsáno Joem Faroem.

„Kde se nacházíte?“ pokračoval klidněji, než se momentálně cítil. Jestli je podle Joea něco důležité, pak jde o všechno.

„V hotelu Eureka na předměstí Mesquite v Nevadě, přímo v kasinu. Zdálo se mi to bezpečné, je tu hodně bodyguardů.“

„Výborný nápad. Máte tam pokoj?“

„Ano.“

„Číslo, prosím.“

Jill zaváhala.

Dwayne počkal, až jí dojde, co je jasné – když St. Kildě nebude důvěřovat, nemělo smysl volat.

„Čtyři sta třicet pět.“

„Požádejte jednoho z hlídačů, ať vás doprovodí do pokoje. Než odejde, zatáhněte závěsy. Zamkněte pak dveře klíčem a na zástrčku. Do patnácti minut se vám ozve Joe Faroe.“

„Moment. Jsem v pořádku, jenom se bojím a taky zlobím. Není třeba obtěžovat ho, jen jsem...“

„Nechte se odvést do pokoje,“ přerušil ji ostře Dwayne. Pečetní prsten na čokoládové kůži se jen blýskal, jak rychle ťukal instrukce do počítače. „Do patnácti minut, slečno Brecková. Jestliže nebudete odpovídat, až se vám ozveme, Faroe bude,“ – *pořádně vytočený* – „mít velké obavy.“

Na druhém konci bylo ticho.

„Slečno Brecková? Děje se něco?“

Ozval se nejistý smích. „Ano. Nejsem zvyklá přijímat rozkazy.“

Dwayne se zašklebil. Podle toho, co si o ní právě přečetl, se nedivil. „Je mi líto. Pak je to prosba. Jděte prosím do pokoje s...“

„Už jsem u výtahu,“ přerušila ho.

„S bodyguardem?“

„S poslíčkem. Zamávala jsem desetidolarovkou a hned se objevil.“

Není zvyklá na rozkazy, pomyslel si Dwayne. Ten, koho ji přidělí, si s ní užije.

Na monitoru vyskočilo jméno. Nejblíže se nachází Zach Balcour. Má dovolenou. *Už nemá*, řekl si Dwayne.

Na lince čtyři vyťukal jeho číslo.

„Zůstaňte u aparátu, dokud nebudete bezpečně zamčená v pokoji,“ instruoval zároveň Jill.

„Ten poslíček je fakt korba,“ poznamenala Jill. „Zavěším, až budeme ve výtahu.“

„Musíte jít po schodech.“

„Mluvíte podobně jako Joe Faroe.“

„Ale vypadám mnohem lépe,“ ujistil ji Dwayne.

Zasmála se.

Steele vyslechl hlášení o poslední operaci a pohlédl na svou pravou ruku. Joe Faroe je ta levá a Grace Faroeová jeho alter ego venku.

Dwayne mu pokynul hlavou a zároveň přeposlal všechny informace ze složky slečny Breckové do jeho počítače. Mezitím poslouchal, jak poslíček ztěžka oddechuje po cestě do čtvrtého patra.

Linka čtyři se dovolala do Záchovy hlasové schránky.

Dwayne přestal psát a naťukal do ní domluvený kód.

Jill dýchala stále stejně pravidelně. Pak slyšel, jak se otevřely dveře, zapadl zámek a zaklapla zástrčka.

„Provedeno, jsem bezpečně uzavřená,“ nahlásila Jill do telefonu.

„Zůstaňte na místě, dokud náš operátor nezaklepe na dveře. Nikomu neotvírejte, ani pokojové službě, pokojské, hotelové ochrance...“

„Nebo Santovi s hordou elfů,“ skočila mu do řeči Jill. „Rozumím. Čekám na St. Kildu.“

„Ještě vám zavoláme, koho máte očekávat.“

Když Dwayne opět přepnul na linku čtyři, Steele se zeptal: „Oč jde?“

„Je to instruktorka z raftu, co zachránila život Laneovi. Někdo jí vyhrožuje smrtí.“

„Zajímavé. Kde je?“

„V Nevadě. V kasinu hotelu Eureka, momentálně zamčená v pokoji. Náš nejbližší agent je Zach Balfour.“

Steele na něho pohlédl bystrýma očima. Zacha si hodně cenili, protože měl fantastický instinkt pro to, kdy se věci zvrtnou. Prostě čich na nebezpečné okamžiky.

„Nebude to nějaký našťavaný expřítel?“ zeptal se s očima upřenýma zpátky na monitor.

„O tom se nezmínila.“

„Zavolej Faroeovi.“

„Zrovna jsem ho vytůkal na linku dvě. Zach Balfour mi to ještě nevzal a – aha, tady jsi, Zachu. Dwayne. Máš kód dvě v Mesquite v Nevadě. Hotel Eureka, pokoj 435, jistá Jillian Brecková, vyhrůžky smrtí. Pohni sebou, zbytek se dovíš na místě.“

Dwayne zavěsil uprostřed Záchovy tirády o tom, že kašle na práci a že je Dwayne pěkný debil.

San Diego, Kalifornie, 13. září, 23.28

Grace zvedla Faroeův telefon, podívala se, kdo volá, a pustila hlasitý odposlech. „Ahoj, tady Grace. Joe zrovna řídí.“

„Copak je v tuhle dobu dopravní zácpa?“ rázně odsekl Steele.

„Nejde o dopravu, jedeme do porodnice!“ zařval Faroe. „Lane, kolik uběhlo od poslední kontrakce?“

„Dvě minuty dvacet osm sekund.“ Lane mluvil nepřirozeně slabým hlasem. „Jak je ti, mami?“

„Sklapněte oba!“ mile je okřikla Grace. „Neslyším ambasadora. A zpomal, jinak budeme mít policejní doprovod.“

Steele se překvapivě vřele zasmál. „Vidím, že je všechno pod kontrolou, paní soudkyně.“

„Jistě, i když podle mých chlapů to tak nevypadá. Lékař je na cestě do porodnice, na příjmu nás čekají a dítě je taky na cestě. Co víc potřebujeme?“

„Jillian Brecková právě volala Joea.“

„Cože?“ vyhrkl Lane. „Něco se jí stalo? Je snad zraněná? Proboha!“

„Brzdi, Lane,“ řekl Faroe. Věděl, že se Jill synovi líbila a kterému zdravému mladíkovi ne? – ale o to tu nejde. „Kde je?“

„Mesquite v Nevadě. Hotel Eureka, pokoj 435. Momentálně mimo nebezpečí. Vyhrožovali jí smrtí.“

„Svinská práce.“ Faroe vjel na křižovatku, zrovna když blikla červená, a prudce zrychlil. Mercedes SUV zoufale zachrčel. „Když se sere, tak na velkou hromadu.“

Grace se chtěla ohradit, ale místo toho se chytla za břicho; jak to s ní vzadu házelo, sunulo to dítě blíž k okamžiku narození.

„Už to bude,“ procedila mezi zuby.

„Panebože,“ panikařil Lane. „Tati, nestihneme to!“

Grace se taky bála. Tentokrát malé fakt spěchá. Přestože dobře věděla, že pro většinu žen je druhý porod rychlejší, po šestnáctileté pauze nečekala, že to bude platit i u ní.

„Zach Balfour je náš nejbližší agent,“ ozval se Steele. „Dokud nebudeme vědět, o jaké vyhrůžky přesně šlo, postačí jeden inteligentní ochránce.“

Faroe zabručel: „Dobrá. Zachův styl mi vyhovuje. Ale posledně, když jsem s ním mluvil, se chystal na delší dovolenou. Že by si to rozmyslel?“

„Ne, já si to rozmyslel. Byl jen šedesát kilometrů od Mesquite, ráno se měl vypravit na sever. Pojede na jih.“

„Nemám nic proti tomu.“

„On asi ano,“ suše odtušil Steele, „ale stejně je na cestě za Jillian Breckovou.“

Faroe se málem rozesmál. „Vytáhl jsi ho z postele?“

„Myslím, že se vzpamatoval z práce pro DeeDee Breitlingovou.“

„Ježíši. Dej mu dvojitou taxu. Jenom ať je u Jill co nejrychleji.“

„Viděl jsem toho chlapa řídit,“ pokračoval Steele. „Bude tam co nevidět.“

Faroe musel přibrzdit na další červenou, rozhlédl se a pak profičel křižovatkou bez zastavení. „Jsme skoro u příjmu do porodnice. Dej mi číslo hotelové linky Jill. Zavolám jí, až se postaráme o Grace.“

„Klidně jí zavolám sám a ty můžeš...“ vložil se do hovoru Lane.

„Kontrakce!“ vykřikla Grace a Joe Faroe nic jiného nevnímal.

Steele diktoval Jillino číslo, pěkně zřetelně a nahlas.

„Jak dlouho vydržíš?“ zeptal se Faroe a koutkem oka sledoval, jak se blíží k příjmu porodnice.

„Chvi-lič-ku,“ zasupěla Grace.

„Do prdele,“ vyhrkl Steele. „Zavolám Breckovou sám.“

„Ne,“ odmítl Faroe, zahoukal a hladce zastavil mezi nemocničním personálem u proskleného vchodu. „Dlužím jí to. Tahle operace půjde na moje náklady.“

„Hradí ji St. Kilda. Mám s Lanem plány do budoucna,“ zamítl to Steele. „Měj rozum, Grace tě právě potřebuje víc...“

„Zvládnou mluvit s Jill a zároveň tlačit s Grace,“ ohradil se Faroe.

„Jestli to uděláš, budeš potřebovat chirurga, aby ti ten mizerný mobil vyoperoval ze zadku!“ zaječela jeho žena.

Steele se málem zasmál nahlas.

Faroe se křenil. „To je ta něžná květinka, co miluju. Už jsme v porodnici. Zavolám Jill.“

Zavěsil, pohlédl na sestřičky okolo a pověřil syna: „Pomoz matce a odpovídej na všechny otázky, zatímco budu mluvit s Jill.“

„Jasně.“

Faroe už vytřukával číslo Jillina hotelového pokoje.

Hotel Eureka, „. září, 24.17

Zach Balfour zatřásl na dveře číslo 435, pak couvl, aby ho bylo dobře vidět přes kukátko. Ne že by si myslel, že čtyřdenní strniště někoho oslní, jenže mu to bylo fuk. Měl být na dovolené, a ne chytat případné kulky kvůli nějaké další rozmazlené pipce.

„Kdo je tam?“ ozval se ženský hlas.

Hluboký melodický alt zněl sebejistě a nebojácně.

Ještě že nemá hlas jako sjetá veverka, pomyslel si. Konečně něco příjemného.

„Zach Balfour ze St. Kilda Consulting.“

„Zasuňte pod dveře vaši vizitku.“

Nebyla to prosba.

Zach se zamračil, ale poslušně si dřep a vylovil pracovní vizitku. Šoupl ji tak daleko, jak to dveře hotelového pokoje dovolily.

Za chvíličku klapl zámek, otevřela se zástrčka a pak i dveře.

„Pojďte dál,“ pokynula Jill.

Zachovi nebylo třeba říkat dvakrát. Vstoupil a zblízka si Jillian Breckovou prohlédl. Ona mezitím opět pečlivě zajistila vstupní dveře.

Pokoj ho nepřekvapil. U vzdálenější zdi byla přiražená dvojpостel s rozházenými lůžkovinami a nacpaným batohem. Naproti televizi stál gauč, asi rozkládací. Nebylo tam ani čisto ani špína – prostě místo, kde se můžete vyspat mezi dvěma tahy v kasinu.

Zato Jillian jeho hrozným představám neodpovídala.

V džínsech a triku s nápisem, se sportovními sandály na nohou, nenalakovanými nehty a minimem makeupu vypatřila jako kočka s pěknými prsy, pevným zadkem a přirozeným ženským tělem bez zbytečně vyumělkovaného několikabarevného účesu.

Světle zelené oči ho sledovaly pronikavým pohledem.

Zelené od přírody, žádné pitomé kontaktní čočky, jako nosí odporná DeeDee.

Zacha pomalu přecházel vražedný vztek na zaměstnavatele. Podal jí ruku: „Těší mě, slečno Brecková.“

„Jill.“

Překvapivě pevně ji uchopila, krátce stiskla.

„Zach. Měla jsi další potíže od okamžiku, kdy jsi kontaktovala St. Kildu?“

Zamrkala. „Ehm, rovnou k věci.“

„Šetří to čas.“

Pohodila hlavou a znovu sjela pohledem vysokého štíhlého chlapa před sebou. Na řece poznala dost frajerů, aby nepodceňovala sílu hubenějších typů se širokými rameny. Zároveň bylo snadné z bystrého pohledu světle hnědých očí vyčíst inteligenci. Černé strniště jen podtrhovalo přísné rysy obličeje. Stejně černé vlasy měl příliš nepoddajné na libového frajera a moc čisté na to, aby délku po límec považovala za nedospělé gesto na protest proti civilizovanému světu. Podle šatů usoudila, že v nich spal možná i vícekrát.

„Vypadáš jinak, než jsem čekala,“ poznamenala.

„Nemám smoking, pistoli, Martini ani oslňující zjev?“

Zasmála se stejně přirozeně, jako vypadala. „Je mi líto, jsem v oboru nováček.“

„Nic si z toho nedělej. Smrtí se lidem nevyhrožuje každý den.“

Smích ji přešel. Kolem rtů jemných jako plátky červených růží se objevily vrásky.

Jde ti to dobře, povzdechl si Zach. Klientku několika správně volenými slovy vyděsíš tak, že se změní v uzlíček nervů.

DeeDee ho nikdy neposlouchala. Nebo je to proto, že strávil hodně času spoluprací s tajnou službou.

„Nejsem zrovna společenský typ. Začněme znovu, ano? Ahoj, jmenuji se Zach. Poslal mě sem Joe Faroe, protože jeho žena právě rodí.“

„Vážně?“ Jill roztála. „Vsadím se, že Lane skáče radostí. Kluci v jeho věku na to obvykle kašlou, ale on se na prcka v domě fakt těší.“

Zachův srdečný úsměv ji překvapil stejně jako jeho obnošené turistické boty, špinavé džíny a pečlivě vyčištěné nehty.

„Doufám, že bude mít brášku,“ řekl.

Jill zvedla jedno tmavě hnědé obočí. „Máš něco proti holkám?“

„Ne, jen mám čtyři sestry, všechny víc než o osm let starší. Táta umřel při automobilových závodech, když mi bylo dvanáct. Nemohl jsem se dočkat, až opustím zónu přeplněnou estrogeny.“

Jill se pousmála. „Mě zase vychovaly pouze ženy v militantní opozici proti nositelům testosteronu.“

„Mělo by to být zajímavé.“

„Co?“

„Příštích pár dní.“

Přestala se usmívat. „I z té strany se na mou situaci můžeš dívat.“

„Jak jsem se zmínil, na společenskou konverzaci nejsem dobrý protějšek. Nechám to radši na tobě. Pověz mi všechno, co předcházelo, než jsem zaklepal na tvoje dveře.“

„Všechno?“

„Co má něco společného s tím, že máš auto na cucky. Můžeš vynechat balení kluků, chechtající se spolubydlící, brutální případy těžkých porodů a výběr vložek při menstruaci.“

Jill na něho chvíli zírala. „No teda, tys to myslel vážně? Nechceš o estrogenech ani slyšet.“

„Pokud už nikdy nebudu muset poslouchat diskusi o tom, zda jsou lepší tampony nebo vložky, jsem v pohodě. Taký můžeš vynechat soutěžení, kdo má nejsilnější a nejbolestivější menstruaci.“

„Ty naopak vynecháš chválení velkých koz, popis nejpěknějšího zadku ve tvaru dokonalého srdíčka a naříkání nad tím, když ho ženská nemá. Souhlas?“

Zach se rozesmál. Tak tohle zaručeně není holka jako DeeDee. „Jo. A teď mi podrobně popiš, proč jsi zavolala St. Kilda Consulting a ne policii.“

„Věřím Joeovi Faroeovi.“

„To znamená, že policajtům nevěříš?“

Pokrčila rameny. „Řekněme, že na mě šerif z Canon County v Arizoně neudělal zrovna dobrý dojem. No a já na něho vůbec žádný.“

„Pročpak?“

Jill se zhluboka nadechla a povyprávěla Zachovi o prateč, obrazech, dopisu z galerie, ohni, mormonském šerifovi i obchodníkovi s uměním jménem Blanchard z východního Texasu.

Zach sice vypadal trochu omšele, ale poslouchal pozorně a připomněl jí Joea Faroea. Kladl doplňující otázky, ona odpovídala, on se vyptával dál a ji trápilo, že nemůže

o svých příbuzných uvést ani základní údaje zcela přesně.

„No tak, nic si z toho nedělej,“ chlácholil ji. „Většina lidí sotva ví, kdy se narodili jejich vlastní rodiče, natož prarodiče nebo jejich sourozenci. Mně stačí, že si pamatuju data narození všech sester. Synovce a neteře prostě vypouštím. To chce klid, St. Kilda tvoji rodinnou kroniku doplní. Začneme hned.“

Zach vzal mobil a zmáčkl rychlé vytáčení.

„Info,“ ozval se ženský hlas.

„Tady Zach Balfour. Potřebuji prověřit obchodníka s uměním jménem Blanchard, je pravděpodobně z Texasu. Fotografie by bodla. Je možné, že najdete kulový, ale doufám, že budu mít štěstí.“

„Ahoj, Zachu. Tady Shawna. Steele mi říkal, že tě mám hodit do nejvyšší priority. Dnes večer jsi pro nás jednička. Zítra to nezaručím.“

Zach hlasitě hvízdal. „Cením si toho. Rád pracuji s nejlepšími. Kdybych věděl, že jsi po mateřské už zpátky, rovnou bych si tě vyžádal.“

„Vzpomeň si na to, až ti budu hlásit, že jsem z tvé nulové informace nic nevydolovala. Sám víš, jak je marné pátrat po někom s jedním jménem.“

Zach zabručel. Jill se potají smála. Se Shawnou se nikdy nesetkala, ale podle hlasu se jí zamlouvala.

„Něco jiného než jméno Blanchard mi nedáš?“ pokračovala pracovnice informačního oddělení.

„Modesty Brecková,“ začal diktovat Zach. „Narozená v červnu 1922 mezi 23. a 25., stálá adresa ranč Breckových nedaleko Blessingu v Arizoně. Šerif Ned Purcell, Canon County, Arizona. Justine, za svobodna Brecková, narozená...“

Jill fascinovaně naslouchala, jak Zach objednává informace o celé její rodině. Chtělo se jí zeptat se, zda je to nezbytné, jestli se musí

vrtat v životech mrtvých, přesto mlčela. Zavolala si pomoc, má, co chtěla. Vybavila si výhružný vzkaz, zničený interiér auta a zbytky plátna, co má v batohu. Pomyšlení, že by nyní měla zůstat sama, ji vůbec nelákalo. Ohrožení v přírodě je jedna věc, lidská hrozba něco úplně jiného.

„Pak se koukni na Forda Hillhouse z galerie Art of the Historie West v Park City v Utahu,“ pokračoval Zach. Sám

o umění věděl dost, ale dlouho byl mimo, proto ocenil každou pomoc. „Ještě na Ramseye Worthingtona z Fine Western Arts ze Snowbird, taky v Utahu. Až budu mít víc, zase se ozvu.“

Zach ještě odpověděl na několik otázek informatičky a pak zavěsil. Všiml si, že má skoro vybitou baterii a povzdechl si. Měl pochybnosti, jestli by v téhle díře našel obchod, kde by koupil novou. Dá ji nabít přes noc a bude doufat, že ještě nějakou dobu vydrží.

Podíval se na hodinky. „Dvě možnosti – buď tu přespíme, nebo rovnou pojedeme vyzvednout obrazy.“

„Nikdo kromě mé tety nevěděl, že používám úkryt ve starém srubu, snad jsou zatím v bezpečí. Poštu jsem si nechala posílat do anonymní číslované schránky v Blessingu.“

Protože se o úkrytu ve srubu nezmínil ani informatičce ze St. Kildy, rozhodl se Zach, že přes noc tam budou umělecká díla v bezpečí. Kromě toho má hlídat Jill Breckovou, ne její obrazy.

„Beru si rozkládací gauč,“ koukl se na sedačku naproti televizi.

„A co moje auto?“

„Někdo od nás se o ně postará. Stejně jako odvezou moje, ve kterém jsem se chystal odjet, než mě zavolali.“

Jill otevřela pusu, pak ji zavřela a vyhrkla: „Postarají se o ně? To je všechno?“

„Vidíš v tom problém?“

„Nejsem zvyklá, aby se lidi starali o mé záležitosti.“

Pousmál se. „Zvykni si. V tom je St. Kilda nejlepší.“

Reno, Nevada, „. září, 8.00

Lee Dunstan s kletbou zavěsil a přál si, aby si mohl dát k ranním vejším rovnou whisky.

Pitomí doktoři. Malé bušení srdce a hned vám zakážou všechno, co máte rádi.

„Copak je ti?“ zeptala se Bety.

Ken se s obavami koukl na otce. Lee byl tvrdohlavý stařík, odmítal zpomalit a nechat syna vést to, co zbylo z prosperujícího rodinného podniku, který poskytoval znalecké posudky a reprografické práce. Lee by nepoznal příležitost k výdělku, ani kdyby se mu plazila u nohou. Spoléhat čtvrt století na příjem za obrazy Thomase Dunstana bylo dost hloupé, prodávat je jedinému sběrateli bez toho, aby je nabídl někomu jinému, zavánělo přímo stupiditou.

„V klidu, tati. Ať je to cokoli, za infarkt to nestojí.“

„Žádný infarkt jsem neprodělal,“ ohradil se Lee. „Na dědictví si počkáš zatraceně dlouho.“ Žena mu nestála za odpověď.

Ken zvedl oči ke stropu a zavrtěl hlavou. „No jasně, už počítám dny.“ *Jako by ještě něco zůstalo.*

„To bys měl,“ odsekl Lee. „Do aukce jich zbývá jenom pět.“

Tiffany Dunstanová stiskla pod stolem manželovi stehno, aby na otcovo útočení nereagoval.

„Tatínku,“ ozvala se. „Dobře víte, že vás pár dolarů nikdy nenahradí.“

„Pche,“ odfrkl Lee.

Bety si povzdechla, vzala termosku vedle Leeova talíře a nalila mu další hrnek kávy bez kofeinu. Bude mít štěstí, jestli ho nehodí do krbu. Nesnášel kávu bez kofeinu stejně jako vařenou zeleninu, léky na vysoký tlak a samotné stárnutí.

„Ta zatracená čubka!“ zanedával.

Nikdo se neptal, o kom je řeč. Když se Lee rozčiloval, Dunstanovi vždycky věděli, koho proklíná.

Justine Breckovou.

„Je desítky let po smrti,“ připomněla Bety a podala mu hrnek. „Tys ji krásně přežil. Není to dostatečná pomsta?“

„Mrtvá, ale ne pohřbená dost hluboko.“ Tvářil se, jako by žvýkal pelyněk. „Protivná děvka.“

Napil se ze šálku, který mu žena podala, a ihned nápoj vyplivl zpátky. Praštil hrnkem na stůl, vstal a šel si do kuchyně pro druhou konvici, ze které pili všichni ostatní.

„Neříkej mi, že ti telefonovala ona,“ ozval se suše Ken.

Tiffany ho zpražila pohledem.

„Lee, víš, co ti říkal doktor o kofeinu,“ zabručela Bety.

„Je to můj život, k čertu s vámi.“ Lee se vrátil ke stolu, pořádně se napil silné kávy a znovu dostal chuť na whisky. Věděl, že nemá pít, když je v ráži. Nikdy z toho nevzešlo nic dobrého. Pokaždé to skončilo špatně. Nepřál si dopadnout jako otec.

„Ta čubka otce zničila,“ zamumlal.

Bety vypnula pozornost. Tisíckrát slyšela o tchánově staré milence.

„Měl tu kurvu zabít,“ pokračoval Lee.

Thomas Dunstan místo ní zabil sebe. Bety měla dost historek o minulosti, které jim kazily život.

„Tak kdo ti to volal?“ zeptal se Ken. Chtěl vědět, co otce tak vytočilo.

„Nějaký galerista, zajímalo ho, jestli mě někdo kontaktoval kvůli nově nalezeným Dunstanům.“ Lee ohrnul rty.

Ken se neptal, co s tím má společného Brecková. Byl rád, že otec začal mluvit o něčem jiném. Minulost se stejně změnit nedá. V jejich rukou je budoucnost.

Tiffany vstala a objala Leea. „To mě mrzí. Proč neuznají, že jediné dva Dunstanovy originály v soukromých sbírkách jsou u pana Crawforda? Kdo nám chce stále dělat potíže?“

Lee poklepal Tiffany po rameni. „Nedělej si starosti, zlatíčko. Víím, jak ochránit Kenovo dědictví.“

Ken se zašklebil. Jestli to otec posere stejně jako všechno předtím, nebude co ochraňovat. Tiffany se sladce usmívala. „Jsem si jistá, že to dokážeš.“

Bety si přála tomu věřit. „Těším se, až bude ta aukce za námi.“ Odsunula talíř s míchanými vejci. „Většina lidí tady na západě jsou chudí zemědělci. My jsme chudí obchodníci s uměním. Už mě to unavuje.“

Ostatní mlčeli. Měla pravdu. Lee upil kávy. Jako učitel výtvarky v penzi měl jen občasné příjmy z prodeje otcových obrazů a to na nákladný život nestačilo. Naštěstí Tal Crawford není žádný hlupák. Po aukci se budou mít jako prasata v žitě. Jestli všechno půjde podle plánu.

Musí, Tal Crawford se nedostal tak vysoko pro nic za nic, pomyslel si Lee a nahlas umíněně prohlásil: „Chcete diamanty, budete mít diamanty. Počkejte po aukci.“

Betty pohonila po talíři pár kousků vajec a neřekla ani slovo z toho, co jí táhlo hlavou. V uměleckém světě není nikdy nic jistého.

Ranč Breckových, „. září, 12.15

Zach zatáhl ruční brzdu, vypnul motor a pohlédl na Jill. Spala s hlavou opřenou o dveře, podepřela si ji batohem zamotaným do bundy. Zřejmě minulou noc s cizím mužem v pokoji nezamhouřila oko.

Nebo je ještě otřesená vyhrůžkami. Tak nebo tak ji nemusí hned budit. Vypadá spokojeně, a včera večer se mu /dála spíš neklidná. Spustil okýnko na své straně. Neslyšel nic než šeptání větru a na tváři cítil hřejivé sluneční paprsky. Jak doufal, nikdo je nesledoval. Tím lépe.

Nebo ne. To ukáže až čas.

Sáhl na zadní sedátko a vylovil notebook. Než vyjeli ráno z hotelu, neměl čas zkontrolovat nové zprávy. Podívá se na ně nyní. Jill ho provede srubem, až se vzbudí. Není proč s tím spěchat. Tady je nikdo nenajde. Tenhle kout Arizony je opuštěné místo. Jediným znakem civilizace bylo vzdálené letadlo na modré obloze a alej starých topolů vysázená kdysi Breckovými jako větrolamy u ranče. Jinak zbyl jen popel, vznášející se ve větru.

Hořký konec pionýrské rodiny, pomyslel si Zach.

Jill se zavrtěla, ale nevzbudila se. Vlasy jí na slunci zářily jako měď. Prsa pod tričkem se zvedala při každém nádechu. Růžová pootevřená ústa jako by zvala dovnitř. Přitažlivá ženská.

Není divu, že se do ní Lane zbláznil, je fakt zajímavá. Silná, ale nevypadá jako kulturistka, bystrá, aniž by se tím chlubila, a zřejmě taky pěkně tvrdohlavá. Typ, co následoval muže, vytvořil mu domov, porodil děti a usadil se na Divokém západě. Kdysi to bylo důležité.

Koukl se na černé zbytky stodoly, staré zemědělské stroje, zničené rzí i ohněm, na rodinný hřbitov ohrazený ostnatým drátem, na bystrý pramen čisté vody v potoce.

Poslední Brecková. Ještě žije, ale hrozí jí smrt. Musím ji udržet při životě, jinak mi Faroe nakope zadek.

Zach spustil počítač, zkontroloval, že je baterie nabitá – naštěstí – a signál dost silný. Vyťukal přístupové heslo a přes satelit se spojil se St. Kildou.

Zvedl obočí. Zatímco spali a jeli na ranč, na informačním se činili. Začal stahovat soubory.

Stahoval a stahoval. Strašně to trvalo. Shawna asi makala celou noc.

Nyní musí roztrždit všechny informace a najít ty, které pomohou Jill přežít. Nevadilo mu to, uměl to dobře. Proto mu taky St. Kilda platí stálý plat plus bonus za každou operaci, aby ho náhodou nepřetáhl jiný zaměstnavatel.

Nejdříve si otevřel složku Jill. Procházel ji rychle a precizně, zvyklý vyhledávat pouze data, jež by mohla někomu zachránit život.

Najednou se zastavil. Největší složky obsahovaly soubory s obrazy, které nakreslila. Některé visely v různých učebnách na Pomona College jako vzpomínka na talentovanou studentku. Někomu je prostě shůry dáno a jinému ne.

Zach neměl talent na malování. Jill ano.

Malovala krajinu, jak ji měla uloženou v paměti. Dobytek u napajedla, koně v ledovém větru, plot z ostnatého drátu táhnoucí se do nekonečné divoké pustiny. Zach skoro cítil chuť sněhu, vdechoval čerstvý vzduch, který znal z vrcholů hor, představoval si, jak hladí zimní srst koně.

Ví Faroe, jaká je to umělkyně?

Pokud ano, rozhodně se o tom nezmínil.

Zach ještě jednou prošel materiály a prohlédl si snímky Jilliných obrazů. Kéž by je mohl vidět zblízka. Momentálně není čas zaletět si na výlet do Pomony, snad to ani nebude třeba.

Potichu vyhlížel z okénka a vstřebával data, přemýšlel o nich, spojoval si údaje a vyřazoval spekulace, mimoto zároveň připravoval otázky, které se mu vynořily v hlavě. Když si vše znovu probral, ocitl se na začátku: Jill je neobyčejná žena, potomek celé linie velmi zvláštních žen. Tvrdohlavých a odhodlaných. Vlastně je to totéž pod jiným úhlem pohledu.

Otočil se k ní a uviděl, že ho svýma neuvěřitelně zelenýma očima pozoruje. Vlasy jí na slunci hořely tak, že si přál sáhnout si na ně.

„Dobré ráno,“ pozdravil. „Nebo spíš odpoledne.“

Podívala se na hodinky. „Nechce se mi věřit, že jsem po cestě usnula.“

„Umím řídit.“

„1 kdybys řídil jako pánbůh, je divné, že jsem spala.“

Protáhla se a zeptala se: „Proč jsme zastavili tady?“

„Cesta ke srubu vypadá dost zanedbaně, vytřepaly by se mi z kapes drobné.“

Jill napadlo, že zastavil jen proto, aby se v klidu vyspala.

Udělalo jí to radost. Byla zvyklá spoléhat sama na sebe. Chlapi na řece si z ní dělali srandu, ale to jí nevadilo. Šlapala a přenášela náklad, veslovala a pracovala jako všichni ostatní na palubě. Jedině tak si získala jejich respekt.

„Díky, ale to nebylo třeba, mně stačí málo spánku.“

„O nic nejde, potřeboval jsem čas na zpracování informací od Shawny. Raději mi pověz, proč žena s titulem z ICT, dějin umění i malířství pracuje jako průvodce na divoké řece?“

Jill odpověděla pozvednutím obočí.

„Učili tě doma, pak tě poslali na uměleckou školu a nakonec jsi v sedmnácti získala stipendium, za čtyři roky vystudovala tři obory, a přesto jsi skončila u raftů a kajaků.“

Vážně mě zajímá, proč ses pustila na řeku místo učení výtvarky nebo vydělávání v počítačové branži.“

„Jsem ráda na čerstvém vzduchu.“ Jill se úplně probrala a ihned si uvědomila, že tolik o ní neví ani Faroe. „Shawna mě prověřila?“

Znělo to jako obvinění, ne jako otázka, ale Zach odpověděl: „Samozřejmě.“

„Žádala jsem o pomoc, ne o narušení soukromí.“

Málem ho rozesmála. „Jedno se bez druhého neobjede. Neboj se, všechna fakta získáváme z otevřených zdrojů.“

V tvém případě převážně z místních novin *Canyon County Gazette*, šli tam po tobě jako paparazzi. Vynikající výsledky u přijímaček. Překvapivé na dívku, kterou vzdělávali doma v nejdlehléjším koutě Arizony.“

„Proč jste mě prověřovali?“

„Protože máš potíže. Jak chceš pomáhat někomu, o kom nic nevíš?“

Jill nad tím chvíli přemítala. Nezamlouvalo se jí to, přesto uznala, že to dává smysl.

„Máma pracovala pro komunikační firmu,“ řekla. „Měla jsem něco jako stipendium pro nadané chudobné dětičky. Čtyřicet hodin týdně přístup na počítač zdarma.“

„Většina děcek by trávila čas hraním her.“

„Milovala jsem nové informace stejně jako práci na farmě. Člověk se tam cítil svobodný.“

„Svobodný?“ pochybovačně zabručel Zach. „Kde jste bydlely, než si matka vzala zpět dívčí jméno a vrátila se domů?“

„Co to má společného s vyhrůžkami a zničeným plátnem?“

„Nic a všechno. Nevím, dokud mi nepovíš víc.“

„Žily jsme v místě podobném Hildale,“ odpověděla stroze. „Ne přímo u vody, ale hodně blízko. Byla to doba, kdy Hildale a Colorado City byla jediná města na obou stranách řeky. Žili tam fundamentální mormoni. Jeden muž musel mít hodně žen a dětí, aby se dostal do nebe. Ženy i dívky nosily čepce, dlouhé rukávy a ještě delší sukně, nedostávalo se jim téměř žádného vzdělání a brzy je provdali za starší muže. Rodily děti. Další a další. Vznikaly opravdu široké rodiny. Nevolal se tam doktor, na všechno stačila porodní bába.“

„Taky se nevydávaly rodné listy.“

„Jo,“ přikývla Jill. „Nepřízpůsobiví jednoduše mizeli i nikdo se na nic neptal.“

„Nepřízpůsobiví!“

„Prostě lidi, co se nehodili – ženy, miminka nebo děti jeden den jsi je viděl a další se ztratili. Zemřeli a někde je zahrabali bez toho, aby si někdo vůbec všiml, co se jim stalo. Jejich jména se vymazala z paměti a nikdy se nemluvalo o tom, jak přišli o život.“

Zachovi z toho bylo divně, ale stejně se zeptal: „Kolik manželek měl tvůj otec?“

Jill zamrkala. „Tak to se v Canyon Gazette nedočeš. Vlastně se mnohoženství v článcích vyhýbali, nepsali o ničem, co by patriarchy

rozčílilo. Taký mezi námi byli synové a dcery zatracených, ti, kdo vystoupili z církve. Moje matka byla dcera zatracených.“

„A co ty?“

„Záleží na tom?“

„Mně jistě ne,“ řekl Zach. „O fundamentálních mormonech vím jen to, co jsem pochytíl z různých dostupných zdrojů. Nestudoval jsem. Nemám vůbec žádný titul. Formální vzdělání pro mě nebylo.“ *U federálů jsem se naučil víc, než bych chtěl.* „Odešla tvá matka, protože si otec našel další ženu? Nechtěla sestru-manželku?“

„Co má tohle společného s...“

„Ty obrazy patřily tvé rodině,“ poznamenal klidně Zach. „Znamená to, že rodinné vztahy jsou pro vyšetřování důležité.“

Jill hlasitě sykla, ale odmlčela se. Nesnášela řeči o takzvané rodině. Netrpělivě otevřela dveře vozu. „Musím se protáhnout venku. Moc dlouho jsem seděla.“

Zach šel za ní. Kráčela zlehka jako člověk, zvyklý pohybovat se v přírodě na dlouhých trasách s výbavou na zádech. Stejně chodí příslušníci jednotek zvláštního nasazení, šílení turisté nebo hasiči. Nikdo z nich nevypadal zezadu tak dobře jako Jill. Zach schválně stočil pohled jinam. Vážně se nechce zaplést s klientkou v tak složitém případě. Musí se soustředit na to, aby zjistil, kdo jí rozsekal auto a vyhrožoval smrtí.

Vím, Faroe, že ji máš rád, ale určitě tě taky napadlo, že ty obrazy mohla namalovat sama. Mně to tedy nemožně nepřipadá.

Čím více viděl Zach z okolí Breckovic ranče – chudoba, kam se jen koukneš, určitě na konci zimy jedly, co zbylo ve stodole – tím pravděpodobnější se mu zdálo, že by Jill penězi nepohrdla.

Obešla černé ruiny a vydala se k netknutému větrnému mlýnu, který čerpal vodu pro již neexistující usedlost. Hleděla, jak se voda nalévá do obří nádrže, přetéká přes okraj do melioračních příkopů a zavláží pastviny bez dobytka.

Zach vyčkával. Nemusel být detektiv, aby věděl, že rodinné záležitosti nepatří k oblíbeným tématům Jill.

Zrovna se rozmýšlel, jestli nemá požádat o spolupráci St. Kildu a nechat Jill na pokoji, když se opět rozpovídala.

„Mám tři vlastní bratry,“ spustila klidně. „Všichni jsou starší. O hodně. Mezi nimi a mnou matka mnohokrát potratila. Porodní bába jí pokaždé řekla, že se má víc modlit, že je to boží vůle. Máma málem zemřela, když se pokoušela boží vůli vyplnit. Pak jela do Salt Lake a našla lékaře, který kladl život před víru.“

Zach viděl, jak se Jill zachmuřila.

„Nevím, co jí dal, ale pomohlo to,“ pokračovala Jill. „Od té doby už nepotratila. Taky se však nenarodilo další dítě. Zrovna v tu dobu se otec přidal k fundamentalistům. Přestěhoval rodinu do New Eden, postavil dům, oženil se s šestnáctkou a měl další děti. Pak si vyhlídl patnáctku. S tou přišly další haranti. Ne málo. Máma s nimi zůstala.“

Jill působila vyrovnaně, ale podle stisknutých rtů Zach poznal, že mámu nechápala. Neměla otce ráda. Nesnášela mormony.

„Nakonec máma otěhotněla se mnou,“ mluvila dál. „Asi už věřila, že je v menopauze a nemůže se to stát, proto přestala používat to, co jí ten doktor dal.“

„To znám, přišel jsem na svět podobně.“

Jill se podařilo vyloudit křivý úsměv. „Takže u vás to taky bylo překvápko?“

„Dost velké.“

Hlasitě vydechla, jako by se chtěla zbavit napětí. „Máma mě donosila, porodila a skřípala zuby, když si táta vybral čtvrtou ženu, ještě mladší. Vlastně nevím, možná jí vyhovovalo, že jí otec dá konečně pokoj. Zůstala s ním tak dlouho, dokud mě nechtěl provdat za jednoho ze starších. Bylo mi osm.“

Zach zůstal zírat s otevřenou pusou.

„Předpokládalo se, že se sňatek naplní, až dostanu první měsíčky,“ pokračovala kysele Jill. „Víš, rada starších se mnou nebyla spokojená. Prostě jsem neměla ty správné návyky a názory. Proto mě chtěli strčit do velmi ortodoxní rodiny, dřív než začnu rodit vlastní děti. Byla bych pátá žena jednoho starce.“

Zach si nevšiml, že zuří, dokud mu nenaskočily žíly na spáncích. „Je to nelegální.“

„Ve fundamentální mormonské krajině ne. Hlavní náboženství je sice proti mnohoženství, ale nepostihuje je. Na mormonském západě je to veřejné tajemství.“

Zach se díval, jak se Jill sklonila a zvedla kámen, který prudkým švihem poslala daleko na pastvinu.

„Prostě to máma nějak dala vědět své tetě.“

„Modesty Breckové.“

„Jo. Za pár dní Modesty přijela a odvezla nás na ranč. Odložila jsem ty pitomé šaty, kuchyňským nožem si uřízla dlouhý cop a naučila se jezdit na koni, chytat dobytek do lasa, sušit seno i spravovat ohrady.“

„Otec matku nechal jen tak odejít?“ divil se Zach.

„Ne, jednou pro nás přijel.“

„Co se stalo?“

Jill se chladně usmála. „Modesty mu vyběhla naproti s flintou. Řekla mu, že jestli se ještě jednou objeví na jejím pozemku, zabije ho a zahrabe pod zeleninovou zahradou, protože se beztak hodí jen na hnojivo.“

Zach se zachechtal. „Tvá prateta byla číslo.“

„Ty by ses jí nelíbil. Žádný chlap podle ní nebyl dost dobrý. Máma si vzala zpátky jméno, které měla za svobodna, a změnila ho i mně. Od té doby se žádná z Breckovic ženských nevdala.“

„Stejně jste ale žily v kraji, kde většina lidí praktikovala mormonské náboženství.“

„To byl důvod, proč mě máma s tetou neposílaly do školy. Učily mě doma.“

„Nedivím se, že nevěříš šerifovi,“ uznal Zach.

„Hlavně proto, že Ned Purcell je jeden ze starších v církvi. Každý volený místní úředník je vlastně veřejný činitel u mormonů. Většina z nich má více žen, přestože se

o tom nemluví.“

„U zápisu do školy to musí znít monotónně.“

„Kdepak, tak pitomí nejsou, všechny ženy kromě první si vybírají jména z telefonního seznamu. Tatínkovi děti říkají strejdo, jedině ty z prvního manželství ho oslovují tati.“ Jill zvedla další kámen. „Ženy tu žijí jako v roce 1850.“

„Pak tě jistě potěší, že St. Kilda Consulting je pevně zakořeněná v jednadvacátém století,“ řekl Zach.

„Joe Faroe určitě ano. Na řece to bylo poznat, užíval si, že ho vede žena, vůbec mu nepřekáželo, že jsem v něčem lepší než on. To je u chlapů vzácnost.“

„Jeho žena by se ti líbila.“

„Líbil se mi i jeho syn. Jestli má nějakou chybičku, během pár let se jí zbaví. Bude z něho prima chlap.“

„Kruh se uzavírá.“

„Cože?“

„Vracíme se od tvého dětství k řece, kde jsi zachránila Lanea, a k mému zat'ukání na dveře v hotelu, protože ti vyhrožovali. Divné je, že...“

Jill na něho tázavě koukla.

Zach na ni vrhl pronikavý pohled. „Že ses ani jednou nezmínila o těch obrazech, o které tu jde.“

Hollywood, „. září, 13.00

„Žádný problém,“ hlaholil Score do telefonu. „Mám důkazy, které by před soudem obstály, ale jistě z něho vytáhnete těžké prachy, když mu ukážete fotky z toho dětského bordelu v Thajsku. Nejenže vám zaplatí alimenty, ještě vám bude líbat ruce, protože bude vděčný, že jste to neprodala bulváru.“ Odmlčel se. „Ne, tam by vám určitě nedali za ty fotky víc, než zaplatí on, to mi věřte.“

Další telefon. Vzal to někdo v přední kanceláři. Za vteřinu mu zablikalo světlýko na interkomu. Score ukončil rozhovor, ujistil klientku, že jí fotografie kurýr doručí ještě dnes, a stiskl tlačítko na vnitřní lince.

„Pošlete ji dál,“ požádal.

Ve dveřích jeho kanceláře se zjevila jedna z informatiček. Momentálně ho na ní zaujaly černé vlasy se zelenými konečky. Piercing z nosu a rtu si asi sundala, zůstal jen kroužek v jazyku. Nesmí na to myslet, jinak by začal slintat. Byla to jedna z jeho nejlepších techniků. Bylo by mu fuk, kdyby se ukázala v práci nahá skrz naskrz propíchaná zavíracími špendlíky. Stejně ho vytáčela. K nikomu neměla respekt.

„Posaď se. Co pro mě máš?“

„Nic moc,“ spustila Amy. „Vyzkoušela jsem všechny možné čisticí programy, co máme. Pořád to zní, jako by tu štěnici nacpala do batohu plného hadrů.“

„Lepší než nic.“

Amy pokrčila rameny a podala mu několik stránek přepisů. Score na první pohled poznal, co už věděl. Hledaná osoba je naživu a daří se jí dobře. Nachází se asi třicet kilometrů od ranče té stařeny. Jede domů, protože v tom odlehlém koutě není kam jinam jet.

„Hmm. Najala si vůz?“

„Jestli ano, udělala to mimo dosah našeho zařízení. Její rychlost odpovídá cestě vozem po silnici.“

„Satelitní telefony jsou na draka. Moc drahé na to, aby je člověk měl pořád po ruce jako mobil. Proto máme tak málo záznamů.“

„Podle mě ho nepoužívá,“ dodala Amy. „Třeba si koupila levný mobil.“

„V Mesquite ani v Page to neudělala.“

Dostat se tajně do obchodních záznamů, na to byl Score kanón. Mobilní telefony, pevné linky, kreditní karty, aerolinie, hotely, restaurace, klenoty, státní i federální úřady – lam všude se Scoreovi hackeři dostali.

„Třeba ho prodejce ještě nezaregistroval do počítače,“ napadlo Amy.

„Nebo je dost chytrá na to, aby si koupila neregistrovaný.“

„To by nám ztížilo práci.“

Score procházel záznamy. Na druhé straně se zarazil. „Dva hlasy? Jsi si jistý?“

„Jeden ženský, stejný, jaký jsi předtím nahrál ty,“ řekla Amy a poškrábala se tužkou ve vlasech. „Druhý mužský, neznámý.“

Score se mračil na slova, která se ze směsice zvuků poslané štěnicí dala zapsat do jeho počítače. Polohlasně zaklel. Slovo obrazy se tam objevilo vícekrát.

Mluví o tom, že shořely? Nebo že je prodala? Má je, nebo je nafotila předtím, než ranč shořel? Není to celé podvod? Neměla v tom neter stařeny prsty od počátku?

Odpovědi mu bohužel scházely. Nepomohly mu ani osobní zkušenosti s Modesty a Jillian Breckovými. Modesty umřela dříve, než promluvila. Jill byla dost chytrá, aby mu nepadla do pastí.

I kačeny vědí, kam se mají v lovecké sezóně schovat. To, že mě vytáhla do Mesquite, zase tak geniální nebylo.

Stejně ho tím dost naštvála.

Score zanádal a odložil papíry. „Pokračuj. Kdyby se štěnice pohnula ze současné pozice, okamžitě mě informuj.“

„Jak přesně? Vláda zase překopává GPS. Náš signál ji najde v okolí do sta metrů.“

„Stačí okruh jeden a půl kilometru. Dej mi vědět, když se pohne dál. I kdyby to bylo jen o metr mimo naše rozhraní. Jasně?“

„Samo.“ Amy se zvedla a šla ke dveřím. Zelené konečky vlasů jí odbojně trčely ke stropu.

Score si znovu a znovu pročetl nahraný záznam. Nic nového nevyhrabal. Jen se mu zvedl tlak. Musí honem do tělocvičny, než ho nějaký pitomec vytočí do nepříčetná. Hlavně ale potřebuje zjistit, kde je ta Breckovic děvka a co chystá.

Pohlédl na kalendář. Na příští dny nemá moc schůzek, může je předat jiným zaměstnancům, jen několik musí vyřídit osobně. Asi by měl nasadit na Breckovou ještě někoho.

Jenže to by nebylo rozumné. Modesty Brecková je mrtvá. Stačilo by, aby to překvalifikovali na zabití z nedbalosti, a měl by pěkný průšvih. Musí si to pohlídat.

Tiše si mnul palcem ukazováček a váhal, zda se má rozjet za Breckovou nebo riskovat a vyčkávat.

Jestli ty obrazy vážně má, měl by jí být nablízku. Jestli ne, nebude toho zapotřebí.

Samé jestli.

Hlasitě se zachechtal, ale neznělo to tak bezstarostně, jak by si byl přál. Není žádný zelenáč, má pod čepicí.

Měl bych přestat brát anabolické steroidy. Jenže je ještě moc brzy, moc si užívám, když velkým esům skřípnu koule.

Zavrtěl hlavou, když si vzpomněl, jaký hubený zakrslík býval, a vrátil se k diáři. Kdyby musel, vyřídí to s Breckovou, aniž by si v práci všimli, že chybí. Vlastně doufal, že ho k tomu donutí.

Reno, „. září, 13.38

Caitlin Crawfordová zvedla oči od počítače v domácí kanceláři, protože vstoupil manžel. Mezi střízlivým moderním nábytkem, který milovala, působil nemístně. Oblékal se jako sváteční kovboj, co nikdy neseděl na koni. Za deset let manželství si na jeho netradiční šatník stále nezvykla. Přesto se naučila nekomentovat ho. Bohatý muž má právo být tak trochu podivín.

Skutečněji připadalo podivné, že si ji Tal vzal jen proto, že pocházela z horních vrstev a její zchudlá pasadenská rodina si už nemohla dovolit udržovat dekorum. Pořídil si třetí ženu stejně, jako si kupuje své obrazy, užíval si, že se s ní může předvádět před obchodními partnery a známými, ale oblíbené kovbojské boty nosit nepřestal.

Bohužel taky nepřestal přicházet o peníze.

Pořád má co ztratit, připomněla si. Každý, kdo si může dovolit mít doma Pollocka nebo Picassa, má víc, než stihne utrácet.

Caitlina matka vychovala chytré holky. Caitlin sice neznala podrobnosti Talových obchodů, ale najala si někoho, kdo ji informoval o stavu jeho bankovních účtů. Zajímala ji hotovost. Protože ji vychovali v dobré, avšak chudé rodině mezi bohatými sousedy, dobře věděla, co hýbe světem.

Kdepak sex.

Manžel jí přístup k účtům rozhodně neusnadňuje. Je staromódní nejen v odívání. Samozřejmě měla vlastní účet na vedení domácnosti, na který štedře přispíval a nikdy se nezmiňoval o tom, jak jdou obchody, pokud utratila víc. Nebýt pověstí, které se šířily, vůbec by netušila, že po něm jdou federálové z daňového a že prověřují veškerou jeho obchodní činnost. Netušila proč, neměla páru, co hledají, ani jak vážné to je. Přesto jí to stačilo, aby dostala strach. Kdyby Tal padl, svezla by se s ním.

„Jak to šlo s Lee Dunstanem?“ zeptala se. Vřele se usmívala, přestože v ní byla malá dušička.

„Povídal jsem ti, že si nemáš dělat žádné starosti, drahoušku. Postarám se o to. Chlápci z daňového se budou brzo šťourat někde jinde.“

Ovládla se a mlčela, jinak by začala vřískat. Před osmnácti měsíci obžalovali Talova hlavního účetního, vyslyšali ho, pak odsoudili a poslali do vězení za podvod. Pro Oddělení daně z příjmu nastaly zlaté časy, protože se jeho úředníci mohli začít přehrabovat celým systémem účetnictví v Talově firmě.

„To ráda slyším,“ usmála se se stisknutými zuby.

Kéž by tomu taky mohla věřit. Tal se s ní nikdy o práci nebavil, proto se děsila, že bude znovu chudá.

„Chceš si projít seznam hostů na večírek po aukci?“ zeptala se.

„Radši mě nechej zbičovat.“

Caitlin nepřekvapil. Tal si ji vzal, aby dodala lesk jeho domácnosti, zábavě i reputaci. Vychovali ji jako budoucí ženu bohatého muže, proto věděla, jak na to. Zároveň se vyznala v tom, kdo je důležitý host a může Talovi obchodně nebo politicky prospět. Na staré kamarády a příbuzné zvysoka kašlala. Jemu chybět nebudou, pokud ho někdo neupozorní, že tam nejsou.

Peníze, které tak ušetřila, odkládala na tajné konto spolu s málem, co uškrndlila na chodu domácnosti. Žena se starším mužem se o sebe musí postarat. Tal by to nikdy nepřiznal, ale prostě už není tak rychlý, jak býval před pěti lety nebo dokonce před rokem.

„Tak tě s tím nebudu obtěžovat,“ usmála se Caitlin.

„Potřebuješ přidat peníze na svůj účet?“

„Jako vždycky.“

Zasmál se a vytáhl z kapsy džínsů šekovou knížku. „Bude stačit padesát?“

„Raději šedesát.“

„Sakra, ty večírky jsou čím dál dražší.“

„Taky ti přinášejí zisky v obchodě, ne?“

Tal se znovu zachechtal. „Dostalas mě. Tak šedesát.“

Vypsal manželce šek na šedesát tisíc dolarů. Stejně považoval poslední sňatek za výhodný. Třídní příslušnost se nedá koupit, dá se jen vyžít.

Ranč Breckových, „. září, 13.49

Jill dojela ke starému srubu, zatáhla ruční brzdu a vypnula motor. Zach ji neustále překvapoval. Když mu řekla, že stará cesta je schovaná a špatně by ji hledal, když neví, kde přesně domek leží, jednoduše jí hodil klíčky.

Moc zajímavý chlap. Poznala, že se mu taky líbí, ale neměl žádné narážky, natož aby jí dělal nějaké návrhy. Trochu ji to štvalo. Čím déle byli spolu, tím více si přála, aby ji začal balit.

„Domov, sladký domov,“ řekla.

Zach zavřel notebook a mlčky si prohlédl větrem ošlehaný srub mezi červeným útesem a obrovským starým topolem.

Tiše hvízdal. „A já si myslel, že jsem žil mezi historickými objekty.“

„Jak to?“

„Když nedělám pro St. Kildu, sbírám industriální umění-auta ze šedesátých a z počátku sedmdesátých let – a spravuju je. Nejsou to přímo veteráni, prostě vozy z doby před vládou OPEC. To tenhle srub pochází z časů, kdy o spalovacích motorech ještě nikdo neslyšel.“

Jill se usmála. „V té době bych ráda žila.“

„Jsi jedna z mála lidí, kteří by to dokázali.“

Kompliment ji zaskočil. Po očku po Zachovi pokukovala. Pořád hleděl na srub, zkoumal ho ostřížím pohledem, aby mu nic neuniklo.

Zajímavý, vzrušující, inteligentní chlap. Taký sexy, i když ne zrovna vymakaný týpek z posilovny. Zavrtěla hlavou, tudy by se její myšlenky ubírat neměly. Nikdy chlapy nebalila. Nechystala se tak učinit ani nyní, bez ohledu na hormonální bouři uvnitř.

„Co zjistila St. Kilda o Blanchardovi?“ zeptala se.

„V Texasu je hodně obchodníků s uměním, jsou tam nějací Blanchardi, ale žádný z nich nemá s obrazy nic společného. Ani žena stejného jména.“

„Třeba jen projížděl.“

„Nebo si jméno prostě vymyslel.“

Pochmurně se usmála. „Jo, to mě taky napadlo, když jsem viděla, jak dopadlo mé auto.“

Zach studoval pokřivené okenice i bývalé střílny, které byly později v bezpečnější době zakryty. Viděl několik pozůstatků původních obydlí pionýrů, když se sháněl na západě po starých nadupaných autech, ale žádné funkční nebo obydlené ještě nezkoumal.

„Ten chlap doufal, že vezmeš všechny obrazy s sebou,“ řekl Zach.

„Musela bych být úplně vygumovaná.“

Se smíchem se natočil tak, aby viděl zářit Jilliny zlatorudé vlasy. „Divila by ses, jak pitomě se lidi chovají, když jsou pod tlakem.“

„Ani ne,“ odpověděla. „Setkala jsem se s muži, co odmítli nastoupit na můj raft jen proto, že jsem...“

„Že jsi ženská,“ doplnil Zach. „Pitomci. Každý, kdo se trochu vyzná, musí vidět, že jsi atletka.“

„Kde? Na obvyklých místech?“

„Na prsou a na zadečku.“

Hihňala se. „Vidíš, a já si myslela, že to způsobil chromozom Y.“

„Kvůli němu jsou lidi blbci?“

„Může být.“ Otevřela dveře a vyklouzla ven. „Stejně jako kvůli chromozomu X.“

Zach vystoupil a ohlédl se na příjezdovou cestu. Nebylo na ní vidět ani prach ani žádný jiný náznak, že by je někdo sledoval. Pomyšlení, že tu Jill byla sama, ho ničilo. Je jedno, v jaké je kondici, profesionál s nožem a pistolí – možná by stačila i baterka – by s ní udělal krátký proces.

Ale Zach nebyl tak hloupý, aby se o tom zmínil nahlas. Jen by se vyděsila.

Zvedl se vítr, roztočil opadané listí a další serval z široké koruny amerického topolu.

Zach šel za Jill do srubu. Prošli kuchyňkou rovnou do spíže. Chvilí si hrála se zadní části jedné skříňky, pak ji otevřela a ukázala mu vstup vytesaný do pískovce.

„Šikovné,“ uculoval se Zach. „Prababička mi vyprávěla, jak žila v podobném domě v dnešním Novém Mexiku. Nikdy mě nenapadlo, že podobný starý úkryt uvidím na vlastní oči.“

„Žily jsme prostě, ale podle vlastních pravidel.“

„Stejně to viděla i rodina mé matky.“ Přihlížel, jak se Jill přikrčila a táhla něco ven. Ošoupané dříny se na přitažlivém zadečku napnuly. „Potřebuješ pomoc?“

„Nepotřebuju. Ale když mi píchneš, nebude mi to vadit.“

Zach se přikrčil vedle Jill a nakoukl dovnitř. Její rty voněly ještě šťavnatěji, než vypadaly.

„Ten kufr?“ optal se.

„Jo.“

Nalepil se na ni, aby dosáhl na rukojeť starého loďáku. Byl sice ošoupaný a zašedlý, ale když Zach potáhl, kufr držel pohromadě.

Jill zvedla jeden konec a zavravorala, protože ji překvapilo, o kolik je lehčí, když ho na druhé straně drží Zach. Po několika zakopnutích přepravili zavazadlo bezpečně do kuchyně.

„Vzkaz od pratety byl také uvnitř?“ zeptal se Zach.

„Ne, našla jsem ho pod dřezem u kbelíku.“

„Chytré. Najít ho měl šanci jedině ten, kdo se chystal použít pumpu.“

„Modesty nebyla hloupá. Drsná ano. Taky jen proto pře žila v divočině tak dlouho.“ Jill pohlédla na Zacha. „Jsi jeden z mála z naší generace, kdo ví, jak funguje ruční pumpa na vodu.“

„To jsem celý já,“ zkroutil rty do úsměvu. „Staromódní chlápek.“

„Prodáváš úsměvy?“

„Kdykoli budeš mít náladu je kupovat.“

Jill se sklonila nad kufr a otevřela ho. Zach měl spoustu zajímavých vlastností, ale rozhodně nebyl staromódní. Za staromódní pokládala chlapy, co předvádějí, jak jsou silní. On navíc suverénně ovládá počítačovou techniku. Skoro ji svrběly ruce, jak si na něho chtěla sáhnout.

Polohlasně zaklela a předvedla obsah kufru.

Zach spatřil šest obdélníkových balíků různých velikostí a staré kožené desky. „Co je to?“ Sáhl po nich.

„Rodinné památky – vybledlé fotky, staré dopisy, nějaké doklady, plány pozemku, smlouvy o pronájmu a co tam kdo z rodiny přidal pro další generace. Už jsem to prošla. Nic co by se týkalo obrazů.“

„Dobrá. Zařadím to až na konec seznamu věcí k prozkoumání.“

Momentálně chtěl vidět malby, kvůli kterým někdo Jill vyhrožuje smrtí. Možná, to zatím není jisté, kvůli nim zavraždil i její pratetu. Její úmrtí právě poté, co nechala jeden obraz ocenit, je přinejmenším podezřelé. Chybějící obraz spolu s tím zničeným je další zvláštní náhoda. Zach na náhody nevěřil.

„Modesty zdědila ten kufr po sestře,“ řekla Jill. „Po mé babičce. Byla umělkyně a Thomas Dunstan byl jejím občasným milencem.“

Zach ztuhl. *Thomas Dunstan. Není divu, že se náš neznámý chce k těm obrazům dostat.*

„To jméno znám,“ řekl klidně, ale nespustil oči z balíčků. „Vynikající malíř. Výstřední, pokaždé jiný. Vsadil bych se, že jeho díla mají dneska velkou cenu.“

„Taky jsem to slyšela. V kufru bylo původně třináct pláten. Teď je jich dvanáct. Ten blbec, co mi rozsekal auto, jeden malý obraz rozsekal na kousíčky. Zůstaly mi jen cáry plátna v batohu.“

Zach si umínil, že se do batohu podívá, hned jak se vrátí do auta. Garland Frost by porodil ježky, kdyby někdo zničil skutečného Dunstana.

„Dvanáct obrazů.“ Polohlasně hvízdł. „Jestli jsou od kinstana a dají se zdokumentovat, stačily by ti na daně na celé další století.“

Zarazila se. „Vážně?“

„Přinejmenším.“

„O tom, co se prodává na trhu s obrazy tady na západě, vím asi tolik jako o industriálním umění ze starých smetišť,“ řekla.

Usmíval se, přestože mu v krvi stoupal adrenalin.

Dvanáct nových Dunstanů. Panebože! To už je něco, jestli jsou ty malby vážně od něho.

„Jako malá jsem ty obrazy milovala,“ vytahovala Jill jeden pečlivě zabalený obdélník za druhým. „Potají jsem se vplížila do sklepa, kde je Modesty schovávala, a jen se na ně koukala. Musela jsem toho nechat, když mě nachytala. Zbila mě.“

„Stejně ses tam vrátila.“

Zavrtěla hlavou. „Máma mi řekla, že by nás Modesty vyhodila, kdyby mě tam ještě jednou načapala. Byla jsem dítě, ale dobře jsem věděla, jak je pro nás důležité mít po útěku z New Edenu útočiště. Neviděla jsem obrazy až do pratetiny smrti.“

„Říkala Modesty, že jsou cenné?“

„Jenom to, že o nich nikdy nikomu nesmím říct.“

Zach by nejraději strhl voskovaný papír a rychle se podíval sám, ale donutil se počkat. Naučil se trpělivosti. Je trpělivý jako číhající šelma.

„Co si o nich myslíš ty, když jsi je zase viděla. Jsou cenné nebo je to brak?“

„Dívala jsem se na ne jako umělec, ne jako obchodník.“

Aha, už to z ní leze, pomyslel si. Zach si pamatoval ty formace, které mu poskytla St. Kilda, ale raději by je porovnal s tím, co mu o sobě Jill poví sama. Hodně věcí ho zaujalo, například její tři tituly, hlavně ten z výtvarného oboru. Nejlepší padělatelé bývají neúspěšní umělci.

„Taky maluješ?“ zeptal se.

„Studovala jsem to na škole,“ odpověděla. „Moc ráda dělám s olejem, jenže vydělat si tak na živobytí není snadné. Proto jsem šla za svou druhou láskou, za řekou.“

Zajímalo by ho, kolik toho zamlčela. Neptal se, doufal, že bude pokračovat. Potřeboval, aby mu důvěřovala.

Je to součást naší práce, pomyslel si.

Přesto nikdy nestál o to získat si důvěru klienta tolik jako u Jillian Breckové.

„Protože vím něco o tom, jak vytvořit olejem různé efekty, myslím si, že by ty obrazy mohly mít velkou cenu. Podle mě jsou dobré. Jenže můj názor není směrodatný.“

Zach jí málem vyrval první plátno z rukou. Místo toho se zeptal. „Nenechala prateta nikdy žádný z obrazů ocenit?“

Jill vrtěla hlavou. „Babička nechtěla, aby je někdo viděl. Modesty s tím souhlasila a svůj slib dodržela i po sestřině smrti.“

„Podivné.“

Pokrčila rameny. „Modesty byla dost divná.“

„Proč teda nakonec po tolika letech jeden z obrazů do galerie poslala?“

„Hádám, že neměla peníze na daň za ranč. Prostě byla chudá. Jen jedno mi nejde do hlavy...“ Jill se odmlčela.

„Copak?“

„Kdyby po ní nevymáhali ty daně, možná by byla ještě naživu. Mimochodem, všechny už jsou zaplacené, dlužné poplatky taky, celá ta mašinerie si přišla na své. Stálo to každičký kus dobytka, který Modesty vlastnila, spolklo to celou pojistku proti ohni. Příští rok...“ Jill smutně zavrtěla hlavou. „Příští rok se bude muset prodat i půda. Pokud jsou ty obrazy bezcenné, nebudu si moct Breckovic ranč dovolit. Ale propadla bych se hanbou, kdybych ho měla přenechat fundamentalistickým bratrům mormonům.“

Zach vyhlédl dveřmi ze srubu na krajinu sestupující k ranči a pak dál k vyschlým kaňonům; nad nimi se táhly hřebeny až k patnáct kilometrů vzdálenému okraji Grand Canyon. Okolí ranče nabízelo vzácnou neobvyklou krásu, kterou nedokáže spatřit každý.

Jill ji viděla. Zach jí na očích poznal, jak místní krajinu miluje. Věřila, že si díky obrazům bude moci místo ponechat.

„Umění je legrační podnik,“ prolomil chvilkové ticho. „Vlastně čím dál legračnější.“

„Podle toho, co jsem nastudovala online, kolují na uměleckém trhu velké částky.“

„Ale nikdy nedostaneš za obraz víc než na poslední, maximálně předposlední aukci, kde ho prodali.“

„Jak to myslíš?“

„V umění je to stejné jako jinde. Dostaneš tolik, kolik je někdo ochoten zaplatit. Tečka. Jakmile chceš lidi přimět dát víc, aukční síně a experti vypustí hodně modrého dýmu. Obraz se nezmění, je stejný jako minulou dekádu. Jen množství a kvalita modrého dýmu je různá. Ta pak udává cenu.“

„Myslíš, že mé obrazy jsou bezcenné?“

„Ještě jsem je neviděl.“

Jill se usmála. „Už jsem se bála, že si neřekneš.“

Hollywood, „. září, 13.50

Sotva Score vyprovodil nového bohatého klienta z kanceláře, nakráčela dovnitř Amy. Přestože za sebou nepráskla dveřmi, zelené konečky vlasů se jí třásly vzteky.

„Příště, až mi řekneš okamžitě,“ vyhrkla, „zvedej laskavě moje telefony.“

Ovládl se a nezpražil ji. Potřeboval Amyinu hlavu přesně tam, kde byla, na jejím krku. Vždy měl problémy se sebekontrolou, avšak poslední dobou je nastartovaný v jednom kuse.

To ty steroidy. Ne, mám je pod kontrolou, to jenom ten prokletý případ Breckové, ten mě vytáčí.

„Zařízení nasazené na Breckovou se přesunulo asi tři míle severovýchodně od poslední pozice,“ řekla.

„Je v dosahu tří mil nějaký objekt?“

„Podle mapy Arizony, kterou jsi mi dal, nikde nic. Prostě arizonská divočina.“

Score si vzpomněl na Modestyina slova. *Tenhle dům postavili pionýři, lidi, co žili o samotě a uměli se bránit. Je tu plno děr, které by nenašel ani Sherlock Holmes.*

„Něco nového z odposlouchávaného telefonu?“ optal se.

„Nic. Subjekt se nevyskytoval v jeho blízkosti.“

Score pohlédl na svůj program, zanađával pod vousy a přál si, aby věděl, co ta Breckovic holka má za lubem. Nechtělo se mu odjíždět z Hollywoodu.

Taky si nemůže dovolit prostě se na případ Breckové vykašlat. Pracuje pro speciálního klienta, moc důležitou osobu.

„Dej mi vědět, jestli telefon něco zachytí,“ přikázal Score, „nebo když Brecková opustí pozemky ranče. Když z toho telefonu dostaneš něco solidního, můžeš se těšit na prémii.“

„Definuj, co je solidní.“

„To budu vědět, až to dostanu.“

Ranč Breckových, „. září, 13.58

Jill mlčky vybalila ostatní obrazy a postupně je opřela o zeď.

Zach neřekl ani slovo. Viděl strhující díla.

Propána! Frost by z pohledu na jeden takový obraz dostal erekci. Z dvanácti by začal koktat.

Plátna od formátu osm krát dvanáct po třicet čtyři krát čtyřicet palců nebyla zarámovaná, jen natažená na napínacích rámech. Kdyby šlo o Dunstany, stála by za zabití i inteligentnímu člověku.

„Modesty žila úplně sama? Nikdo k ní nechodil?“ ověřoval si Zach.

„Po smrti mé mámy jsem odešla. Ona pak zůstala sama.“

„A schovávala takovou nádheru. To zní šíleně,“ zamumlal Zach nevěřicně.

„Místní vítr občas způsobí, že se lidi trochu zblázní.“

Neodtrhl zrak od neuvěřitelných maleb. „To je víc než trochu šílené.“

„Modesty neměla na umění čas ani trpělivost. Musela se snažit, aby vůbec přežila.“

Jill rozbalila poslední dvě plátna a umístila je vedle ostatních.

„Svatá Panno,“ vydechl Zach. *Jestli jsou ty obrazy jen z poloviny tak dobré, jak se mu zdá...*

S pietou zvedl jednu malbu a vynesl ji na denní světlo. První dojem odhalil pečlivou techniku a zkušenou práci se štětcem. Taký nedefinovatelnou věcičku, která vám vyrazí dech.

Velkolepost.

Obraz zachycoval, jak na Divoký západ pronikají první chapadla moderního západu. Benzinová pumpa nacpaná k suchému skalnatému výběžku obklopená kvetoucí zelení musela být v době, kdy dílo vzniklo, naprostá novinka. Přestože narušila původní krajinu – nebo právě proto – plátno přenášelo na pozorovatele pocit, že je v

nekonečném prostoru sám a sám. Zach obraz otočil. Nic než název: ***Indián Springs.***

Namátkou vzal další. Bezchybně vyvedenou západní krajinku, údolí a úbočí osamělé hory. U paty hory se krčil dřevěný domek tak maličký, že působil ve srovnání s ostatním prostorem jako bezvýznamná tečka. Přesto u něho byla lidská postava, žena v dlouhé červené sukni s bílou halenou; právě nesla od pramene vodu.

Postava byla načrtnutá jen několika tahy štětce, jako by autor chtěl zobrazit, jak mnoho úsilí člověka stálo přežití v opuštěné vysušené horské oblasti západu.

„Nádhera,“ prohlásil po několika minutách Zach. „Samozřejmě, můj názor nemá na trhu s uměleckými předměty o nic větší cenu než tvůj.“

„Vystudovala jsem klasické umění. O malířích ze západu jsme se nikdy neučili.“

„To věřím. Evropani, moderní směry, minimalismus a podobně. Snad se vám zmínili o Georgii O’Keeffeové, jestli jste profesora dost mučili otázkami.“

„Jako bys chodil na stejné přednášky,“ řekla Jill.

„Kdepak, já mám spíš neformální vzdělání, zato od prvotřídního učitele.“ *Zároveň prvotřídního grázla.* Zach otočil obraz tak, aby na rub zasvítilo slunce. „Vida, taky je bez podpisu.“

„Ani jeden není signovaný.“

Zach vyměnil plátno za další. Opět šlo o krajinku, stejně brilantně vyvedenou jako předchozí, zobrazující tutéž ne konečnou vzrušující a nezkrocenou zemi.

Tentokrát malé tahy štětce vytvářely postavu ženy ve vybledlé sukni vlající ve větru, otočenou zády k malíři. Opět byla v rámci velikosti plátna drobná, avšak bez ní by obraz nedosáhl transcendentálního dojmu.

Zach rychle otočil plátno. *Vytrvalost a síla.*

„Amen,“ řekl prostě.

Jill mu nahlížela přes rameno. „Můj oblíbený. Perfektně je tu zachycena izolace člověka v pustině.“

„Jsou všechny tak dobré?“ zeptal se Zach a přejížděl pohledem z jednoho obrazu na druhý.

„Nemám ponětí, co by řekl znalec, ale podle mě ano. Určitě by se nelíbily každému, nic nehoví všem.“

„Vkus je něco jiného než umělecká hodnota.“

Zach přidržel obraz před sebou a ze všech stran ho pozorně studoval. Po podpisu opět nikde ani stopy.

„Pár Dunstanů jsem viděl,“ zahučel. *Dennodenně, jenže to už je pořádných pár let.* Ze všech obrazů z Frostovy sbírky umění západu i z ostatních, které zahlédl v jiných galeriích, se mu Dunstanovy líbily nejvíce. Konec konců Frostovi taky. Nerozloučil by se s nimi ani za nic.

„No a?“ zeptala se netrpělivě Jill.

„Přesně to odpovídá tomu, co si z Dunstanovy práce pamatuji. Jen nevím, jak často se na jeho dílech objevovaly figury.“ *Běžně určitě ne.* „Krajina je ale dokonalá.“ *Spíš neuvěřitelná.* „Zcela jistě jsou to práce talentovaného umělce.“

„Pak snad za něco stojí.“

„Jak jsem se zmínil, v umění není nic jistého.“ Zach vrátil plátno k ostatním. „Dílo bez podpisu se moc těžko přiřazuje kterémukoli umělci, tím méně ikoně jakou je Dunstan. Naznačila někdy Modesty, že by mohly obrazy pocházet od něho? Třeba jako studie pro větší práce v ateliéru. Mnoho malířů je nepodepisuje.“

„Jediné, co o nich Modesty říkala, bylo, že její sestra, Dunstanova milenka, je nazvala dvaceti sedmi lety smůly.“

„Neříká se, že smůlu nosí rozbitá zrcadla, černé kočky a podobně?“

„Taky jsem si říkala, jestli to nebyla doba, po kterou Justine Dunstana znala.“

„Nebyla tvá matka Dunstanovo dítě?“

Jill pokrčila rameny. „V rodinné bibli nic takového nestojí. O matce je tam pouze Maureen Brecková, dcera Justine Breckové. Otcovo jméno schází úplně. Z náznaků matky a Modesty jsem odhadla, že by připadalo v úvahu více kandidátů.“

„Skutečně moderní vztah,“ opáčil suše Zach.

„Spíš se Justine s Dunstanem strašně pohádali a ona pak dočasně měla jiného milence. K Dunstanovi se ale vždy vracela. Až do poslední hádky. Skončili tenkrát ve vězení.“

„Za opilství a pobuřování?“

„Mně řekli, že se ho pokusila zabít.“

Zach udiveně vystřelil vzhůru obočí. „Nikdy nesmíš naštvat Breckovic ženskou, jo?“

„Dobře si to pamatuj,“ pousmála se Jill. „Když pak Justine pustili, žila na ranči s mnohem mladší sestrou a její dcerou.“

„Pamatuji si, že se Dunstan oběsil ve vězení,“ zamumlal Zach.

„Jak jsem říkala, pozor na nás.“

Zach se zaculil. „Zdá se, že opravdu pocházíš z dlouhé linie osamocených ženských, co dělají problémy, vid’?“

Jill se mu podívala přímo do očí. „Mluvíš, jako by to bylo něco špatného.“

Pohlédl na plátna. „Zajímalo by mě, jak by to popsal autor těch obrazů.“

„Breckovic ženské se řídily podle svého, staraly se jen o sebe a od nikoho nepřijímaly rozkazy,“ pokračovala.

„Ani mně nevadilo být sama, tedy do té noci, kdy jsem dostala strach.“

Zach začal přecházet podél pláten u zdi. I při třetí obchůzce se mu jedno zdálo lepší než druhé.

Neuvěřitelné.

„Nevynechala jsi něco, když jsme spolu včera mluvili?“ zeptal se s pohledem upřeným na obrazy. „Jména, telefonní čísla, názvy galerií, pomstychtivé milence, prostě něco, kde by se dal najít vztah mezi tebou a tím ničitelem umění z Mesquite? Protože prozatím můžeme leda prošetřit galerie, jejich vlastníky a prodejce obrazů. Kdyby vyhrůžky přicházely odjinud, byli bychom na špatné stopě.“

Jill se zamračila, soustředěně hleděla na obrazy, ale nakonec zavrtěla hlavou.

„Nějaký bývalý přítel?“

„Nic takového.“

„To jsi nikdy žádného neměla?“

„Žádného, kterému by se neulevilo, když jsem se s ním rozcházela. Jak už jsem říkala, Breckovic holky nesnášejí, když je někdo chce dirigovat.“

„Takže aby tě někdo dostal do postele, potřebuje pouta a bič?“

Jill poklesla čelist.

„To nemyslím vážně,“ Zach se málem rozesmál. „Beru otázku zpět. Budu se věnovat čistě umění. Další nepříjemné otázky ti položím, až když se nic neobjeví.“

„Cože?“

„Ano. Nejprve tě přemístím do bezpečného domu patřícího St. Kildě a já potom.“

„Ne,“ skočila mu do řeči. „Jsou to moje obrazy. Zůstanu s nimi.“

„Jenže to nepůjde, jsi moc... ehm... průhledná,“ dokončil rychle Zach.

„Což znamená?“

„Jsem lepší lhář než ty.“

„No, to je tedy pěkné vysvědčení,“ řekla ironicky.

„Nemáš lháře ráda?“

„Ne.“

„Pak je to jednoduché.“

„O čem to sakra mluvíš?“

„Vyděláváš si na živobytí jako průvodkyně na divoké vodě. Nesnášíš lháře a sama bys nikoho neoklamala.“

„No a?“

„Bude bezpečnější, když se neobjevíš ve společnosti profesionálního lháře, protože jinak bys musela lhát se mnou.“ Usmál se, když na něho vyděšeně koukala. „Neboj se, své obrazy můžeš St. Kildě svěřit bez obav. Lžeme jen ve prospěch našich klientů. Kvůli těm nejlepším jsme ochotni rozptýlit i modrý dým.“

„Joe Faroe neříkal nic o tom, že by mě chtěl někde zamykat.“

„Nezapomeň, že byl dost zaneprázdněný, rodila mu žena.“ Zach si Jill měřil přimhouřenýma očima, odhadoval, jak silné je její odhodlání nehnout se od obrazů. „V takové chvíli je i celý muž tak trochu otřesený.“

„Jsi expert i na porody?“

„Ne, bože můj. Ale vím, jak bych se cítil na jeho místě.“

bezpečném domě se ti bude líbit. Máme tam dobré jídlo, bazén a všechny vymoženosti.“

Zach schválně zvedl jeden obraz a začal ho podrobně zkoumat. Pro něho diskuse skončila. Jill se chystala odporovat, pak se

jednoduše otočila a šla k autu. Vytáhla z batohu satelitní telefon a vyťukala číslo, které si zapamatovala. „Joa Faroea, prosím,“ řekla chladně. „Tady Jillian Brecková.“

Hollywood, „. září, „.03

Score si všiml, jak mu zběsile bliká intercom. Naléhavý hovor.

Co má být? Nikdy nemá ani jedinou minutku pokoj. Kdo zas otravuje?

Score se pokoušel udržet v klidu.

„Promiňte,“ omluvil se mladíkovi sedícímu naproti němu. Vypadal jako hráč na kokainu, strachy zelený před výběřčími těch, komu dlužil. Nepatřil k oblíbenému typu klientů, ale peníze jsou peníze. A ty jeho otec má, je ve vatě. „Vrátím se za minutku.“

Aniž by čekal na odpověď, Score si to rázoval do vedlejší kanceláře, kde už čekala Amy. Tvářila se, jako by zasloužila pohlazení po zeleném ježkovi a k tomu zvláštní příplatek. Pečlivě za sebou zavřel.

„Ať to stojí za to,“ sykl suše.

„Sledovaná hovořila se St. Kilda Consulting. Muž s ní je jejich zaměstnanec.“

„Aha.“ Score rychle zauvažoval. Nelíbilo se mu to. Jak v něčem jede St. Kilda, je konec legrace.

„Mluvili o obrazech?“

„Jen jednu. Podle kontextu bych hádala, že sledovaná je buď má u sebe, nebo ví, kde jsou. Odmítla plán operačního důstojníka, který ji střeží a chtěl ji umístit do bezpečné budovy, zatímco bude řešit, že jí vyhrožovali smrtí. Nikdo neřekl, kde se obrazy nacházejí, ale z jejich hovoru vyplývá, že existují a jsou k dispozici.“

Zatracená čubka. Jak by si holka z vesnice mohla dovolit St. Kilda Consulting? Jak se o nich vůbec dověděla?

Třeba si Steele myslí, že obrazy vynesou na obvyklou sazbu, co si St. Kilda účtuje.

Čím dál tím lepší.

„Máš jméno toho, kdo ji hlídá?“ zeptal se Score.

„Oslovovala ho Zachu.“

„Neznám.“ To nic neznamená. St. Kilda zaměstnává spoustu lidí na smlouvu, nepotřebuje je nastálo. „Máš záznam zapsaný?“

„Samo.“ Amy rychle došla k tiskárně a vzala z podavače vrchní papír. „Mluvila s někým jménem Joe Faroe.“

Tak Faroe. To je špatná zpráva. Tady múzu narazit. Nebo ne. Někteří z jeho zaměstnanců jsou obyčejní bodyguardi. Nic extra. Bylo by to jeden na jednoho. Žádný problém. Roztrhnu ho vejpu a pak naporcuju.

Pomyšlení na fyzické násilí Scoreovi rozproudilo krev. Vzal papír a četl, zatímco Amy celá žhavá čekala. Kromě toho, co mu řekla, se nic nedověděl. Jediná dobrá zpráva je, že se sledovaná odmítla přesunout na bezpečné místo.

Až bude Score chtít, k Jill Breckové se dostane. Jakmile se jí zbaví, nikdo nepřekazí aukci.

Jeho klient bude spokojený. Score bude šťastný. Jill Brecková se změní na vzpomínku z minulosti.

Ranč Breckových, „. září, „.07

Zach čekal, až bude mít Joe Faroe volnou linku, a zatím si povídal s Grace. Měla pro něho málo porozumění. Podle hlasu se dobře bavila na jeho účet.

„...z toho, co jsem zaslechla,“ švitořila vesele, „Jill přestane využívat naše služby, jestli ji budeš chtít někde zavřít. Joe víc poslouchá, než mluví. To mu prospěje. Má malou dcerku, bude se muset naučit trpělivě naslouchat.“

„Gratuluji k holčičce. Klidně řekni naplno, co si o tom Joe myslí.“

„No, nevím. Asi souhlasí s Jill. Zůstane s obrazy.“

Zach si namlouval, že je naštvaný.

Jenomže to lhal sám sobě a věděl o tom.

„Chci si s Joem promluvit.“

„Stejně si to nerozmyslí.“

„Vážně?“ opáčil ironicky.

Grace si se smíchem vyměnila s manželem telefoný.

„Chceš z toho ven?“ zeptal se Faroe Zacha.

„Ne. Potřebuješ mě.“

„Bodyguardi nejsou nedostatkové zboží.“

„Ti, co se učili v galerii Garlanda Frosta, asi jsou.“

Faroe se odmlčel. „Takže se ti ty obrazy líbí.“

„Dost.“

„Dost na to, aby pro ně někdo zabíjel?“

„Myslíš mě osobně? To ne. A někdo jiný? Na to si můžeš vsadit. Ale prokázat jejich původ bude náročné. Takže jestli St. Kilda počítá, že se jeden prodá na náklady spojené s operací, klidně může vyjít naprázdno.“

„Jill zachránila Laneovi život na řece. Dostaneš okamžitě cokoli, oč požádáš. Jestli to naše agentura má, je to tvoje.“

Zach si v duchu začal dělat seznam.

Hollywood, 15. září, 4.00

Score se vzbudil přesně před zazvoněním budíku. Vlastně se probral každou hodinu. Jen o málo častěji, než ho volal jeho klient.

Už přestal telefony brát. Přestože si dal pořádnou rozcvičku, bál se, že ztratí rozvahu. Tento klient je příliš důležitý na to, aby ho seřval.

Překulil se, podíval se na počítač na nočním stolku a obnovil stránku. Červená linka s blikající šipkou na konci ukazovala pohyb Jill Breckové na mapě Arizony.

Pořád jedou. Zatracená práce, kam asi? Chtějí si užít východ slunce v Grand Canyon nebo co? Mají u sebe obrazy? Nebo je strčili do skrýše tě staré báby?

Posadil se, podal si notebook a pustil přehrávání jedné části záznamu ze satelitního telefonu.

Díkybohu za počítače. Není nic lepšího než sedět na zadku a poslouchat mizernou nahrávku. Jenže počítač s ní dokáže zázraky.

Ne vždycky. Momentálně to zní jako statická elektřina a v pozadí divná country. Jill má ten telefon uložený moc daleko na to, aby se ze záznamu dalo něco vytáhnout. Nebo se s ochráncem nebaví.

Kdyby byl Score na jeho místě, trefil by ho šlak, kdyby měl doprovázet nějakou ženskou. Ale nestěžoval by si, protože by se jí snadno dostal na kobytku. Stačí, když se mu podaří ty obrazy udržet pod pokličkou do aukce. Pouhé čtyři dny.

Zívl. Rád by si znovu lehl a spal, jenže si to nemohl dovolit. Jestli má Jill obrazy u sebe – a Score předpokládal, >c ano, protože vždycky pracoval s nejhorším scénářem – musí je ukrást nebo zničit před aukcí.

Po dalším zívnutí zavolal na nonstop aerolinie a začal utrácet tisíce klientových dolarů za letenky. Vyspí se v letadle.

Předměstí Colorado City, 15. září, 6.00

Zach dojel k budově malého letiště a zaparkoval. Letadlo, které objednal, by mělo rolovat dolů. Koukl se na ještě po ztemnělé nebe.

Žádná světla však neviděl.

Musí být trpělivý. Nárazový vítr, boční vítr, bouře, turbulence a bůh ví, co všechno má matka příroda v rukávu, když jde o dodržení letového řádu.

malé hale byla tma. Žádný ze soukromých ocelových ptáků čekajících na zemi neměl ohlášený ranní let.

Jill nalila kávu z termosky, kterou připravila na ranči, a podala šálek Zachovi. „Ještě se na mě zlobíš?“

„Za prvé jsem se nezlobil, takže žádné ještě nepřipadá v úvahu,“ odpověděl s hlavou natočenou vzhůru k obloze.

„Vím, že jsi nechtěl, abych jela s tebou.“

Měřila si ho z profilu. Vypadal bezvadně. K nakousnutí.

Uvelebila se ke kávě.

„Díky,“ vzal si Zach šálek. „Pokud jde o to, že jsi se mnou, chtěl jsem, ať je zodpovědnost na Faroeovi, ne na mně.“

„To jsi mě uklidnil.“

„Tvá prateta je po smrti, auto máš zničené, vyhrožovali ti smrtí. Chceš uklidnit? Odpověď najdeš ve slovníku někde mezi *realistický* a *stupidní*.“

Jill spláchla obavy kávou. „Mě jen tak nevyděsíš.“

„Horší je, že neumíš lhát a předstírat.“

„O tom už jsme mluvili.“

„Vracím se k tomu, protože se mnou budeš muset hrát svou roli. Bez herecké školy budeš sladká roztomilá kočička a já libový frajer.“

„Prosím tě, nejsem ani mladá ani sladká.“ Zvedla víko termosky k symbolickému přípitku.

„Když pracuješ v přestrojení, nejde o to, kdo jsi. Musíš lidi přesvědčit, aby ti uvěřili, že jsi, co hraješ.“

„Sladká roztomilá kočička?“

Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Začínám chápat, proč si Faroe rozumí s Grace. Kromě toho, že je hezká, má k ní další bonus.“

„Inteligentní konverzaci?“ ujistila se Jill.

„Neznám nikoho, kdo by si pořídil dítě tak, že by o tom mluvil.“

Maskovala úsměv, přesto stejně viděl, jak se uculuje. „Grace má moje sympatie. Mír?“

„Nejsme ve válce.“

„Tak o co ti jde?“

„Abys pochopila, že tohle není hra. Faroe mě s tebou nechal jen proto, že mám přesvědčovací schopnosti a lidi mi sežerou kdeco. Taky vím dost o západním malířství, abych obalamutil i největšího křiváka.“

Jill zamrkala. „Dobrá. Umíš lhát. To jsme si už ujasnili. A má být?“

„Nejlepší způsob, jak zatočit s darebáky v oboru, je obelhat je.“

„Pořád se bavíme o umění?“

„A o lotrech. Pamatuješ na modrý dým? Díky němu se vydělávají miliony.“

„O falzifikátech jsme se na škole neučili,“ mračila se Jill.

Zach pátral na obloze po letadle. Rychle se rozednívalo. *Kde je ten ztracený pilot?* Lokl si kávy a vrátil se k tématu.

„Dobrý padělatel si poradí se všemi metodami odhalení, vytáhne chybějícího starého mistra rovnou z babiččiny půdy, zamává s celou uměleckou veřejností,“ soudil Zach. „Žádný obchodník, kritik ani kurátor se nepustí do polemiky o dobrém padělku, který je podepsaný. Vyvolalo by to velkou vlnu otázek o povaze umění a jeho sku teč nehodnotě. Co je horší, nový obraz vždycky způsobí nervozitu mezi experty, protože nejsou schopní potvrdit pravost starého obrazu se stoprocentní jistotou.“

„Všichni nesbírají obrazy jenom kvůli velkým jménům.“

Pokrčil rameny. „Záleží na úhlu pohledu. V Číně se pro dávají za ohromné peníze třeba staré kaligrafie. Považují se za nejvyšší formu umění lidské civilizace.“

„Kaligrafie? Opravdu?“

„To si piš. Vidiš, tak to je. Studovala jsi výtvarné umění, ale o kaligrafii jsi sotva slyšela. Bohatí Číňané se na ni do slova třesou. V umění jde hlavně o kontext.“

Jill si vybavila, jak si Zach opatrně a se zájmem prohlížel její obrazy. „Takže když jsi hodnotil naše rodinné obrazy, vypouštěl jsi modrý dým?“

„Ne, to byl jen osobní názor. Teď se bavíme o byznysu.“ Natáhl ruku s hrnkem a pohledem požádal o další kávu. „Tam jde o podvodníky a originály s podpisem.“

Opatrně mu nalila. „Mluvíš, jako by v umění nebyla žádná vnitřní nadpozemská síla.“

Lokl si kávy a málem zamlaskal. Dost silná, aby probrala koně. Vynikající. „Než mi začneš přednášet o transcendentálnosti v umění,“ spustil Zach, „přemýšlej, za kolik se asi prodává čínská kaligrafie v USA. Myslím výbornou kaligrafii.“

„Za kolik?“

„Mimo komunitu Číňanů za ni nikdo nedá ani plivanec. Kulturní kontext zcela mění hodnotu díla.“

Znovu prozkoumal oblohu. Pořád byla prázdná.

„Aha, a kontext je synonymem pro výmysly?“ optala se Jill rychle.

„Může být. Hlavně v oblasti pozičního umění.“

„Poziční umění? To jsme ve škole taky vynechali,“ pohodila hlavou Jill.

„Co uděláš jako nejnovější miliardář v okolí?“ zeptal Zach zírající vzhůru. „Seženeš si ve všech světových metropolích sídla s módní adresou, budeš mít plné garáže trendy aut, pořídíš si jachtu větší než Monte Carlo, jenže to udělá každý, kdo na to má. Tak jak se od té smečky odlišíš?“

„Koupím něco, co si ostatní koupit nemohou. Unikátní umělecký kousek.“

Pohlédl na ni. „Už jsem říkal, jak mám rád bystré ženy? I přesně tak to lidé dělají, ať jsou z japonské korporace, která se specializuje na impresionisty, nebo ze západu a trumfují se v nabídkách za Jacksona Pollocka. Poziční umění nemá nic společného s láskou k malířství, je to jen primitivní projev egoismu.“

„Dospělácká verze staré chlapecké soutěže, kdo ho má většího a dál dočůrá.“

Zach se zasmál. „Jo. Takže na aukci kupuješ i místo na slunci pro sebe, ne pouhý obraz. Utrácíš velké prachy. Děláš dojem na obchodní partnery. Chceš, aby tě považovali za důležitého pana sběratele. Necháš se obsluhovat na červeném koberci v uznávaných galeriích. Je fuk, jestli se ti to, co kupuješ, líbí nebo ne. Jenom se ocitneš ve světě s modrým dýmem a kupuješ poziční umění.“

„Zajímavý je kontext,“ přikývla.

„Proto zůstává dost místa pro podvodníky. Na aukcích majitelé galerií zkoušejí co nejlépe prodat umělce, které zastupují, nebo sami sbírají. Samozřejmě je to nelegální, ale těžko s tím někdo něco udělá. Tak se třeba neznámý autor může vyšplhat znenadání na šestimístné částky. Majitel galerie vyvolává svého oblíbence, třeba chlápka, co mu leze do zadku, vypustí pořádnou dávku modrého dýmu a podaří se mu prodat nejnovější dílko za cenu o dvě stě až tři sta procent vyšší.“

„Začínám si myslet, že je mi klasické vzdělání k ni čemu.“

„Kdepak, vzdělání je vždycky užitečné.“

„Říkáš to, jako bys tomu věřil.“

„Věřím.“ Zach si vzpomněl na Garlanda Frosta. „Učením, které tě nejvíc otravuje, nakonec třeba získáš nejvíc znalostí.“ Zaváhal, pak pokrčil rameny. „Právě podobného vzdělání se ti teď dostane.“

„Pokládáš mé obrazy za padělky?“

„Nevím, co jsou zač, poznám jedině, že jsou opravdu moc dobré. Momentálně jde o to, že dokud nezjistíme víc, budeš muset lhát, jak když tiskne, kdykoli se sejdeme s nějakým galeristou. Protože nejméně jeden z nich bude vědět víc než my dva o rozsekaném autě, zničeném obraze a výhrůžkách smrti.“

Jill zamrazilo; povzdechla si a řekla: „No jo, pořád na to zapomínám.“

„Já ne.“ *Ani na vteřinu.*

„Cos dělal předtím, než jsi začal pracovat pro St. Kilda Consulting?“

„Tajná služba.“

Jill čekala, že jí poví víc.

Zach popíjel kávu a sledoval oblohu. „Nejzajímavější na pozičním umění je fakt, že čím víc peněz máš na to, aby ses šplhala nahoru, tím víc se zvedají ceny děl na uměleckém trhu.“

Aha, pomyslela si. On ví o mé minulosti všechno, ale ta jeho je pro mě uzavřená kapitola. Prozatím. Uvidíme později.

Jill se nevzdávala snadno, jestliže jí na něčem záleželo. Zatím netušila proč, ale Zach pro ni byl důležitý.

„Když vezmeme v úvahu, kolik peněz je uloženo ve velkých uměleckých dílech,“ pokračoval, „nikoho nepřekvapí, že celý byznys přitahuje i pěknou řádku zločinců. Našel jsem ukradené věci tak, že jsem předstíral, že jsem kurátor z muzea, který se dá podplatit. Vyjednával jsem výkupné za zvlášť cenné sochy. Dokonce jsem se vydával

za šílence vlastnického soukromou galerii plnou ukradených mistrovských děl.“

Jill nevěděla, jestli ji zaujal nebo vylekal. „Asi se budeš smát, ale říkáš mi to tak... bez obalu.“

„Jsem k tobě upřímný.“

„Prima. Doufám.“

Zach po ní nenápadně pokukoval. Jak rád by věděl, co si myslí. Co cítí. V ranním rozbřesku, rozcuchaná, vypatlala ohromně sexy, přesně jako by vstala po divoké noci / něčí postele.

Do kabiny auta proniklo vzdálené vrčení motoru. Povzdychl si. Zpátky do práce.

Taky dobře. To, co bych chtěl s Jill provádět, určitě nespadá do kategorie ukázkové vztahy s klienty. Stejně mám pocit, že by to stálo za to.

Světlá tečka na severní obloze se rychle změnila v dvoumotorové letadlo. Nad ranvejí zatočilo a dosedlo. Profrčelo kolem auta, udělalo elegantní otočku a zastavilo kousek od nich. „Znáš pilota?“ zeptala se Jill.

„Uvidíme.“

Zach vystoupil, protáhl se a z velkého kovového boxu černého pickupu vytáhl cenný náklad. Nevzal s sebou Jillin lodní kufr. Zabalil obrazy pečlivě do plachty na auto a všechny dokumenty a

fotografie do kartonové krabice. Teprve pak všechno zamkl do zadní části pickupu.

Někdo z posádky letadla otevřel dveře na trupu, spustil schůdky a vyložil šest velkých hliníkových kufříků. Za ním viselo šest o něco větších dřevěných krabic se zámkem, do kterých se kufříky daly uložit.

Zach promluvil s dalším členem posádky, tentokrát ženou; podal jí první balíček se dvěma obrazy a čekal. Velice opatrně rozbalila plátno, vložila originály do rámečků v polystyrenem vyložených aluminiových obalech, zavřela je a dala do dřevěné přepravní bedny. Zamkla ji a otočila se, aby převzala další obrazy. Zach přikývl a vrátil se do auta, protože uznal, že má co dělat s lidmi, kteří vědí, co dělají.

„Pojď ven a protáhni si nohy,“ navrhl Jill. „Za chvíli se budeš krčit v letadle.“

„Fakt?“

„Jo.“

„Kam poletíme?“ chtěla vědět.

„Do modré mlhy v dáli.“

Zach si vzal z auta svou cestovní tašku, pak vytáhl Jil lin batoh.

„Chceš mít kabelku u sebe nebo v zavazadlovém pro storu?“ zeptal se.

„Když bude mezi zavazadly, dostanu se do ní během letu?“

„Těžko.“

„Tak si ji nechám u sebe.“

„Máš nějaký důvod, proč si necháváš ty kusy rozsekaného plátna?“ zajímal se Zach. „I kdyby ostatní obrazy měly cenu zlata, ten zničený nestojí za nic.“

„Vždycky když tě chci uškrtit, vzpomenu si na to, jak dopadl obraz, a vzpomatuju se.“

Zach se usmál. „Tak si ho nech. Jdeme.“

Zamířil k letadlu.

„Tak kam letíme?“ naléhala Jill.

„Nahoru, pak ještě kousek vzhůru a daleko.“

„Zachu...“

„Zkus něco nového, ano,“ skočil jí do řeči. „Prostě mi důvěřuj.“

„To bych radši počítala kousíčky toho rozřezaného plátna,“ odsekla.

„A já bych se raději hrabal v tom nadupaném autě, co jsem nechal před hotelem Eureka. Dovnitř nebo ven, Jill. Je to na tobě.“

Beze slova se vydala k letadlu.

Nad Kalifornií, 15. září, 6.30

Letadýlko sklouzlo dolů, pak se usadilo v relativně stabilní poloze a hrčelo nad pouští. Pod sebou minulo dvě široké zatáčky auty zaplněné dálnice.

Score se vzbudil, protřel si oči a otevřel počítač. Nejdříve poslední zpráva od Amy. Tentokrát zachytila o něco víc slov, avšak o obrazech nic. Jen o kabelce, kousíčkách rozřezaného plátna a škrcení. Pustil si sledovací program.

Jsou v pohybu.

Sledovaná zastavila někde u Colorado City. Pak se pozice začala rychle měnit, mířila severně na Utah, ale moc přímo na to, aby Jill cestovala po dálnici.

Pustil mikrofon a zeptal se pilota: „Je u Colorado City nějaké letiště?“

„Jo, nic moc, ale je tam.“

„A musíte se tam zapsat, když přistáváte a odlétáte? Myslím, jestli se tam musí zaznamenat i letový plán?“ zajímal se Score.

„Dneska zapisujete do letového plánu na každém letišti, když si uprdnete. Proč?“

Score neodpověděl. Ihned poslal e-mailem požadavek do své kanceláře a čekal. Netrvalo to dlouho. Letové plány má pod sebou vníro a letecká rádiová služba. Ta informace zveřejňuje.

„Budeme měnit letový plán,“ informoval pilota.

„Cože?“

„Přistaneme v Snowbird v Utahu.“

Pilot chtěl něco namítnout, ale pak jen pokrčil rameny. Jestli budou mít příznivý vítr, mají dost paliva až do Salt Lake City. Kdyby se objevil problém, dá se natankoval v Las Vegas.

Zapsal nový cíl do palubního počítače, zaznamenal změnu kurzu, počkal na odsouhlasení a nabral nový kurz..

„Dodatečné náklady vám odečtou z kreditky,“ obrátil sena klienta.

„V pořádku, hlavně mě dopravte do Snowbird.“

Nad Utahem, 15. září, 9.30

/ach si přepnul sluchátka z mobilu do interkomu letadla. Zamračil se při pohledu na indikátor baterie na svém telefonu. Ve vzduchu ho stejně nemá kde nabít. Musí doufat, že ho nebude potřebovat. Naklonil se k Jill a zapojil i její sluchátka s mikrofonem. Tázavě na něho pohlédla.

„O Blanchardovi pořád nic,“ řekl.

„To je překvápko.“ Přemáhala se, aby nezívla.

„Jistý Ramsey Worthington je nejnovější štika v západních uměleckých kruzích. Myslí si, že z jeho síně bude západní obdoba Sotheby's.“

„Fascinující.“ Jill si zakryla pusou.

„V jeho záznamech nenašli žádnou skvrnu. Nemá na svědomí nic horšího než rychlou jízdu. Štědře přispívá na charitu, na mormony, katolíky i na Hollywood.“

„Hollywood má vlastní náboženství?“

„Tomu věř,“ řekl Zach. „Jestli nepoklekneš na oltář nejnovější hollywoodské módní novinky, nejsi víc než žrádlo pro psy.“

„Ještě že se nechci stát filmovou hvězdou.“

Usmál se. „To jo. A na tvoje fotky s dotazem se nikdo neozval.“

To ji zaujalo. „Nedala jsem ti heslo na můj e-mail.“

„To znamená, že tě majitelé galerií na západě podezřeले ignorují.“

„Zachu, to heslo jsem ti...“

Pokračoval jako by nic: „Před několika měsíci jeden z Worthingtonových kolegů prodal olej Charlese M. Russella. Po psali ho jako jedno z jeho lepších, ale rozhodně ne nejlepších pláten. Dostal za něj skoro sedm milionů dolarů.“

Jill pohnula rty, ale byla příliš šokovaná na to, aby něco řekla. Nakonec ze sebe vypravila: „Vyrostla jsem s ob rázky z kalendářů s Russellovými reprodukcemi. Vyznal se v koních a divoká zvířata mu šla, ale...“

„Stejně jako většina lidí, co vyrostli na venkově na západě,“ skočil jí do řeči Zach. „Většina obrazů, které se řadí do západního umění, je od Russella nebo Frederica Remingtona. Taky tam patří filmy Johna Waynea, jenže to je jiná kategorie.“

„Nejdříve se mi nabouráš do e-mailové schránky a pak mě školiš o uměleckých žánrech.“

„To jsem celý já.“ Vrhla na ni oslňující úsměv, ale neočaroval ji. Viděla inteligentní záblesk v jeho očích a nedala se tak snadno zmást. Pochopila, že rozebírat její e-mail k ničemu nevede. Požádala o pomoc a má Zacha Balfoura.

Nikdo jí přece netvrdil, že se jí jeho metody budou zamlouvat.

„Russell chápal starý Divoký západ,“ pokračovala, „od dob indiánů po Evropany, co je nahradili. Nikdo nebyl za boha ani za ďábla, prostě zobrazoval lidi, kteří vedli svůj život.“

„Moderní kritik by argumentoval tím, že západní umění nepředvádí nic než slepý fanatismus na plátně.“

Pokrčila rameny. „Lepší, než kdyby je ignorovali.“

Zach se křaplavě zasmál. „Máš pravdu,“ souhlasil. „Některé autory z Divokého západu dnes přijímají jako světové, takže se na nich vyřadí celá banda vzdělavců i ostrých akademických kritiků. Nemluvě o hromadě peněz, které to přihraje prodejcům uměleckých předmětů.“

„Za takových sedm milionů dolarů to stojí, ne?“

„Když se začal Gustav Klimt prodávat za sto dvacet pět milionů, všechno na plátně šlo nahoru, včetně děl malířů, které předtím kritici označili za pouhé ilustrátory. Cena ještě včera považovaná za astronomickou může dnes být výhodnou koupí.“

Jill nad tím vrtěla hlavou. „Chceš říct, že cena západního umění šla nahoru jen proto, že zdražilo všechno ostatní?“

„Částečně. Většinou je to důsledek jednoduchého procesu, jak se peníze přesunují na západ. Finanční centrum se posunulo a stejně reaguje i trh s uměním. K tomu se vypustí modrý dým a výsledkem pak jsou vysoké ceny.“

„Kdo koupil toho Russella?“

„Zaručeně nežije nastálo na východním pobřeží,“ odvětil suše Zach. „Na západě je nyní taky hodně peněz. Nový milionáři a

miliardáři se západními kořeny, co vydělali na špičkových technologiích, se hlásí ke svému původu. Potřebují vybavit něčím originálním své druhé a třetí sídlo.“

„Proto se ze západního umění stalo poziční?“

„Učíš se rychle. Podle slečny Singhové je Worthington první obchodník na západ od Mississippi s vizí. Doufá, že vydělá pěkných pár set dolarů, když lidi přesvědčí, že jsou v kurzu umělci ze západu.“

„Prodejem obrazů?“

„Ne, tím, že založí první velkou galerii s aukční síní specializovanou na umělecké předměty, hlavně ty z Divokého západu.“

Jill se odmlčela, protože se jí začal rozepínat batoh, do kterého nacpala útržky plátna. „To zní jako slibný podnik.“

„Jde o hromadu peněz. Před několika lety jsem pracoval na případu, kde šlo o ruské obrazy. Jedna prominentní galerie dovážela na západ ruské impresionisty a pokoušela se je udat na místním trhu.“

„Podařilo se to?“

„Projekt je ještě ve vývoji.“

Ironický tón Jill zarazil. „Co se stalo?“

„Dovozci narazili na ruskou mafii, co pere přes iin presionistické umění peníze prostřednictvím vybraných amerických galerií. Nehrají fér. Je to pěkně špinavý me/i národní zločin.“

„Proboha...“ Jill ztěžka vydechla. „Modesty neměla zdání, do čeho se žene. Jen potřebovala pár tisíc na daně. Místo toho rozpoutala hurikán, který s ní zatočil tak, že skončila mrtvá.“

„No, s místními kriminálníky si umíme poradit,“ prohlasil Zach. „Rusové jsou jen další noví hráči v mezinárodním zločineckém uměleckém spolku.“

„A co Blanchard? Je to starý dobrý Američan? Místní profík?“

„Snad. Těžko poznat profesionálního hráče od jeho napodobitele. Všichni kolem sebe kopou a snaží se ostatní napálit.“

„A kdo zůstane na nohách, ten vyhrál,“ dodala nevesele Jill.

„Tak nějak.“ Zach protáhl ramena a nohy. Najatá letadla jsou lepší než cestovat turistickou třídou na komerčních linkách, přesto nebyla sedadla pro dlouhonohé lidi. „Taky

o Dunstanovi se zjistila zajímavá fakta.“

„Například?“

„Je jeden z mála západních umělců, kteří skutečně pocházejí ze západu.“

„Vážně? Odkud jsou ostatní?“

„Moran a Bierstadt patří ke škole od Hudson River, jsou tedy z východu.“ Zach se napil kávy v plastovém kelímku. Jill ho nepřerušovala.

„Většina dobových umělců byla stejná,“ pokračoval. „Chlapci z města. Vzdělání z Paříže nebo aspoň od učitelů, co tam někdy byli. Zpočátku se živili jako ilustrátoři pro časopisy a noviny. Nebo jako učitelé.“

„Na někoho, kdo nemá žádný titul, toho víš o umění podezřele mnoho.“

Pokrčil rameny. „Jak jsem povídal, obalamutím i ty nejlepší podvodníky z oboru.“

„Nejen to. Proč tě tak štví, když mluvím o tvých znalostech?“

Protože jsem se učil od nejprotivnějšího grázla. Nahlas Zach řekl: „Dunstan se na západě narodil a taky tam vyrůstal. Zaměřil se na území, kde je dnes Range Country, hlavně na Taos, Santa Fe a krajinu Coloradské náhorní plošiny. I když nějakou dobu studoval na východě, brzy se Vrátil malovat domů. To asi víš taky.“

Zavrtěla hlavou. „Modesty o sestře nikdy nemluvila, natož o jejím milenci. A máma... ta se styděla, že je nemanželská. Sotva se zmínila o své matce. A o muži, který možná byl její otec, neřekla nikdy ani slovo.“

„Takže jste měly pěkně velkého rodinného kostlivce ve skříni.“

„A zásadně jsme ji neotvíraly. Rozhodně ne, když jsem vyrostla. Dospělí to nedělají.“

„Thomas Dunstan se nechoval jako dospělý. Pil. Narodil se ve Wyomingu a jeho táta byl rančer, kterému štěstí nepřálo.“

„Takových byla na západě většina,“ mínila Jill. „Země je tu moc suchá.“

„To pro mě není argument. Chtěla bys vědět o babiččině občasném milenci víc?“

„Asi je na to dost pozdě.“

Zach přesto otevřel počítač, vybral složku o Dunstanovi a začal předčítat některé části Jill, která mohla, ale taky nemusela být vnučkou opilce, co vytvořil fantastické obrazy, když byl náhodou střízlivý.

„... je považován za kronikáře prázdné části Divokého západu, malíře schopného zachytit majestátnost krajiny před příchodem bílých mužů a tak dále,“ zkracoval Zach některé úseky.

Jill se uculovala a upíjela kávu z jeho kelímku. Všiml si toho, mrkl na ni a vrátil se k záznamům v počítači.

maloval a pak své výtvary ničil, dokud se mu ne líbilo, co vytvořil. Někdy uběhla léta, než byl spokojen s dalším obrazem.“

„Škoda, že to většina umělců nedělá stejně,“ soudila Jill „Napadá mě třeba Picasso a Dali.“

Zach se zasmál a vybíral kusá fakta. „Prodával se dost dobře, přestože se zřídka objevilo nové dílo. Hodně pil i na oblast, kde si opilých obvykle nikdo nevšímal.“

„Beztak propil všechno, co vydělal.“

„Tehdy byl chlast levný. To rodina a milenka potřebovaly dost peněz.“

„Snad nečekáš, že ho budu litovat?“

„Ne. Chlap se rodí se dvěma hlavami. Dunstan poslechl tu hloupější.“

Jill se zakuckala, protože se opět potají napila.

„... před smrtí prodával jedno plátno až za deset tisíc dolarů,“ věčně pokračoval Zach. „No, v dnešní době by to bylo půl milionu. Možná i milion.“

Odkáslala si. „Je tam zmínka o někom, kdo jeho díla sbíral?“

„Zpočátku bohatí majitelé dobytka a magnáti, co zbohatli na železnici. Pak později...“ Zach si otevřel jiný soubor.

Jill čekala a pozorovala vyprahlou zemi pod křídly letadla. Těžko chápala, proč se cesta její babičky zkřížila právě s mužem, co se stal hlavním představitelem umění západu.

Dobře placeným.

Záchovo hvízdnutí ji zabolelo ve sluchátkách.

„Co je?“

Natočil k ní obrazovku notebooku, aby viděla nejnovější ceny za Dunstanovy obrazy.

Pět set tisíc dolarů na konci dvacátého století.

Čtyři miliony loni. Zajedno plátno.

Jill měla pocit, že ztrácí půdu pod nohama. S námahou polkla. Pohlédla na Zacha, který ji s přimhouřenýma očima pozoroval.

„Čtyři... miliony... dolarů?“ zopakovala chraplavým hlasem.

„Ano.“

Otřepala se. „To fakt nechápu. Nevěřím, že by naše rodina mohla mít dvanáct Dunstanů.“

„Nevíme jistě, jestli jsou od něho.“

„To ne, ale někoho jistě zaujaly.“ Jill pomyslela na své nebohé auto. A na Modesty Breckovou. Mrtvou pratetu.

Snowbird, Utah, 15. září, 10.01

Ramsey Worthington čekal, až Cahill pomalu a opatrní‘ otevře speciální kontejner s díly ze sbírky bohatého majitele západního umění. Měla být zlatým hřebem blížící se aukce. Jako majitel několika galerií a vyhledávaný dražitel věděl, že by neměl mít oblíbené malíře. A pokud je má, ni kdo by se o tom neměl dovědět. Přesto Cahill věděl, že šéf je z obrazů Nikolaje Fechina úplně mimo.

„Tatarský“ malíř se sice narodil v Rusku, ale v druhé čtvrtině dvacátého století maloval v impresionistickém stylu původní Američany na jihozápadě.

Více než půl století po Fechinově smrti obrazy získaly na ceně, za menší plátna se platilo i sto tisíc dolarů. Přesto se Worthingtonovi nezrychloval tep kvůli potenciálnímu růstu hodnoty až na miliony dolarů. Jednoduše se chtěl držet v blízkosti velkých děl.

Odkašlal si. Viděl mnohé fotografie děl Fechina ze sbírky zesnulého milionáře, ale originály ještě ne.

Cahill se potají usmíval. Asi bylo dětinské dráždit Worthingtona tím, že protahoval proces vybalování obrazů, přesto si to užíval. Intelektuálně i po finanční stránce chápal, proč je Fechin tak významný. Ale s Cahillovými emocemi plátna ani nehnula.

Po několika dalších zbytečných pohybech konečně vybalil díla ze speciálně vyrobených obalů na míru.

Worthington ze sebe vydal něco mezi povzdechem a slastným zasténáním.

Cahill vybalil další díla.

Následovaly výkřiky nadšení.

„Nech toho,“ řekl Cahill. „Mám z toho erekci a ty máš potom obědvat s manželkou.“

Worthington dělal, že neslyší.

Cahill se zubil od ucha k uchu. Worthingtonův vztah s manželkou jim byl oběma pro smích. Neměla o manželově bisexualitě nejmenší tušení.

Ve Worthingtonově kanceláři zařinčel telefon. Byla to jeho soukromá linka rezervovaná pro nejlepší klienty. Nebo ty nejužitečnější.

Worthington telefon ignoroval. Topil se v živých barvách a unikátním Fechinově pohledu na svět.

Cahill nakráčel k přístroji a zvedl sluchátko. „Fine Western Art, u telefonu Jack Cahill. Co pro vás mohu udělat?“

„Tady Betty Dunstanová. Je tam Ramsey? Jde o aukci.“

„Betty! Rád tě slyším.“ Cahill obrátil oči v sloup. „Jak se ty a Lee máte?“

„Díky, dobře. Jsme před aukcí trochu rozrušení, ale ještě se chci na pár věcí Ramseye zeptat.“

„Samozřejmě. Vydrž chvíličku, má tam klienta, ale zavolám ti ho.“ Cahill stiskl tlačítko pro čekání na lince a podíval se tázavě na Worthingtona. „Můžeš?“

„Vyříd' to sám. Už se mi ji nechce držet za ručičku. Konec konců i ty sám máš na té aukci finanční zájem.“

„Ne takový jako ty.“

„Já jsem dražitel a organizátor,“ odsekl Worthington. „Musím být lépe placený.“

„A co ten telefon?“ nedal se Cahill.

„K čertu, dej mi to. Ty stejně ženám nerozumíš.“

„Naprosto s tebou souhlasím.“

Worthington se zasmál. „Betty je milá holka, ale nechápu, jak dokáže žít s tím nabubřelým oslem, kterého si vzala.“

Cahill nad tím také vrtěl hlavou, ale zároveň podal příteli sluchátko a stiskl tlačítko pro hovor.

„Ahoj Betty. Jsem rád, že ses ozvala,“ spustil Worthington. „Promiň, že jsi musela čekat. Můžu ti nějak pomoci,“

Cahill naprosto vypnul, věděl, že půjde o jednostrannou konverzaci. Začal uklízet přijímací pokoj. Při práci se stále díval na Fechinovy oleje, jako by se snažil přijmout je emocionálně a pochopit jejich další rozměr. Kdyby třeba přestal myslet na to, v jaké

špíně asi Fechin kreslil domorodce, dokázal by jeho práci lépe ocenit. Jenže se neuměl přenést přes jistý fakt, že modelové autorových portrétů jistě potřebovali pořádnou koupel. Pomyšlení na mouchy okolo a vši pod rustikálními oděvy stačilo na to, aby ho svědilo celé tělo. Tatáž věc mu bránila navštívit chudobná místa na světě. Pro něj nebyla hygiena otázkou výběru, bylo to přímo náboženství. Proto miloval Moranovy elegantní krajinky.

„... ujišťuji tě,“ pronesl jasně a dost hlasitě Worthington. „že kdyby na západním trhu kolovaly nějaké nové Dunstanovy obrazy, byl bych první, kdo by to věděl.“

Netrpělivě poslouchal.

„Ale jasně, že jsem viděl ty fotky,“ zahučel. „Jenže fotky v JPEG jsou prostě elektronické kousky ničeho. Jedině plátno, hmatatelné a viditelné, je pro mě skutečné. Zbytek je jen...“

Přerušila ho a Worthingtonovi viditelně zrudl obličej. Zřejmě ji měl právě dost.

„Betty, drahoušku, rozčiluješ se pro nic za nic,“ chlácholil ji. „Kdyby existoval neznámý Dunstan – a nemáme důkaz, že tomu tak je – Lee by stejně byl poslední, kdo by posuzoval jeho pravost. Jako autor Dunstanova katalogu a přední znalec musí být oslovený dříve, než se kdokoli pokusí prodat plátno Dunstana.“

Cahill přestal předstírat práci a poslouchal. Jak Worthington nadhodil, tentokrát měl na výsledku aukce finanční zájem.

„Ano, jsme si jistí,“ pokračoval Worthington. „Po aukci budete ty i Lee oba velmi spokojeni. Tomu nezabrání Milný neověřený nový Dunstanův obraz, budeme-li předpokládat, že existuje.“

Přehodil si sluchátko do druhé ruky.

Cahill vyčkával.

„Nevadí, drahoušku,“ konejšil Betty Ramsey Worthington. „Jsme všichni maličko nervózní. Těší mě, že jsem ti ubral starosti.“

Otevřel pusu, zavřel ji a kousl se do špičky jazyka.

Cahill přecházel po místnosti.

„Chápu tě,“ pokračoval Worthington. „Jistě, budeš první, komu se ozvu, jestli se o neznámých Dunstanových plátnech něco solidního doslechnu.“

Cahill se tvářil, že si prohlíží Fechinův portrét mladé indiánky. Měla podivně nevinné a zároveň staré oči. K čertu se špínou, pomyslel si. Něco v jejím pohledu je nadčasové.

Stejně měla hmyz pod sukní.

Cahill si povzdechl. Prostě se nedokázal přes realitu dopátrat k umění za ní.

Worthington konečně zavěsil a pohlédl na něho.

„Pořád ti vadí vši ve vlasech?“ zeptal se sarkasticky.

„Skoro jsem to překonal. Má něco zvláštního v očích. Fascinující a strhující pohled.“

„Protože jsou živé jako na ostatních Fechinových obrazech. Proto je tak vynikající portrétista.“

„Máš pravdu.“ *Ale pro mě to není. Pořád bych si představoval hemžící se hmyz –*

„Pochopil jsem správně, že je paní Dunstanová vedle z těch fotek?“

Worthington se zašklebil. „Jestli mi s Crawfordovou nedají pokoj, budu do aukce zralý na svěrací kazajku.“

„Lee Dunstan do mě taky nejmíň třikrát hučel,“ řekl Cahill. „Pro změnu je posedlý otcovou bývalou milenkou.“

„Protože Justine Brecková byla příčinou neslavného konce Thomase Dunstana, dokážu ho pochopit. Bůh ví, o kolik peněz ta ženská připraví svět západního umění.“

„O těžké miliony, jestli půjde aukce podle plánu.“

„Samozřejmě,“ netrpělivě odsekl Ramsey. „Jenže ztráta Dunstanova jedinečného pohledu na skomírající klasicky západ je nevyčíslitelná.“

„Brousíš si rétoriku na aukci?“

Worthington se zasmál. „Lidé tam nechodí jen nakupovat umělecké předměty. Jde jim také o zkušenosti, zábavu, šanci získat si pověst někoho, kdo hýbe světem svých vrstevníků.“

Cahill se řehnil tak, až zakláněl hlavu. „A půjde naše aukce opravdu tak hladce, jak ses pokoušel paní Dunstanové namluvit?“

Ramseye přešel smích. „Doufám.“

Park City, 15. září, 10.15

Zatímco letadlo přistávalo na malém letišti na východním okraji Salt Lake City, Jill se dívala z okýnka. Sotva se kola podvozku dotkla ranveje, přijela tankovací cisterna. Do uzavřené zóny vyšli tři lidé a čekali na letadlo. Nedbale oblečení muži tu nebyli náhodou. Tvářili se bděle a trochu j í připomínali pozorného Zacha.

Jakmile otevřeli dveře, Zach sešel po schůdkách. Stručně s muži promluvil, jeden mu podal sadu klíčů a instruoval ostatní. Zach se otočil k Jill stojící na vrcholu schůdků.

V černých džínách se zelenou hedvábnou košilí sladěnou s očima vypadala až příliš svůdně.

„Jdeme,“ přikázal. „Nemáme času nazbyt, pokud chceme být v Taosu před večerí. Nech všechno v letadle.“

„V Taosu?“

Zach už vykročil. „Do Snowbird je to jen půl hodiny.“

Jill se otočila, popadla svůj batoh a seběhla dolů za Zachem. Jen dosedla do koženého sedátka pronajatého vozu, už vystartoval směrem do Snowbird bez ohledu na místní rychlostní omezení.

Co nevidět se ocitli v horách. Přes vrcholky se přelévalo slunce, na svazích se jako nazlátlý ohnivý podzimní kotel barvily osiky. Jill spustila okénko, zhluboka se nadechla, pak to několikrát zopakovala. Včerejší adrenalinové zážitky, kdy se jako na horské dráze cítila ohrožená a pak— zase v bezpečí, jí připadaly jako zlý sen.

„Je tu nádherně.“

Tmavovlasý chlap se světle hnědýma očima, zarostlý jako medvěd, se nedíval po okolí. Sledoval pouze silnici. Hlavou mu vířily plány, které automaticky řadil podle priority. Mimoto plánoval, jak minimalizovat čas, jenž bude muset strávit v blízkosti Frostova arogantního ostrého jazyka.

„Ano, opravdu pěkně,“ odpověděl nepřítomně.

Vzpomněla si na letadlo. „Nestane se cestou nic obrazům?“

Podíval se na ni úkosem.

„Zapomeň na to, je mi to jasné, St. Kilda se o všechno postará, jsou pod kontrolou.“

Zach se pousmál a šlápl na plyn. Jen podle maličké nálepky na nárazníku se dalo poznat, že pohodlný sportovní vůz je z místní půjčovny.

Jill se zaměřila na interiér auta. Pomyslela na tři muže, kteří předtím obklopili letadlo. Jestlipak byli ozbrojení? Pozastavila se i nad Joem Faroem, Zachem Balfourem a samotnou St. Kildou. Je to jasné, všichni nosí zbraně.

„Kdo to všechno platí?“ zeptala se. „Auta, letadla, stále nové telefony, ICT podporu...“

„To si prober s Faroem,“ přerušil ji Zach. „On dává příkazy operačním důstojníkům.“

„Myslela jsem, že ty.“

„Jsem jen jeden ze zaměstnanců. A Faroe se právě učí, jak chovat malou holčičku.“

„Má holčičku? Jejda.“ Jill to rozesmálo.

„Jo, následujících třicet let má po nocích o čem uvažovat.“

„Už vybrali jméno?“

„Slečna Obtížná.“

Jill obrátila oči v sloup jako puberták. „To pochybuju.“

„Já ne. Faroe se sice stal rodičem dost pozdě, ale je otec, co bude děti chránit za každou cenu.“

„Pozdě? Vždyť Lane má šestnáct.“

„To je dlouhý příběh.“

Jill byla zvědavá, ale nechtěla se vyptávat. Chápala, že se některé rodinné události na světlo nevytahují. Zнала to z domova.

„No, Joe určitě nebude horší než otec jedné mé spolužačky z vysoké,“ mínila. „Sářin otec je veterinář. Když jí bylo patnáct, vyvěsil na dveře kastrovací nůž. Prý že bude fungovat stejně dobře jako klepadlo.“

Zach se zaculil. „Chodili s ní nějakí kluci?“

„Až na vysoké.“

Zach vrtěl hlavou a znovu přidal na rychlosti.

Jill by to normálně znervózňovalo, ale ani na autu ani na řidiči nepozorovala, že by měla mít důvod k obavám. Uvolnila se a odpočívala; zřídka někomu přenechávala úplnou kontrolu nad událostmi, avšak tentokrát to udělala.

Rychlý, pečlivý, uhlazený s koordinovanými pohyby při řízení. Jestlipak je tak dobrý ve všem?

Napadlo ji pár věcí, které by s ním ráda vyzkoušela, žádná se však netýkala řízení vozu.

Brzy se prázdná horská údolí změnila na běžnější scenerii s chatami, sedačkovými lanovkami a momentálně prázdnými svahy.

„Okey, je na čase se připravit na naši hru,“ prolomil chvilkové ticho Zach. „Jsi...“

„Sladká pitomá kočička,“ skočila mu do řeči. „A ty jeden z týpků, kvůli kterým pověsil Sárin táta na dveře kastrovací nůž, aby je odradil.“

Zach zamrkal. „Nepříjemná představa.“

„Věřím, že díky tomu přešly choutky nejednoho nadržného mladíka.“

Zach si potají pomyslel, že u Jilliných dveří by to stejně nefungovalo, ale nic neřekl. Není dobré, že po ní touží. Kdyby to věděla, bez ohledu na všechny zkušenosti by se i on proměnil v lovce první třídy.

Jak dokázal Faroe udržet Grace naživu, když po ní šlel touhou?

Zacha nikdy nenapadlo šéfa se zeptat a nyní je na to pozdě.

Otevřel ústa, aby prošel s Jill scénář. Pak si to rozmyslil. Není přece blbá. Jestli budou muset improvizovat, rychle se chytí.

Spíš by se měl bát, aby jí stačil on. Madam je zvykla všechno řídit. Je to vůdčí osobnost. Problém nastane, jestli se vřítí jako první do špatných dveří dřív, než ji stihne zastavit. Zach totiž dobře věděl, co Jill jen tušila. Že za některými dveřmi číhá smrt.

Snowbird, 15. září, „.03

První galerie, do které jeli, měla sídlo v napodobenině horské chaty u nástupní stanice jednoho vleku. Svahy nad ní zůstaly ještě suché a zelené jako v létě, jen občas se objevil sněhový flíček. S parkováním nebyl nejmenší problém.

„Western Light and Shadow, majitelka Joanna Wawerly-Benetová,“ přečetla Jill vývěsku. „Sem jsem posílala fotky.“

Zach to věděl, ale nechal si to pro sebe.

„Když se mi neozvaly ty velké, napadlo mě, že menší galerie by mohla mít zájem se mnou spolupracovat,“ vysvětlila Jill.

„Chytré. Taky jsi měla štěstí.“

„Proč?“

„Podle Shawny je Wawerly-Benetová nová hvězda na západní umělecké scéně. Specializuje se na autory Dunstanova období. Nedivil bych se, kdyby jí Hillhouse Modestyin obraz ukázal.“

„Na můj mail rozhodně neodpověděla. No, vlastně jsem se od včerejška nedívala.“

Zach vytáhl mobilní telefon, zamračil se na stav baterie a všiml si, že nemá nové vzkazy od St. Kildy.

„Madam Wawerly-Benetová ti stále nenapsala,“ zamumlal. „Zdá se, že ani malá ryba nespokkla návnadu.“

„Díky, že ses mi vloupal do e-mailové schránky.“

„St. Kilda tu je, aby ti sloužila.“

Jill vystoupila z velkého SUV, hlasitě zabouchla dveře a vydala se ke galerii. Uvědomila si, že nechala batoh na zadním sedadle. Popruhy by jí stejně pokrčily jedinou slušnou halenku.

Zach zůstal o krok pozadu, ale teď ji předběhnul. „Do dveří jdu první, zapomnělas?“ upozornil stručně.

„No prosím, a lidi si pořád stěžují, že gentlemani vymřeli.“

„Pobili je, protože se hrnuli do dveří jako první,“ opáčil.

Přes velké výlohy Zach nahlédl do galerie. Uvnitř bylo čisto, hodně světla a málo lidí. Nic jiného nečekal Všechno na svém místě,

u počítače na jedné straně hlavní výstavní síně pracovala drobná brunetka a právě sahala pro telefon.

„Změna plánu,“ prohlásil. „Na tuhle budu milý.“

„To pro tebe bude výzva.“

Usmál se a poškrábal si krk čouhající z límce hedvábné košile. Jill si ho překvapeně přeměřila, pak se však také zasmála. Srovnala mu límec a schválně mu přitom několikrát sjela prsty na holou kůži. Zach přimhouřil oči.

„Rušíš mě ze soustředění.“

„Jsme na tom stejně.“ Ještě jednou se zaculila, nahmátla pulz na jeho krku, pak odstoupila.

Podíval se na ni varovně, jako by sliboval, že se dočká. Otevřel dveře a vstoupil za zvuků harmonické uvítací zvonkohry. Přidržel Jill dveře.

„Hned jsem u vás,“ zavolala žena od telefonu.

„Žádný spěch,“ usmíval se Zach.

Žena na něho udiveně zírala, zarazil ji přátelský hlas muže, který vypadal drsně snad kvůli strništi, jež by mu mohli závidět i filmoví padouši. Oplatila mu úsměv a hlubokým hlasem dál s někým telefonovala.

Jill se zaměřila na stěnu, kde visela díla v impresionistickém stylu. Pár jich zachycovalo již neexistující Divoký západ. Většina ovšem zobrazovala bouři na Sibiři, Paříž v jarním dešti, tanečnice, jak by je pojal Degas. Několik dalších nabízelo pohled na venkovské kupky sena, z nichž velký počet Monetových imitátorů udělal kliše, a čekala, že se někde vynoří váza se slunečnicemi jako od vím Gogha.

Zach přešel malby pohledem, jenž jasně říkal, že takových viděl plno a ani tehdy ho nezaujaly. Žena něco mumlala do aparátu. Kvůli hlubokému kultivovanému hlasu se nedalo zaslechnout ani slovo.

Jill se zvědavě podívala na visačky se jmény umělců. Samá ruská škola, všechno devatenácté nebo dvacáté století. Požadované ceny šestimístné.

Mez ohledu na téma měli ruští malíři vynikající techniku, stejně jako krasobruslaři, gymnasté nebo balet bývalého Sovětského svazu.

„Mračíš se,“ divil se Zach. „Je něco v nepořádku?“

„Nic. A to je právě divné.“

Zvedl tázavě obočí. „Proč?“

„Všechno na těch obrazech je dokonalé. Hra světla a stínu. Barvy. Proporce předmětů, Tahy štětcem. Žádná chybička.“

„Jsi z toho nervózní?“ zeptal se suše.

„Vybavilo se mi, cos předtím říkal o ruském impresionismu a opatrně se ohlédla, jestli ji ta žena vzadu neslyší, a mafii.“

„Máš pravdu, Rusové zaplavili trh, je to jeden ze způsobů, jak noví ruští oligarchové vyváží hotovost z bývalého Svazu.“

„Zajímavé.“ Jill se podívala najeden obraz zblízka.

„Co, ceny?“

„Ty táky.“

Zach se ji nepokoušel uklidnit. „Prušvih je, že nikdo nepozná, které obrazy jsou skutečná historická díla a které vznikly v moderních manufakturách dnešního Kuska.“ „Italové za doby Leonarda to dělali stejně. Jedno velké jméno stačilo, pozadí a barevné výplně dělali takzvaní studenti.“ Došla k další malbě. „Fakt jsou technici. A dobří.“

„Ty jsi lepší.“

Prudce se k němu otočila. „Já, v čem?“

„Technicky. Ten obraz koně ve větru mě přímo přenesl na poušť v zimě – a to jsem viděl jen fotky v počítači.“

Pohodila hlavou. „Aha, mluvíš o mé školní práci.“

„Jsi zbytečně skromná. Šest tvých obrazů nechali viset na zdech. S podporou dobrého prodejce ses klidně mohla živit komerčním uměním. A kdyby se do tebe kritici zamilovali, možná by z tebe byla i umělkyně.“

Jill pokrčila rameny. „Slušných malířů je jako much Stačí se podívat do kterékoli školy.“

Zach zavrtěl hlavou. „Potom jsi sakra zvláštní muška.“

„Díky.“

„Máš někde další obrazy?“ zeptal se zdánliví‘ ledabyle.

„Mívala jsem,“ řekla, zatímco studovala – ano, i tu našla – vázu slunečnic. „Rozdala jsem je přátelům, než jsem odjela k řece.“

„Krajiny?“

„Většinou. Taky pár portrétů.“ Odmlčela se. „Myslíš si, že jsem kreslila pratetiny obrazy já.“

„Napadlo mě to.“

Bylo hloupé cítit se ukřivděně, přesto měla Jill zlost. „Díky za nedůvěru.“

„Kdybych neprověřil možnost, že jsi je namalovala ty, nedělal bych pro St. Kildu, ale ve fastfoodu. K základním pravidlům patří nepřehlížet, co je zřejmé.“

„Bezva. Jakmile najdu dlouhý hřebík a kladivo, přibiju li na čelo zlatou hvězdu.“

„Vím, že jsi obrazy z kufru nekreslila ty,“ přehlédl ironickou poznámku.

„Aha, to řekli St. Kildě na Pomona College?“

„Ó mi řekly tvé obrazy. Ty umíš namalovat samotu, ne ošumělost.“

„To uměl i ten, čí malby jsem v kufru našla.“

„Ano i ne,“ namítl Zach. „V těch dvanácti obrazech je žíravý vztek, zloba zvířete uvězněného v pasti, neschopného dostat se na svobodu. V tvých obrazech není zlost. Kreslíš krajinu takovou, jakou ji přijímáš. Jsi v ní sama, přesto ne osamocená.“

„A ty jsi profesionální lhář,“ zabručela. Nepřála si, aby Zach její díla chápal. Dost jí hrál na nervy díky své fyzické přitažlivosti, nepotřebovala se zabývat ještě tím, jak je inteligentní a vnímavý.

„Někdy jsem lhář,“ uznal. „Teď jsem zrovna udělal výjimku.“

Jill zafuněla. „Pořád mi nejde z hlavy ten ztracený obraz a nabídka Forda Hillhouse, že zaplatí Modesty několik tisíc, přestože to byl jasný padělek. Jak se vůbec může vypařit obraz?“ „Pošleš ho třem nebo čtyřem dalším obchodníkům kvůli dobrozdání, jeden z nich ho poškodí při přepravě, a proto raději poví, že zmizel. Stává se to. Proto jsou obrazy pojištěné. To ti řekne každý z oboru.“

„Jenže...“

„Nedivil bych se, kdyby Hillhouse ukázal obraz několika sběratelům Dunstana, aby viděl, jestli jsou ochotni za něj zaplatit.“

„To by byl podvod.“

Zach vrtěl hlavou. „Pokud by upozornil, že dílo není signované a že ho znalci jednoznačně Dunstanovi nepřisoudili, nebyl.“

„Tak proč Hillhouse jasně napsal, že je to padělek?“ „Na to se ho určitě zeptáme,“ odpověděl Zach. „Zatím nebere telefony, obraz je v

nenávratnu a není důvod ho tlačit ke zdi. Jestli se něco z toho změní, dostanu z něho všechny odpovědi.“

„Jenže co když s tebou nebude chtít mluvit, jak bys...“ Zarazila se a podívala se Zachovi do očí. Spolkla zbytek věty a uvědomila si, že sice žije v civilizaci, ne každý jí však dostatečně slušný.

„Myslím, že naše dáma už končí rozhovor,“ ukázal Zach na ženu.

„Jak to poznáš?“

„Z řeči těla. Jsi připravená na show?“

„Nikdy jsem se na uměleckou kariéru nechystala,“ mumlala Jill. „Neumím kreslit a nosit nos nahoru, co bych zřejmě potřebovala, aby mi nesmrděly všechny ty kravince, co k uměleckému byznysu patří.“

„Tak se vypouští modrý dým,“ namítl Zach. „Zapálí se hromada hoven a je to. Teď se musíme soustředit na naši milou galeristku.“

Jill skřípala zuby. „Trošku divné tvářit se mile na cizí ženskou, co neodpovídá na maily a třeba je namočená do smrti mé pratety.“

„Jdeme na to. Jinak musíš odejít.“

Jediný pohled stačil, aby Jill pochopila, že Zach nežertuje.

Nuceně se usmála a zamířila k elegantní brunetce.

Snowbird, 15. září, „.07

Zach pozoroval blížící se galeristku. V kašmírovém svetru s decentním výstřihem, módními dlouhatánskými nehty a v černých kalhotách, co jistě stály víc než průměrný týdenní plat, na ně blýskala zlatými náušnicemi s perlami.

„Dobrý den, jmenuji se Jo. Vidím, že obdivujete ruské impresionisty. Ta technika je...“

„Dost známá,“ přerušil ji s úsměvem Zach. „Jsem tu se.léčnou Jillian Breckovou kvůli nepodepsanému obrazu Thomase Dunstana, který jste mohla vidět minulý měsíc, a dalším, jejichž fotografie jste dostala v poště.“

Jakmile zaslechla Dunstanovo jméno, žena vykulila oči a chytila se za hrdlo.

Zach poznal, že se snaží tlumit silnou emocionální reakci. Nejspíš se bojí.

Adrenalin se mu pumpoval do žil.

Je načase, aby si nás někdo všiml.

„Copak, něco se vám stalo?“ zeptal se starostlivě.

„Stalo?“ zopakovala Waverly-Benetová nepřirozeně vysokým hlasem. Odkášlala si. „Ne, jen bych radši to plátno nikdy neviděla. Kvůli němu jsem přišla o pěknou provizi a možná i o velmi důležité kontakty.“

„Je mi líto,“ řekl soucitně Zach. „Profesionální řevni vosi bohužel k našemu byznysu patří.“

„Stejně jako podvody,“ prohlásila již vyrovnaně.

Jill sebou cukla.

Zach ji nenápadně poplácal po paži.

„Poslala jsem ten olej k největšímu znalci Dunstana,“ prohlásila Waverly-Benetová stroze. „A dostala jsem od něho nejodpornější dopis, jaký mi kdy došel. Nazval nu ‚zcela nekompetentní‘ za to, že mě vůbec napadlo, že l\ to mohl být Dunstan.“

Zach hlasitě hvízdal. „To jsou silná slova i na primu donu. Viděl jsem ten obraz. Bylo to skvělé plátno, nikdo by se nemusel stydět, kdyby ho považoval za Dunstanův originál.“

Galeristka se dočkala pochopení, proto zjihla. „Taky jsem si to myslela. Později jsem se doslechla, že onen expert poradil významnému sběrateli, ať u mě neprodává, protože jsem prý idiot.“

Zach vrtěl hlavou. „To zní spíše jako soukromý názor, není to profesionální.“

Jill se ovládala, aby nezírala na přátelského, rozumného, civilizovaného sympatáka, který jakoby vstoupil do Zachova těla.

„Jenže jde o názor experta, jehož všichni uznávají,“ postěžovala si Waverly-Benetová. „Přímo z uměleckého Olympu.“

„Takže mluvíme o Lee Dunstanovi, synovi malíře?“

„Bohužel ano.“

„Škoda, že sám není umělec,“ mínil Zach, „a ani k umění neinklinuje.“

Galeristka si povzdechla. „Souhlasím. Jenže právě on má morální nárok posuzovat Dunstany.“

Jill se zamračila. „Vím, že hlavně v Evropě je to běžné, že právě rodina zemřelého má určit autentičnost malířovy práce. Bez jejího souhlasu se dílo často kvalifikuje jako padělek nebo pokus o podvod.“

Waverly-Benetová sebou cukla.

„Třeba Picassovi dědici si z toho udělali pěknou živnost,“ dodal Zach. „Ovšem v Americe to zas tak běžné nebývá.“

„V poslední době se to šíří,“ řekla upjatě Waverly-Benetová. „Čím je autor proslulejší, tím pravděpodobněji narazíte na nějakou morální autoritu, která si usurpuje právo rozhodovat o problematických kusech. Bývá to člen rodiny, akademik, kurátor nebo kritik, který se celý život autorem zabývá a sestavuje jeho katalogy.“

„Aha,“ řekla Jill, „sbírají to na hromádku a pak to zapálí.“

Zach se málem rozesmál.

Waverly-Benetové do smíchu nebylo. Pod uhlazeným zevnějškem měla zlost i strach. Probodla Jill pohledem a prohlásila:

„Jestli chcete prodat ten obraz, co jsem poslala zpátky Hillhouseovi, jistě jste si vědomi, že si říkáte

o vážné problémy se zákonem.“

„Modesty Brecková jen poslala obraz k ocenění, nic víc,“ bránila se Jill. „O prodeji nebyla řeč.“

„Ten takzvaný Dunstan byl ohodnocen a zjistilo se, že je nevyhovující,“ namítla galeristka. „Jestli jste přišli jen kvůli němu, marníte můj čas. Nechci s tím mít nic společného. Pokud máte na srdci ještě něco, jsem vám k dispozici.“

Jill chtěla něco doplnit, jenže Zach ji stiskl předloktí.

„Omlouváme se, že jsme vás obtěžovali. Nebudeme vás déle zdržovat.“

Jill se nechala odvést do vozu.

Sotva Zach nastartoval, prohlásila. „Ta ženská se něčeho bojí.“

„Má tu inventář za miliony dolarů, lyžařské středisko by uživilo malou zemi třetího světa a její reputace právě pořádně utrpěla. Není divu, že je vyděšená.“

„Přesto nemá právo...“

„I ty by ses měla bát,“ neúprosně pokračoval Zach, „protože tobě nejde jen o živobytí, ale o holý život.“

Snowbird, 15. září, „1H

„Tentokrát jsem já ten zlej a ty sympatická dáma,“ informoval Zach Jill u další galerie.

„Znamená to, že sladká milá kočička smí i mluvit?“

Zpražil ji pohledem. „Stál jsem ti na vedení?“

„Na jakém vedení?“

„Tak proto jsem mluvil většinou já. Ty ani nevíš, že ho máš.“

„Fakticky? Myslela jsem, že ti tělo obsadil neuvěřitelné zdvořilý mimozemšťan.“

„Tak se připrav na jeho opak.“

„To znamená na tvé normální já,“ zabručela si pro sebe.

„Mimozemšťané vynikají i skvělým sluchem.“

Jill chvíli zírala na zvonek u zamčených dveří, za kterými pózovala ochranka. „Vypadá to jako banka.“

„Cenné umění je drahé a snadno přenosné, to je pro zločince lákavá kombinace. Worthington se připravuje na aukci v Las Vegas. Má tu celé bohatství, než převezde plátna do Vegas.“

„Do aukce zbývají jen čtyři dny, proč má obrazy ještě tady?“

„Hotel asi nestojí o riziko skladovat takové hodnoty před aukcí. Možná je nechtějí pojišťovny pojistit. Pořád ti říkám, že je to složitý byznys.“

Na dveřích na zbrusu nové skleněné ceduli stálo: RAMSEY WORTHINGTON, VÝTVARNÉ UMĚNÍ specialista na díla amerického západu

„Je vidět, že si polepšil,“ usoudil Zach.

„Cože?“

„Worthington,“ ukázal Zach na tabuli. „Už není jen znalec děl Divokého západu.“

„No, v jezdeckých botách a kovbojském klobouku by liv.ko konkuroval Sotheby’s,“ suše prohlásila Jill.

Zach se usmál a podruhé zazvonil.

„Nikdo se nás nehrne přivítat, protože nevypadáš jako bohatý klient,“ prohodila tiše Jill.

„O to taky jde.“

„Ani já se sem nehodím.“

„Kdepak, ty zapadáš výborně. Na západ od Skalistých hor dávají zbohatlíci často přednost nedbalé eleganci.“

Úkosem na něho pohlédla. „Nikdy jsem džíny na ven nepokládala za elegantní,“

„Nejde jen o kalhoty, celkově tak působíš.“ Zach doufal, že při řeči neslintá. Přestože Jill neměla halenku s výstřihem, hedvábí jí zakrývalo prsa asi tolik jako stín. Podprsenku neměla. Nesměl na to myslet, jinak by zešílel.

„Chováš se sebejistě a přirozeně,“ soustředil pohled na vstup do galerie, „lidi takové vystupování podvědomě spojují s bohatými. Neřídíš se trendy, prostě si je sama určuješ. Máš dost peněz na to, abys byla osobnost, chápeš?“

„Aha, a proč jsem si vybrala nekonformního drsňáka jako ty?“

„Ze zřejmých důvodů.“

„Jakých?“

„Přirozené pudy. Sex.“

Jill se ještě smála, když jim mladá žena odmykala dveře a vítala je. Příjemná blondýnka s cedulkou Christa Mooreová vypadala jako absolventka oboru marketing, ne jako umělkyně nebo studentka výtvarného umění.

Hlídač si pozorně měřil Zacha.

„Vítám vás,“ spustila srdečně slečna Mooreová. „Co pro vás mohu udělat?“

„Nic, pokud nemáte Ramseye Worthingtona za zadkem,“ zabručel Zach.

Přestože Jill čekala nepříjemný tón, na chvíli ji kon savý hlas zaskočil.

Slečna Mooreová se automaticky podívala přes rameno Dveře s nápisem Jen pro personál byly mezi výrazným portrétem apačské ženy a sochou bizona s kopyty ve vzduchu. Sice se nehýbal, avšak působil jako živý.

„Máte snad domluvenou schůzku nebo...“ ozvala se blondýnka.

„Chci Ramseye Worthingtona,“ skočil jí do řeči Zach.

Žena ucukla a Jill ihned využila toho, že cesta je volná. Zach vyrazil za ní.

„Bože, pan Worthington mi neříkal, že někoho čeká.“

Zach pokrčil rameny a rozhlédl se pohledem člověka, kterého cizí problémy nezajímají.

„Řekněte prosím panu Worthingtonovi, že se chci podívat, co má na prodej. Zajímají mě obrazy Divokého západu,“ uhlazeně pronesla Jill.

„Obávám se,“ postavila se jí do cesty blondýnka, „že je pan Worthington zaneprázdněn přípravami aukce v Las Vegas a nepřeje si být rušen. Může se vám věnovat pan Cahill, náš vedoucí.“

„Chci Worthingtona,“ nevěnoval jí pozornost Zach. „Máme připravené letadlo. Jestli je pan Nedostižný natolik zaneprázdněný, že nechce prodávat, najdeme si jinou galerii.“

„Ehm, ano, jistě,“ drmolila mladá žena. „Omluvte mě, proberu to s panem Worthingtonem, ale musíte mít strpení, jistě hovoří s některým ze sběratelů o aukci.“

„No, buď tu budeme, nebo ne,“ zahučel Zach.

Blondýnka spěchala ke dveřím pro personál.

Jill se rozhlédla a zabrala do zorného pole ochranku. Hlídač dělil svou pozornost mezi Zacha a pět monitorů, na které kamery snímaly každý kousek galerie.

Zach na blondýnku znenadání zavolal: „Povězte mu, že je tu majitelka nově objeveného Dunstana, kterého mu poslali k posouzení.“

Mooreová na okamžik ztuhla, pak však za sebou prudce zabouchla dveře, jako by ji honil kojot.

„Určitě ví, o jakém obraze jsi hovořil,“ šeptla Jill.

„Jo.“

Konečně. Nezbyvá než se modlit, aby Ramsey Worthington návnadu spolknul.

Snowbird, 15. září, „.22

„Tentokrát to nebude úplná ztráta času,“ podíval se Zach na hodinky.

„Proč myslíš?“

„Ohlédni se.“ Ukázal na dlouhou stěnu ověšenou obrazy, které opravdu zasloužily pojmenování krásné umění.

Jill se otočila, zhluboka se nadechla a zamířila rovnou k nim.

Zach si užíval, jak dychtivě a netrpělivě vykročila a jak přitom vyniká její zvláštní chůze. Taký hlídač si toho všiml.

Zach šel za ní. Po cestě si vzal katalog z hromádky na stojanu. Stejně jako na dlouhé zdi i v katalogu uváděla galerie díla, která se objeví na aukci v Las Vegas. Téměř všechny obrazy měly klasické rámy. Dost z nich bylo tak velkých, že by zabraly celou plochu nad krbem rodinného sídla v Telluride, Aspenu nebo Taosu.

Hodily by se i do muzea. Poprvé se Jill prošla kolem exponátů rychle, pak šla zpátky pomalu a soustředěně. Výsledek byl stejný.

„Ohromné,“ usoudila, když k ní Zach došel.

„Nebudu se hádat, některé jsou fakt nádherné.“

„Přesto...“

Zach vyčkával.

„Nemůžu si pomoci, podle mě jsou Modestyiny obrazy laky dost dobré na to, aby tu visely,“ prohlásila Jill. „Snad jen že jsou menší. Žádný z mých obrazů nemá víc než čtyřicet palců.“

„Dunstan nikdy nedělal veliká plátna,“ namítl Zach. „Nemaloval do muzea. Doma dokonce neměl ani pořádný ateliér. Maloval v plenéru. Jeho významná díla vznikla v přírodě.“

Jill si vzpomněla na věčně vanoucí nevypočitatelný vítr v údolí, kde měli farmu. „Venku by stejně nešlo malovat velký obraz, hlavně kvůli větru. Mohutná plátna by litala jako draci bez ocasu.“

„Dunstan nejčastěji vyjížděl na koni nebo v otevřeném kočáře,“ vybavil si Zach, co věděl od Garlanda Frosta. „Větší obrazy by do divočiny tahat snad ani nedokázal.“

„Ať je autorem Modestiných obrazů kdokoli, nepotřeboval velké plátno, aby zobrazil ohromnou krajinu.“

„Taky proto je tak brilantní. Malé obrázky, které rozšíří pohled naší duše.“

Jill se na Zacha podívala, avšak on se soustředil na dílo před sebou. „Jsi ten nejpodivnější znalec umění, jakého jsem kdy potkala.“ –

„To dělají ty vousy.“

„Ne, celkově. Protože vypadáš jako normální chlap.“

Přesně tak na ni pohlédl. „Kdybys náhodou zapochybovala, jsem okamžitě připraven to předvést.“

„Neřekla bych, že by Ramsey Worthington ocenil sex show naživo, ale díky za návrh.“

Na rtech se mu blýskl oslnivý úsměv. Hned se však vrátil k roli a přistoupil k dalším plátnům.

„Máš tu nějaké oblíbence?“ zeptala se.

„Albert Bierstadt a Thomas Moran stojí za pohled,“ ukázal Zach na dva velké obrazy. „Hlavně Moran. Ale dávám přednost jeho menším plátnům. Jsou méně teatrální, skutečnější.“ Pokrčil rameny.

„Jsem v menšině.“

„A co říkáš na Charlieho Russella a Frederica Remingtona?“ došla Jill k dalším dvěma.

„Přinesli témata jako tlupa kovbojů, indiáni nebo cestovatelé v divočině do dvacátého století.“ Zach se na ně zadíval. „Russell je výborný příklad tohoto žánru. Remington má zase jméno.“

Kousla se do rtu, aby se nezasmála nahlas. „Ani jeho nejlepší díla nepovažuješ za skvělá?“

„I nejlepší malíři vyprodukují obyčejná plátna. To je život. Většině lidí stejně záleží na podpisu víc než na umění samotném. Prestiž díla neúměrně klesá, pokud nikdo nezná umělcovo jméno.“

„Díváš se na sběratele umění se záští.“

„Pár let jsem se mezi nimi pohyboval,“ vysvětlil Zach.

„Myslela jsem, žeš pracoval pro tajnou službu.“

„Pracoval.“ *Občas ještě pracuji. Jenže pro jiného za městnavatele. Pro takového, který chápe, že špatná zpravodajská služba volí nesprávnou strategii.*

„A umělci, co nemají jméno?“ ukázala Jill na zbytek pláten na zdi. „Některé obrazy jsou povedené, jiné zase jen krůček od ilustrací v časopise.“

„Některé vlastně původně ilustracemi byly. Nic proti tomu. Západní umění má být přístupné všem. Není třeba vědecké pojednání, když se někomu líbí.“

„Mí profesori by hodně z nich označili za sentimentální a intelektuálně naivní malůvky.“

„Jde o politiku, ne o umění,“ řekl Zach. „Kdysi umělecká díla zadávala a pak vysvětlovala jejich význam církev. Dnes máme světské kazatele, co prodávají modernismus s vysvětlením, co znamená. Někteří se odvolávají na morální aspekty, jiní rovnou vybírají na charitu.“

Jill Zacha sledovala koutkem oka. Nevšiml si toho. Pohlížel na každé plátno očima znalce s tělem rváče.

Kdyby byl sám obrazem, jednoduše by si ho zabalila a odnesla domů.

Nebyl, proto se zaměřila na obrovský obraz barevných indiánských bojovníků a kavaléristů v modrých kabátcích.

„Profesori z vysoké by šileli, ale ke mně ten obraz přímo promlouvá. Asi jsem se narodila jako plebejec.“

Zach pohlédl na dílo, pak si ho vyhledal v katalogu. Kromě stručného životopisu autora tam stála i předpokládaná cena.

„Pak jsi plebejec s vynikajícím vkusem,“ řekl. „Je to Howard Ruckelshaus. Očekává se, že se prodá za milion až milion dvě stě tisíc. Jestli se najde specialista, který ho sbírá, může jít až na milion a půl. Aukce vždy nabízí vzrušení a rekordní ceny.“

Jill na Zacha chvíli zírala, ale pak pochopila, že si z ní nestřílí, a vrátila se k obrazům. Dlouho si prohlížela nadživotní portrét vyčerpaného kovboje se sedlem v jedné a uzdou v druhé ruce. Za ním stál se skloněnou hlavou jeho kůň žvýkající seno z čerstvě otevřeného balíku.

„Znám to,“ řekla. „Popadne tě taková únava, že vidíš dvojmo. Ale než padneš na hubu, kuň se musí nakrmit, napojit i vyhřebelcovat.“

„To je nepsaný zákon západu?“

„Ranče. Důležitá jsou zvířata, lidi až na druhém místě.“

Jill pozorně studovala další plátna. Potom se potichu zasmála.

„Co je tu legrační?“ zeptal se Zach.

„Já,“ odpověděla. „Mám umělecké vzdělání z jedné /, nejprestižnějších škol ve Státech, přesto jsou ta díla pro mě úplně nová. Neuvědomila jsem si, jak eurocentické vzdělání mám. Většina mých profesorů se nedostala n Američanů dál než k Warholově polévce značky Campbell a předčasným ejakulacím Jacksona Pollocka.“

Zach si odkašlal. „Asi nejsi Pollockova fanynka.“

„Mohla bych ti recitovat celé pasáže o tom, jak je Pollock významný pro světové umění, jak je troufalý, intelektuálně vytříbený a další kecy. Přesto mě jeho práce nikdy neoslovila.“

Zach se chystal reagovat, ale uslyšel za sebou někoho přicházet. Otočil se a spatřil štíhlého vysokého muže* s prošedivělými vlasy mírně přesahujícími tmavomodrý límec saka.

Ramsey Worthington se chytil na vějičku.

Snowbird, 15. září, „.28

„Jmenuji se Ramsey Worthington, a vy jste...?“ zeptal se bez obalu.

Jill si ho měřila. Vypadal hodně evropsky. Pečlivě formuloval, jako by považoval britský přízvuk za kultivovanější.

Nepodal jim ruku.

„Jména nejsou důležitá,“ protáhl Zach samohlásky. „Nebo se to v obchodě tak neříká? Jde přece o kvalitu díla, ne o jméno umělce.“

Worthington podezíravě přimhouřil oči. „O co vám jde?“

„O Thomase Dunstana, který se vyskytl ve vašich rukou, než byl ztracený a nakonec zničený.“

Worthington udiveně vypouklil oči. „Zničen? Co to má k čertu znamenat?“

„Ovšem to, že se ztratil, vás nepřekvapilo, že?“ opáčil Zach.

Někdo zazvonil.

„Promiňte, ale opravdu nevím, o čem mluvíte,“ ohradil se Worthington.

Christa Mooreová otevřela. Vešla skupinka lidí. Přestože byli oblečení různě, od běžných šatů po ty nejelegantnější, na každém se dalo poznat, že si mohou dovolit, co se jim zachce.

„Moc rád vám to vysvětlím,“ pokračoval Zach. „Klidni stručně a pěkně nahlas. Tady nebo ve vaší kanceláři?“

Worthington se ohlédl po nových návštěvnících. Znal je. Sběratelé z vyšších vrstev, kteří přihazují na aukcích A taky sbírají klepy.

„Pojďme ke mně.“

Obchodníková pracovna kontrastovala s prostornou úhlednou galerií. V policích podél zdi byly zasunuty malby jedna za druhou ve speciálním depozitáři. Police na protější stěně zakrývaly bronzové a mramorové sochy.

Zach poznal originál kovboje na koni od Remingtona.

Jill svrběly ruce, nejraději by vytáhla z depozitáře ob raz za obrazem a všechny si prostudovala. Jediný pohled na Zacha stačil, aby pochopila, že se nemá zbytečně těšit. Ani Worthington se netvářil přátelsky.

„Co je to za nesmysly o zničeném Dunstanovi? Všechny ověřené obrazy tohoto autora jsou, pokud vím, ve výborném stavu.“

Zach nenápadně naznačil Jill, že show začíná.

„Má prateta Modesty Brecková poslala k ocenění jedno plátno. Můj poradce,“ Jill kývla k Zachovi, „se domnívá, že jste ho viděl i vy. Tetě nakonec jen oznámili, že se obraz ztratil. Nedávno jsem ho dostala nazpátek. Rozsekaný na kousíčky.“

Worthington se zamračil. „Pamatuji si na ten obraz. Poslal mi ho Hillhouse. Odeslal jsem ho zpět. Určitě najdu vyplněný poštovní příkaz, pokud vám na tom záleží. Zbytek se mě ovšem netýká.“

„Formuláře umí vytisknout a vyplnit každé dítě,“ sykl Zach. „Nic nedokazují.“

„Musíte ho omluvit.“ Jill vrhla na Worthingtona nevinny pohled. „Opravdu ho rozzuřilo, že je plátno zničené.“

Worthington na Zacha s obavami pohlédl.

Zach vycenil zuby.

„Přišla jsem proto, že mě zajímá, co jste si o té malbě myslel,“ dodala Jill.

„Nemám ve zvyku hovořit o obrazech v soukromých rukou s jinými lidmi než s vlastníkem.“

„To není problém,“ zahučel Zach. „Modesty Brecková je po smrti. Hovoříte s její neteří.“

„Upřímnou soustrast,“ automaticky zamumlal Worthington. „Ale to neznamená, že jste majitelkou toho obrazu.“

„Že ne? Jsem jediná dědička. Chcete snad vidět dopis od mého právníka? Úmrtní list? Svědeckou výpověď...“

„Chápu, že tě rozrušilo, když se mluví o pratetě,“ vložil se do toho Zach. Chytil ji kolem ramen a obrátil se na Worthingtona. „Tak co jste říkal na ten obraz?“

„Překvapivě dobrá práce, hodně připomínala Thomase Dunstana. Ale nebyla signovaná, a kvůli několika dalším drobnostem bylo nepravděpodobné, že by šlo o tohoto malíře.“

„Dalším drobnostem, jako například?“ vyštěkl ihned Zach.

Jill se na Worthingtona prosebně usmála, jako by Zacha omlouvala.

„V jakém smyslu jste poradce dědičky Modesty Breckové?“ zeptal se majitel galerie.

„Podle potřeby. Ztráta člena rodiny ji vyvedla z míry. Mimochodem, jistě máte hodně práce s přípravou aukce. Nezdá se vám, že nejrychleji se nás zbavíte, když nám odpovíte na naše otázky?“

Worthington došel po několika vteřinách ke stejnému závěru.

„Za prvé jde o historický kontext,“ spustil. „Ve srovnání s jinými malíři vytvořil Dunstan skutečně málo pláten. Pokud vím, všechna díla byla podepsaná a ověřená. Jeho dědicové si to hlídají a velmi dbají na jeho pověst.“

„Protože jim vydělává peníze,“ zahučel Zach.

„Na tom není nic neobvyklého, samozřejmě si za dobrozdání nechávají zaplatit.“

„Odkdy je něčí dědic expert na to, co vytvořila předchozí generace?“

„Bere se to z morálního hlediska, opravdu nemám čas vám to tu vysvětlovat,“ odpověděl Worthington netrpělivě. „Další problém je téma, prostě nezapadá do Dunstanova katalogového raisonné.“

„Vynechejte tu francouzštinu,“ zabručel Zach.

„Jestli mi nerozumíte, nemáte jako poradce v uměleckém oboru co dělat,“ stroze odsekl Worthington.

„Já rozumím francouzský dobře,“ namítla Jill. „Byla to krajina, a ty určitě do Dunstanova žánru patří.“

Zach se málem zasmál, ale pokazil by svou roli sexy frajera. Proto Jill jen pohladil po rameni a chvíli si pohrával s hladkým hedvábím na jejím rukávu.

„Jenže Dunstan zřídka zakomponoval do malby postavy,“ obrátil se Worthington na Jill, jako by se rozhodl Zacha ignorovat. „Pouze na méně než čtyřech procentech jeho děl se vyskytují figury. Vždycky jsou to muži. Dun stan měl zvláštní schopnost zachytit krajinu jako nezkrocenou sílu, neměřitelnou s mužskými schopnostmi.“

„Myslela jsem, že za jeho života byla krajina dost zkrocená,“ nesouhlasila Jill.

„Právě proto jsou Dunstanovy práce vyhledávány muži, kteří sami dobývali západ.“ Worthington se dlouze zadíval na hodinky. „Oslavoval brutální mužskou sílu, díky které lidé na Divokém západě přežili.“

Zach se chystal tlumit výbuch, jenž očekával. Jill si ne nechá líbit šovinistické kecy. Stiskl jí paži, aby nezapomněla, že je momentálně v jejich dvojce ten hodný polda.

Cítil, jak má napjaté svaly. Jestlipak by pomohlo, kdyby se pomodlil. Jill mu na to nedala dost času.

„Chcete snad naznačit, že ženy nedokázaly svou odvahu a sílu při osídlování západu?“ Zírala na Worthingtona jako na zločince. „Podle mě by vás takový slepý fanatismus měl ihned vyřadit ze společenství politicky korektních kritiků *tout de suite, mon ami*.“

„Dostala jste mě,“ usmíval se neupřímně Worthington. „Západní umění je od počátku politicky nekorektní. Tak jako tak jde o exkluzivně mužskou doménu. Dunstan to nejen věděl, ale svým způsobem oslavoval. Hold mužné síle je v podstatě jádrem jeho úspěchu.“

„A já měla za to, že je umění univerzální,“ vrtěla hlavou Jill. „Aspoň vidíte, k čemu je dobré univerzitní vzdělání. Hádám, že už víte, proč potřebuji poradce.“

Jestli mě ten poradce nepřestane chlácholit, asi ho pokoušu. Zbývá rozhodnout, kam se zakousnu.

Worthington se zatvářil přívětivěji a lhal jako správný obchodník. „Všeobecně se dá tvrdit, že umění je univerzální a pohlaví nerozlišuje.“

„Právě proto je tolik známých ženských malířek, že?“ protáhl Zach provokativně poslední slova. „Univerzální jako hrom.“

Worthington ho nadále ignoroval. „Staří mistři zobrazující západ byli produktem své doby. Věřili ve fyzickou mužskou sílu, domnívali se, že právě ta zkrotla divočinu a vytvořila civilizaci. Stejně se na to dívají mnozí sběratelé dobového umění. Proto je tento žánr tak autentický.“

Jill přikyvovala jako hodná studentka. „Chcete tím naznačit, že jste obraz mé tety neodmítl kvůli technice, ale kvůli politickému podtextu.“

„Přesně tak,“ souhlasil Worthington. „Každé umění vzniká v historickém kontextu. Ten je důležitým elementem při posuzování autenticity práce, stejně jako styl, tahy štětce, typy barev a jejich výběr.“

Jill se ovládla a vydržela jeho povýšené jednání. Zach ji chytil za loket a pohládl ji. Jen aby nevypadla z role!

Hlasitě vydechla. „Naprosto vás chápu.“ *Jste arogantní blahosklonný bigotní blb.*

„Je mi líto,“ řekl Worthington. „Jistě jste doufala, že je len obraz drahocenný. Věřte, že bych byl moc rád, kdyby se objevil další Dunstan.“

Jill se snažila tvářit, že jí to není jedno. Asi uspěla, protože ji Zach pustil a otevřel katalog aukce.

„Objevil bych nového Dunstana a přidal zároveň hvězdné dílo na aukci ve Vegas,“ pokračoval Worthington. „Tento krát nabízíme jedny z nejlepších Dunstanových obrazu jaké se kdy dražily.“

„Vážně?“ Jill nehrála překvapenou. Opravdu se divila „I ve srovnání s Remingtonem a Russellem, které máte v katalogu?“

„Mezi znalci umění západu je Thomas Dunstan jasná jednička. Bez ohledu na jeho uměleckou hodnotu,“ dodal ještě Worthington, „je také výbornou investicí. Jeho cena za poslední roky dost prudce vzrostla.“

Jill ho pozorně poslouchala, proto pokračoval.

„Upřímně řečeno, očekáváme, že za Dunstana získáme rekordní částky.“

Zach zvedl oči od katalogu. „Hodně štěstí. Uvádíte tu čtyři až sedm milionů.“

Jill uznale hvízdla.

„To je konzervativní odhad,“ vysvětlil Worthington „Jedná se o relativně velká plátna. Loni menší kus vydělal čtyři miliony. Jednalo se ovšem o obchod uzavřený v soukromí mezi Dunstanovou rodinou a sběratelem. Až se do toho vloží nabídky dalších zájemců, cena se může vyšplhat i na osmimístnou částku.“

„Opravdu? Kdo jsou ti šťastní zájemci?“ zeptal se Zach.

„Do toho vám nic není.“

„Jistě že je. Zastupuji majitelku dvanácti pláten, která možná budou určena jako díla Thomase Dunstana.“

Worthington přimhouřil oči. Odvrátil se od Zacha a zkoumavě pohlédl na Jill, jako by jí utíkalo oko na punčoše.

„Nedávám sice rady zdarma,“ prohlásil, „ale tento komentář nemohu nechat bez odezvy.“

Jill mlčky vyčkávala.

Netrvalo dlouho a Worthington pokračoval úsečně, ale sebejistě: „Prohlášení, že máte tucet neověřených Dun stanů, je na aukci bezcenné. Pokud budete trvat na svém, nakonec vás zavřou za podvod. Velký počet uznávaných expertů se s radostí postaví na stranu obžaloby.“

„Předpokládáme, že byste byl mezi prvními,“ prohodila Jill a snažila se tvářit zklamaně.

„To se vsaď,“ řekl Zach. „Hlavně proto, aby nepřišel o velký balík.“

Worthington se rozhořčil. „Nemám žádné finanční zájmy týkající se pláten Thomase Dunstana. Žádný jeho obraz mi nepatří.“

„Jistě, ale když se na aukci prodají například dva za sedm milionů, vašich deset procent dělá dost slušnou částku,“ ozval se opět Zach. „Tomu říkáte žádné finanční zájmy?“

„Rozhovor skončil,“ procedil Worthington mezi zuby. „Okamžitě odejděte, jinak zavolám ochranku.“

Zach se uštěpačně usmíval. „Ten najatý rádoby polda nás má vylekat? Vzpamatujte se.“

Jill táhla Zacha ke dveřím kanceláře. „Klid, zlato. Jestli pana Worthingtona noví Dunstani nezajímají, jeho škoda.“

Zach se nechal mlčky odvést až k autu. Hodil jí klíčky, uvelebil se na sedadlo vedle řidiče a práskl dveřmi.

„Co je?“ zeptala se Jill, když nastartovala. „Myslela jsem, že to jde dobře.“

Zach neodpověděl.

„Nebo ne?“ naléhala. „Přišli jsme, abychom spustili lavinu povídaček o dalších Dunstanových obrazech. Má to vytáhnout našeho Blancharda z úkrytu. Tak co tě štve?“

„Bude se šťárat ve tvé minulosti, aby se ti dostal na kobylku.“

„To snad St. Kilda předpokládala, ne?“

„Jo. Ale stejně se mi to nelíbí. Zavez nás na letiště, já mezitím vyřídím pár telefonátů.“

„A co další galerie?“

„Už nic. Užil jsem si dost legrace, když jsem tě postavil přímo na palebnou linii tady.“

Reno, 15. září, 13.00

„Crawfordovi, u telefonu Caitlin.“

„Caitlin, tady Ramsey Worthington. Máš tam Tala?“ Caitlin zavřela oči a v duchu se modlila, ať se něco nepokazí s aukcí. Nahlas řekla: „Ahoj, Ramseyi. Moment, potlí vám se.“ Stiskla tlačítko domácího telefonu. „Tale? Jestli se můžeš odtrhnout od hry, rád by s tebou mluvil Ramsey.“

„Kašlu na to. Že se mu ozvu.“

Zamrkala, ale věděla, že drsné chování patří k manželovi stejně jako úzká kravata. A hromada peněz. Bohužel se dají i ztratit. Tal to dělá celý život.

Nakonec po všech ztrátách vždycky znovu vydělal a zbohatl, připomněla si.

Jenže byl mladší. Na tom snad nesejde. Nebo ano? Žaludek se jí stáhl strachy. Ve čtyřiceti je moc stará na to, aby si našla jiného manžela, toužícího předvádět krásnou manželku. Několikrát se pomalu nadechla a dlouze vydechla. Teprve když si byla jistá, že bude mluvit klidně, znovu vzala Worthingtonův hovor.

„Můžu ti nějak pomoci já sama, Ramsey?“

Chvilí bylo ticho. Pak Worthington netrpělivě vyhrkl: „Jen jsem mu chtěl povědět, že se tu objevili dva podvodníci, kteří nabízejí nepodepsané a téměř jistě padělané Dunstany.“

„Cože?“ Zaskočená Caitlin reagovala příliš prudce, ale už se to nedalo vzít zpět. Worthington mluvil o její noční můře.

„Je to muž a žena,“ pokračoval. „Podle mě tak kolem třiceti. Jenom jsem se chtěl zeptat, jestli s tím nešli taky na Tala.“

„Ne, to by mi určitě řekl.“ *Nebo ne?*

„No, kdyby někdo přišel za Talem s neznámými plátny od) unstana, ať mě určitě kontaktuje dřív, než něco koupí.“

„Víš, že to tak dělá pokaždé.“

Worthington se zasmál. „Caitlin, jsi krásná a diskrétní žena, ale oba víme, jak umanutý je Tal na Thomase D unstana.“

Caitlin se nutila do smíchu. „Znáš ho dobře. Vážně, zatím o nových dílech nemluvil. Zajímá se jen o ta, co budou na aukci. Jsme z toho celí vedle. Jediný důvod, proč už nejsme v Las Vegas, je ta tiskovka o novém muzeu. Začne za pár hodin.“

„Přesně to rád slyším. Bude to bomba, hlavně až se v titulcích objeví informace o Talově štědrém daru.“

Caitlin se zmohla pouze na souhlasné zamručení.

„Promiň, mám toho před aukci ještě hodně. Ale kdyby Tal cokoli slyšel, určitě s ním budu chtít mluvit. Teď jdu volat Leeovi Dunstanovi.“

Caitlin se zdvořile rozloučila, zavěsila a zahleděla se na své sevřené bledé ruce.

Nad Utahem, 15. září, 13.10

Scoreovi doslova létaly prsty po klávesnici. Nepotřeboval Amyin záznam, aby poznal, že ta Breckovic holka je zase v pohybu. Lokátor v jejím satelitním telefonu měnil pozici tak rychle, že určitě cestovala letadlem.

Zatracená ženská. Kde na to bere peníze?

Netrpělivě bušil prsty do klávesnice. Není jeho problém, odkud má ta holka prachy. Podstatné je, aby s ní udržel krok.

Čekal, až mu někdo z kanceláře pošle nový letový plán Breckové. Když rozpis cesty konečně dorazil, Score vypustil několik šťavnatých nadávek. Pak si nasadil sluchátka a informoval pilota: „Musíme upravit letový plán.“

„Kam to bude?“ Pilotův hlas zněl zdvořile, ale dost znuděně.

„Do Taosu.“

„To tedy musíme sednout v Salt Lake kvůli doplnění nádrží.“

„V Snowbird to nejde?“ *Podle lokátoru tam strávila slečna Brecková dost času.*

„Není tam přistávací dráha.“

„Dobře, pak mě dostaňte co nejrychleji do Taosu.“

Strhl si sluchátka a pozoroval blikání lokátoru na obrazovce, jak mizí z jeho dohledu. Moc rád by tu mrchu chytil pod krkem, protože mu působí samé potíže.

Carson City, Nevada, 15. září, 17.00

Tal Crawford stál po pravici guvernéra Nevady a musel ocenit manželčin vkus. Caitlin vedle něho působila uvolněně a zároveň dávala pozor, upírala zrak na guvernéra a zdánlivě vůbec nevnímala řadu kamer a mikrofonů okolo politika. Vlasys měla upravené, avšak zároveň přirozeně hladké. Perfektně nalíčené rty nešetřily úsměvem, stejně ladným jako všecičko od vysokých podpatků přes pastelový kostým po moderní nenápadný účes. Působila jako sebevědomá spokojená žena. Ani příliš vymóděná, ani moc usedlá, prostě nóbl dáma.

Moje nejlepší investice.

Tal se málem zaculil, ale vydržel tvářit se neutrálně, dokud veřejný tyátr neskončil. Politika je pro bohaté zatraceně důležitá.

„Dámy a pánové z tisku,“ oslovil guvernér Rollins novináře. „Mám tu čest vám oznámit, že jeden z našich místních synů, pan Talbert Crawford, brzy daruje státu Nevada nejhodnotnější kolekci maleb západní krajiny, jakou kdy veřejnost měla možnost spatřit.“

Skupinka kulturních fajnšmekrů za ním nadšeně zatleskala.

Tal se tvářil, že ho nové kovbojské boty netlačí. Ale bolely ho nohy.

Nechápu, jak Caitlin dokáže chodit v těch módních botičkách, co pořád nosí. Já bych byl po pěti krocích mrzák

„Víte, moc toho o umění nevím,“ ujišťoval guvernér potenciální voliče, „ale poznám, co se mi líbí. A o Thomasi Dunstanovi mohu klidně tvrdit, že je nejvýznamnějším umělcem, který na západě vyrostl.“

Opět se ozval potlesk.

„Dnešní den bude historickým okamžikem v dějinách našeho státu,“ pokračoval guvernér.

Lidé za ním se usmívali a přikyvovali jako děti na Vánoce. Vážně byli nadšení, nevypadalo to, že by si nacvičili představení pro kamery.

„S velkolepou sbírkou a dalšími dvěma Dunstany, které Tal plánuje koupit na aukci v Las Vegas, bude nás stát vlastnit celkem patnáct pláten malířského génia, což. je víc, než momentálně má jakákoli instituce či obsahuje soukromá sbírka!“

Caitlin poslouchala aplaus a modlila se, ať jim to ve Vegas vyjde.

Vyjde. Prostě musí.

Vůbec na ní nebylo vidět, jak je nesvá. Dáma je na veřejnosti vždycky klidná, elegantní a skromná.

„S touto sbírkou se náš stát stane kulturním lídrem západu. Nové muzeum, jež budujeme, bude magnetem pro všechny kulturní osobnosti celého našeho velkého národa.“

Caitlin se připojila k tleskajícím občanům na schodišti vládní budovy.

Blesky fotoaparátů zářily a oslepovaly ji.

Guvernér se usmíval na Tala. „Jménem lidu státu Nevada vám děkuji za štědrý dar.“

Mikrofony se posunuly směrem k Crawfordovi.

„Potěšení je na mé straně, guvernére,“ prohlásil Tal. „Bůh mi nadělil dostatek prostředků na to, abych malou část věnoval velkému národu. Kromě guvernéra Rollinse bych zde rád poděkoval i senátoru Patu Healymu. Opravdu nám velmi pomohl. Jsme moc rádi, že prosazuje naše zájmy v dalekém Washingtonu.“ Tal se smál jako malý kluk, když ho nachytají u cukrátek. „Musím přiznat, že kdyby mě tito dva velcí mužové nepřesvědčili, nikdy bych se s Dunstany nerozloučil, natož abych věnoval celou kolekci západního umění.“

Caitlin měla úsměv doslova přimrzlý na rty, když tleskala a usmívala se do fotoaparátů a kamer. Talova řeč ji nepřekvapila, schválila předtím každé slovo i gesto. Jen se modlila, aby to nepokazil, protože na to má talent.

„Až bude muzeum dokončeno a zpřístupněno veřejnosti, budou si moci užívat krásy obrazů miliony lidí,“ řekl Tal. „Právě nyní a právě zde chci vyzvat ostatní sběratele umění západu, aby přispěli díly ze svých soukromých sbírek. Konkurence je součástí našeho způsobu

života, proto je / vu na nedělní aukci do Vegas, aby se mi postavili a změřili se mnou síly v dražbě, kde se po mnoha letech bude prodávat opět Thomas Dunstan! Slibuji, že společně proslavíme Nevadu a stanovíme nové rekordní ceny za díla geniálního malíře!“

Následoval vskutku nadšený potlesk. Kulturní elita Carson City asi věřila, že se město stane Mekkou západního umění.

Tal se zakřenil, ucouvl do pozadí a tímto způsobem předal slovo guvernérovi.

„Děkuji, Tale,“ vystavil se politik záři blesků a hledáčkům kamer. „Záleží jen na nás, abychom zajistili, že kulturní dědictví západu bude chráněno a bude se šířit i na východ od Hudson River. Dlouho očekávaný den nastal! Nevada bude lídrem kulturního dění na západě!“

Dlouhý potlesk nenechal nikoho na pochybách, že dav ochotně souhlasí s guvernérem.

Caitlin zářila, postavila se vedle Tala a pomyslela si:

Máme to za sebou. Skoro.

Nepřestávala se culit, zatímco se v duchu modlila, ať už je po aukci.

Taos, 15. září, 18.00

Na letišti v Taosu na ně čekal nový Dodge Magnum. Zach urychleně naložil šest dřevěných kontejnerů. Přestože byl vůz rozměrný, za předními sedadly sotva zbylo místo na jeho tašku a Jillin batoh. Zamračil se.

„Cítil bych se lépe, kdyby nám St. Kilda najala obrněný nákladák,“ řekl, než vklouzl za volant.

„Proč? Moje obrazy jsou přece padělký,“ zahořkle po znamenala Jill a usadila se vedle. Bouchla dveřmi, když dodala: „Každý expert na umění západu to ví jistě.“

„Ohó. Někdo uvažoval, zatímco jsem v letadle spal.“

„Někdo si myslí, že ztrácíme čas i peníze.“

„Je to na Faroeovi,“ řekl Zach. Dokud nebude jasné, že se Blanchardovi zastavil čas, budeme pokračovat.“

„Moc se mi to nezdá.“

„Co? Že hrajeme dál?“

„Že se někomu zastaví čas. Zní to tak definitivně.“

Zach se vmísil do ranního dopravního ruchu. Denní světlo pozlatilo celé okolí.

„Co budeme dělat v Taosu?“ zeptala se Jill bez obalu.

„Navštívíme experta na Dunstanovy malby.“

„Proč to nevyřídíme telefonicky? Každý to tak dělá.“

„Garland Frost není jako každý,“ řekl Zach. „Proto jsme tady.“

Jill sledovala, jak Zach zkušeně nachází cestu krátkými úzkými uličkami Starého města. Bylo jasné, že se tu vyzná.

„Žiješ v Taosu?“ zajímalo Jill.

„Už ne.“

„Proč jsi odešel?“

„Kvůli Garlandu Frostovi.“

Podle tónu poznala, že se nemá dál vyptávat. Napadlo ji, že bude vyzvídat jen proto, aby se pobavila, ale pak to zavrhl. Instinkt jí napověděl, že našťvaný Zach Balfour by nebyl zábavný.

Mohutný Dodge zabočil do tiché uličky k vysoké zdi z nepálených cihel. Uprostřed byla brána otevřená do dvora plného amerických topolů a stálezelených rostlin. Zach zastavil před hlavním vchodem cihlové budovy a vypnul motor.

„A co teď?“

„Uvidíme, jestli jsme neztráceli čas a neplýtvali palivem.“

„Jednoho dne mi dáš skutečnou odpověď.“

„Plýtvání leteckým benzinem je velmi reálný problém.“

Otevřel zadní dveře vozu, chvíli si pohrál s otvíráním jedné z beden a nakonec z ní vyjmul kovový kufřík. Opět bednu zavřel, aby nebylo poznat, že je prázdná.

Jakmile Jill vystoupila, zamkl vůz dálkovým centrálním zamykáním a šel ke vchodu, kde dal přednost starému bronzovému zvonku před elektronickým. Tříkrát silně zazvonil.

Dveře se otevřely za minutu. Vysoký muž se stříbrnými vlasy oblečený v modrých džínách, vysokých turistických botách a modré pracovní košili stál vzpřímeně a upíral na ně oči černé jako noční obloha bez hvězd.

Pohlédl na Zacha, pak na Jill a opět na Zacha.

„Takže ses nakonec vrátil,“ řekl chraptivým hlasem. „Ještě že jsi přivedl někoho příjemného na pohled, protože o tebe fakt nestojím.“

„Nápodobně,“ odsekl Zach. „Pustíš nás dál?“

Starší muž se koukl na Jill, usmál se a podal jí ruku „Garland Frost.“

Zamrkala a zjistila, že se na něho také směje. Zamlada musel být pořádný kus. I teď by při jeho úsměvu roztál ledovec. Krátce mu stiskla ruku. „Jill Brecková, těší mě, přestože pana Protivného ne.“

Frost se štekavě zachechtal. „Zná mě.“

„Proto jsem protivný,“ ozval se Zach.

„Pojďte dál,“ řekl Frost Jill. „Líbíte se mi.“

„A co on?“ zeptala se.

Frost zaměřil pohled na stříbrný kufřík. „Přinesls mi něco?“

„Proč bych jinak chodil?“

Staršímu muži se blýsklo v očích. Mohla to být nelibost, zvědavost, uražená ješitnost, netrpělivost nebo vše dohromady.

Jill by i bez několikaletého pozorování klientů na řece poznala, že mezi Frostem a Zachem se v minulosti odehrálo něco bolestného.

„No jasně, proč bys jezdil, že?“ hrubě odsekl Frost. „Měl jsem ti zabouchnout dveře před tvým nevďěčným ksichem.“

„To by ses nikdy nedověděl, co mám s sebou,“ vycenil Zach zuby. „Taky by tě to pořádně štvalo.“

Frost se k němu otočil zády, vzal Jill pod paží a vedl ji do domu. „Vítejte v Taosu. Zajímavé, že se tak sympatická mladá dáma zahazuje se Zachem Balfourem.“

Jelikož mu nepřibouchl dveře před nosem, následoval je Zach dovnitř. Nespěchal. Věděl přesně, jak si Frost Jill otestuje. Vede ji do výstavní síně. Pokud výjimečný prostor někoho neočaroval, Frost s ním neztrácel čas.

Jill prošla.

Mlčky zírala na Frostův hlavní sál. Nebyl velký jen rozměry. Doufala, že tam nestojí s otevřenou pusou, ale nedivila by se tomu.

Jednom rohu hořel v krbu oheň. Vůně pálícího se cedru naplňovala pokoj přírodním aromatem. Na vysokých panelech visely tucty obrazů. Mezi nimi byly vystaveny ve vitrínách ve výši očí hlíněné nádoby, sochy kovbojů a indiánské artefakty.

Z toho, co Jill stihla na první pohled zaregistrovat, usoudila, že všechno jsou muzejní kousky.

Zbytek místa zabíraly stoly s kupami svazků jako v knihovně a částečně poskládanými nádobami. Velký psací stůl byl umístěn na vyvýšeném stupínku.

„Líbí se jí,“ řekl Frost Zachovi. „Tvůj vkus na ženy se zlepšil.“

„Je to má klientka,“ odsekl Zach. „Jsem tu pracovně.“

„Pořád děláš pro vládu, co? Smutné. V oboru se objevily davy šašků, co si vůbec nezasluhují pomoc.“

„Nechal jsem práce pro vládu před pěti lety,“ informoval ho Zach. „Jsem v St. Kilda Consulting.“

Frost vystřelil obočí vzhůru. „Divím se, že tě Steele přijal.“

„Je to gentleman a skutečný učenec. Vycházíme spolu moc dobře.“

Na rozdíl od Frosta a Zacha.

Jill podvědomě cítila, že se vlastně hádají, ale nechtěla se mezi ně plést. Kromě toho ji plně zaujala místnost. Nejraději by nahlédla do každického šuplíku ve stolech.

„Znamená to, že zase děláš do umění?“ opatrně se otázal Forst.

Zach pokrčil rameny. „Jsem tu, ne? Pokud nejsem jinde a nevěnuji se autoarcheologii.“

„Co to sakra je?“

„Zajímám se o sběratelsky hodnotná auta. Jestli ještě máš svůj starý koráb, dám ti za něj pět táců.“

„Proč?“

„Znám chlapa, co po takovém bouráku touží a dá za něj nejmíň osm.“

„To ti nevěřím,“ řekl Frost. „Jak se jmenuje?“ „Neznáš ho.“

„Zjistím si to,“ nedal se Forst. „Ve sběratelském světě neexistuje nic, co bych nedokázal najít.“

„Fakt?“ opáčil Zach. „Tak mi najdi Plymouth Barracuda 1971 s odklápěcí střechou a motorem Hemi 426.“

„Třeba najdu, když mi zbyde čas.“

„To bys potřeboval fakt hodně času. Vyrobili jich devět a osm se už našlo. Poslední pravděpodobně skončil na smetišti někde na jihozápadě, ale já věřím, že se ten drobeček jednou najde.“

„No a? Auta nejsou umění.“

„To říkej tomu chlápku, co dal za ten osmý dva mi li ony a pár drobných.“

„Dva miliony dolarů?“

„A něco navíc.“

„To mě podrž,“ řekl Frost. „Ale stejně to k umění nepatří.“

„Věc názoru.“

„Přestaň našeho hostitele rozčilovat,“ napomenula Jill Zacha. „Poznáš na první pohled, co je umění. Já na ně právě koukám.“

Na zdi před ní viselo osm krajinek ze západu. Všechny v pozlacených rámech nasvícené tak, aby vynikla hra světél a stínu na plátnech.

„Západ Skalistých hor, severovýchodní pobřeží, jihozápad, všechno v různých ročních obdobích a s různou náladou,“ kráčela Jill blíž k obrazům. „Neuvěřitelné.“

Dvě plátna byla od Dunstana.

Nad Novým Mexikem, 15. září, 18.“

„Něco nového?“ štěkl Score do telefonu.

„Vidíš něco ve svých souborech?“ podrážděně se ozvala Amy. „Mám rande a telefon mi vibruje v kapse jak vyděšený křeček. Strávila jsem kvůli tobě na záchodě tolik času, že si Dave myslí, že mám průjem.“

„Máš přesčas.“

„Radši bych dostala výpověď.“

Score spolkl všechny nadávky, které se mu draly na jazyk. S mladými počítačovými experty měl problém, byli totiž víc mladí než chytří.

„Štěnice v telefonu nám neposlala nic nového,“ informovala Amy šéfa a zopakovala mu jako idiotovi: „Jasně jsem ti několikrát říkala, že zavolám, kdyby se něco změnilo.“

„Kdys to naposledy ověřila?“

„Když jsi naposledy volal – před čtyřmi minutami a šestnácti – ne, sedmnácti vteřinami.“

„Kde máš počítač?“

„V kanceláři, napojený tak, aby mi zvonil mobil v druhé kapse, kdyby něco. Taky ho hlídá Steve, kdyby se spojení přerušilo. Víš co, prostě mu zavolej a taky ho trochu podus, jo?“

Znechucený Score přerušil hovor. Mračil se na notebook, který měl u sebe. Blikající lokátor se objevil na mapě Taosu.

Dobrá zpráva byla, že se konečně zastavil. Score si říblížil mapu a vyhledal adresu. Nakrmil údaje počítač a čekal na instrukce, kudy se tam dostane. Nespustil přitom oči z blikajícího světýlka. Nehýbalo se.

„Správně, baby. Jenom hezky zůstaň, kde jsi. Tatínek si pro tebe přijde.“

Doufal, že se s Breckovou doopravdy setká. Osobně proti ní nic neměl. Jen nadělala víc potíží, než měla. Stejně jako její teta. S trochou štěstí se Jillian Brecková s tetičkou brzy sejde a pokecají si. Pokud spolu mrtví mluví.

Taos, 15. září, 18.21

„Zajímáte se o západní krajinky,“ přerušil Frost delší ticho. „Hlavně o Dunstana. Pročpak?“

Jill si uvědomila, že se zcela zabrala do umění a přestala vnímat ostatní v místnosti. „Promiňte. Nechtěla jsem být nezdvořilá.“

„To vůbec nevadí,“ řekl vlídně Frost. „Jen jste mi připomněla, jak fantastická ta díla jsou. Mám tolik práce s keramikou, že se na ně zapomínám dívat.“

Jill pohlédla na Zacha, jako by se ho ptala, kolik toho má Garlandu Frostovi povědět.

„Všechno, co si tu řekneme, nikdo nevynesel ven, souhlas?“ zeptal se Zach.

Frost si ho měřil prohnáním pohledem. „Jako za starých dobrých časů.“

Zach přikývl.

„Souhlasím,“ řekl Frost. „Co pro mě máte?“

„Pár otázek týkajících se dvanácti krajin, které Jillina rodina po tři generace vlastní.“

„Jsou to kvalitní malby?“

„Mně se líbí,“ řekl Zach. „Dost.“

Frost zamručel a zeptal se Jill. „Kdo ty obrazy koupil?“

„Pravděpodobně jde o dar.“ *Nebo je ukradli.* „Rozhodně se nenašly účtenky nebo jiný doklad o koupi.“

„Původ?“ zajímalo Frosta.

„Od Jilliny babičky se dostaly k její pratetě a pak k Jill.“

„St. Kilda má smlouvy s mnoha experty. Proč jste při šli ke mně?“

„Než se Thomas Dunstan zabil, moje babička byla jeho milenkou,“ začala vysvětlovat Jill. „Původně bylo obrazů třináct. Když prateta neměla na daně za ranč, poslala jednu malé plátno k ocenění do galerie v Utahu. Odtamtud se záhadně ztratilo.“

Frost přimhouřil oči, ale mlčel.

„Pak mi ho někdo vrátil rozřezané na kousky,“ postěžovala si Jill.

„Zničil ho?“ pozvedl obočí Frost.

„Úplně,“ odvětil Zach. „Ještě má ty kousky v batohu Neptej se mě proč. Povídal jsem jí, že mají nulovou hodnotu.“

Jill pokrčila rameny a hodila mu batoh. „Tak se jich zbav sám. Já to nedokážu.“

„Později.“ Zach chytil batoh jednou rukou a hodil ho na nejbližší pohovku. „Důležitější je, že kromě kusů plátna dostala taky dopis, ve kterém jí vyhrožovali smrtí. Prolo kontaktovala St. Kildu.“

Frost koukl na kovový kufřík v Záchově ruce. „Doufání, že je to jedna z rodinných maleb.“

Zach postavil kufřík na podlahu,odemkl zámky a otevřel jej. Odkryl ochranné obaly a předvedl dvě plátna upevněná do improvizovaného rámu, každé z jedné strany.

Frost na ně zíral tak intenzivně, že Jill měla chuť zatřepat s ním.

„Vytáhni je, chci se podívat zblízka,“ pobídl Frosti Zacha.

Zach opatrně vyjmul obrazy.

„Byly zarámované?“ zajímalo Frosta.

„Pokud vím, tak nikdy,“ řekla Jill.

„Sem s tím.“ Frost si prudkým mávnutím ruky uvolnil místo na stole pro oba obrazy. Odborné časopisy a další papíry dopadly na zem, aniž by si jich všímal. Počkal, až /ach obrazy položí a pak poručil: „Doneste ostatní.“

„Rád posloužím,“ bručel Zach.

„Pomůžu ti,“ nabídla se Jill.

„Trochu to tu vyklid,“ ukázal Zach na stoly pokryté knihami. „Přinesu je.“

Frost se soustředil na plátna před sebou. Nezvedl zrak, dokud Zach nepřinesl další dvě. Pak k nim potichoučku přešel.

Zach se vrátil s dalšími. Frost zkoumal své dva Dunstany. Jakmile Jill položila na stůl další dva obrazy, rychle k nim přistoupil.

Poprvé v životě Jill ticho přivádělo k šílenství. Sotva /ach dorazil s čísly sedm a osm, zvedla tázavě zrak. Zavrtěl hlavou a šel pro další.

Frost si naaranžoval dva obrazy a řekl panovačně: „Světlo. Tu kovovou lampu ze stolu s keramickými střepy.“

Jill byla v místnosti sama, proto pochopila, že je to rozkaz pro ni. Poslechla.

Frost shodil na zem knihy, aby si udělal místo na těžký stojan s dlouhým pohyblivým ramenem. Jill mu lampu automaticky zapojila do nejbližší zásuvky.

Jestli tak jednal se Zachem, není divu, že spolu nevycházeli, pomyslela si. Zřejmě si to Frost může dovolit, bude asi vynikající znalec, jinak by sem Zach nejezdil.

Udělala místo na ostatní obrazy a Zach je všechny přinesl a rozložil. Poslední byl její oblíbený – krajina se ženou v rudé sukni.

Frost ho podrobně prostudoval. Pak ho zvedl a zkoumal zezadu.

„Nepodepsané,“ řekl Zach, „všechny do jednoho.“

„Mám oči,“ vyštěkl Frost.

Ticho se vleklo. Konečně se Frost podíval na Jill: „Který kokot prohlásil, že to nejsou Dunstanovy originály?“

Taos, 15. září, 18.40

„Bylo jich víc,“ řekl Zach. „Jeden z nich byl silně ovlivněný samotným Lee Dunstanem.“

„Pokud jde o umění, Lee nepozná prdel od kamene,“ mínil Frost.

„Ale má morální právo na úsudek.“

Frost stiskl rty. „Jako by existovaly geny pro umění, co se dědí z generace na generaci.“

Zach pokrčil rameny. „Při nejistém původu obrazů často rozhoduje syn.“

„Kravina.“ Frost netrpělivě máchl rukou. „Vím, znám to taky. A to byl jeden z důvodů, proč jsem se z obchodu s obrazy stáhl. V oboru je příliš moc blbců.“ Obrátil se k Jill. „Takže Lee Dunstan odmítl potvrdit, že vaše obra/y jsou originály?“

„Vůbec jsem mu je neposlala. Ale podle toho, co říkala Jo Waverly-Benetová, jsem jen ušetřila za poštovné.“

„Který obraz viděl?“

„Ten co je teď na cucky,“ ukázala Jill na batoh.

„Chcete mi říct, že nějaký zmetek skutečně zničil neznámé dílo Dunstana?“

„Vím jistě jen to, že má prateta poslala nejmenší obra/ k ocenění. Ted' mám dvanáct větších pláten a hrst cárů.“

Frost mlčky došel k sedačce, rozepnul zip batohu a vysypal obsah. Nad kousky plátna začal hlasitě nadávat, pak nechal všechno na pohovce a otočil se k nim.

„Někdy si říkám, že lidstvo nemá naději,“ došel až k Jill.

„To já si zoufám ještě častěji,“ zabručel Zach.

Frost ho přehlédl a zeptal se Jill. „Kdo ještě ty obrazy viděl?“

„Nikdo kromě vás a Zacha je neviděl. Poslala jsem jen fotky tří z nich do různých galerií na západě.“

„Včetně té Ramseye Worthingtona,“ dodal Zach.

„Výsledek?“ chtěl vědět Frost.

„Worthington mi jasně řekl, že mě mohou zavřít za podvod,“ odpověděla Jill.

Frost přivřel oči. „Ukažte mi ty fotky.“

Zach vytáhl ze své tašky notebook a otevřel ho. Našel fotky a podal počítač Frostovi.

Ten si je krátce prohlédl a optal se: „Nikdo nechtěl vidět originály?“

„Jedině jakýsi Blanchard,“ řekla Jill.

„Který ovšem pod tímto jménem neexistuje,“ poznamenal Zach.

„A co vám řekl ten Blanchard?“ optal se ještě Frost.

„Nic moc. Zato obrazy hledal v Jillině autě, a když je nenašel, poškodil ho a nechal tam výhružný vzkaz.“

„A ještě ten rozsekaný malý obraz,“ dodala Jill.

„A po cestě do Snowbird jsem pochopil, že se v uměleckých kruzích na západě nikam nedostaneme,“ ozval se opět Zach. „Proto jsem zavolał tvé hospodyni, ať s námi počítá na večeři.“

„Aha, proto toho Lupita chystala tolik. Vždycky si myslela, že slunko svítí přímo z tvého zadku.“

„Milá paní,“ usmál se Zach.

Jill se hihňala.

„Potřebovali jsme upřímný názor na ty obrazy,“ dodal Zach. „Proto jsem přijel za tebou.“

Frost mírně zjihl a skoro se usmál. „Aspoň že mi věříš.“

„Tak nám pověz, co si o těch plátnech myslíš,“ vyzval ho Zach.

„Jestli to nejsou malby Thomase Dunstana, s ním celou svou sbírku keramiky. Ovšem já nemám morální právo po posuzovat. Ani kredit pana Worthingtona mezi sběrateli umění západu.“

„To bych netvrdil,“ odporoval mu Zach. „Tvoje reputace je legendární.“

Frost na něho koukl, ale pak se opět zaměřil na plátnu „Jak vám můžu pomoci?“

Jill vycítila, že si Zach oddechl.

„Díky,“ řekl nahlas. „St. Kilda ti za pomoc samozřejmě zaplatí...“

„Neurážej mě,“ ohradil se Forst. „Raději dones z garáže žebřík a sundej moje Dunstany.“

Zach chtěl protestovat, ale pak se pousmál. „Ano, pane.“

Frost na něho udiveně koukl. I on se najednou usmíval.

„Já ten žebřík donesu,“ nabídla se Jill.

„Není třeba,“ řekl Zach. „Dělal jsem mu soumara tolikrát, že si to ani nepamatuju.“

„Přestaň plkat a běž pro žebřík,“ řekl Frost. „Potřebuji ty Dunstany vedle sebe.“

„Ti vaši jsou větší než mí,“ prohodila Jill.

„Bez ohledu na to, co vám řeknou kluci v pubertě, větší není vždycky lepší,“ opáčil Frost.

Jill se zasmála. Garland Frost nebyl příjemný patron, ale stejně se jí zamlouval.

Frost mezitím mlčky zmizel v jiné místnosti. Jill viděla přes dveře, že je to knihovna.

Zach se vrátil s hliníkovým žebříkem, rozložil ho pod dva Dunstany a vylezl nahoru. Podal první obraz Jill.

„Pořádně ho chytni, je těžší, než vypadá,“ doporučil jí.

Neměla s tím problém. Veslování bylo výborné posilo vání. „Mám ho.“

„Opři ho o psací stůl,“ řekl Zach.

Opatrně ho položila a vrátila se pro druhý. Než ho postavila vedle prvního, Zach se jí objevil po boku.

„Na jednom je postava,“ řekla Jill, „drobná, ale je tam.“

„Asi muž,“ studoval plátno Zach.

„Možná. Klidně by to mohla být žena v džínsech. Při práci ženy nosily kalhoty, dlouhé sukně byly na ranči dost nepraktické.“

„Že by velká ikona mužského západu namalovala ženu v gatích? Worthington by tě za ten nápad nechal kamenovat.“

„Frostovy obrazy jsou podepsané,“ dodal Zach.

„Má štěstí.“ Jill zaváhala. „Myslíš, že jsou ty moje fakt od Dunstana?“

„Rozhodně bych na to vsadil mnohem víc než před dvěma hodinami.“

„To je Frost tak dobrý?“

„Je. A ví to.“

„A Ramsey Worthington?“ vyzvídala Jill.

„Taky.“ Zach se křenil jako pirát. „Bude to zajímavá bitva.“

Frost se vynořil s velkou tenkou knihou. Položil ji na psací stůl a otevřel na označeném místě.

„Toto jsou moje obrazy,“ řekl. „Svítání v kaňonu a Před bouří.“

Jill se podívala na plátna a pak do knihy. „Dunstanův kompletní katalog. Kdy vyšel?“

„Tal Crawford ho vydal před osmnácti měsíci,“ řekl Frost. „Právě tehdy začal Dunstan stoupat na ceně. Vyletěl dost vysoko.“

„Kdo je Crawford?“ zeptala se Jill.

„Velký sběratel,“ řekl Frost. „Dost jsem na něm vydělal, když jsem ještě prodával. Prý přihazuje na každého Dunstana, co se objeví v aukci. I moje dva dlouho chce.“

„Proč?“ divila se Jill. „Mně se Dunstan taky líbí, ale nemusím mít každého, co se objeví.“

„Ty přece nejsi sběratel,“ namítl Zach a Frost dodal: „Jste úplně jiná sorta.“

„Amen,“ řekl Zach. „Něco jako říční tvor.“

„Tos uhodl,“ smála se Jill.

Frost si ji přátelsky měřil. „Díky bohu, že se Zachův vkus na ženské o tolik zlepšil.“

„Jsem jeho klientka,“ připomněla mu Jill.

Frost se zasmál. „To si v duchu pořád opakujte.“

Zach rychle změnil téma: „V každém případě jsou Jilliny obrazy v lepším stavu než tvoje. Mají jasnější a živější barvy.“

„Byly uloženy v kufří ve skříni,“ poznamenala Jill.

Frost přikývl. „Rozhodně lepší než skladovat obrazy někde ve stodole. Prosvítily jste je černým světlem?“

„Ne,“ odpověděl po pravdě Zach.

„Proč?“

„Neměli jsme k dispozici Woodovu lampu a ani dost času.“

„Tak si čas uděláme. Lampa je v druhém šuplíku. Nejdříve zkontrolujeme postavy žen na Jilliných obrazech. Třeba jsou domalované později.“

Zach vytáhl ze stolu něco, co vypadalo jako baterka s černou žárovkou. Jill přihlížela, jak fialovým paprskem posvítí na první ženskou figuru.

„Ultrafialové světlo,“ informoval ji Zach.

„Znám to, pubertáci je taky používají.“

„Vážně si tě jako pubertáčku nedovedu představit.“

„Zato já tebe klidně.“

Zach se zaculil. „Když se chovám slušně, používám UV lampu na odhalení přemalovaných pláten.“

Jill tázavě pohlédla na Frosta: „Myslíte, že tam postavy někdo dokreslil později?“

„Nebylo by to poprvé. Co vaše prateta, nebyla taky malířka?“

„To ne, ale babička ano. Podle toho, co jsem o ní slyšela, Jillian Brecková portrétovala děti a taky malovala květiny.“

„Ženské motivy,“ odsekl Frost.

Jill se kousla do jazyka.

Zach po řadě použil ultrafialové světlo na všechny obrazy. Soustředil se hlavně na ženské postavy.

„Nic?“ netrpělivě se zeptal Frost.

„Ne. Všechny figury jsou součástí původní malby. Stejně jako ta pumpa v Indián Springs. Vznikla ve stejné době jako krajina.“

„To bych vám řekla taky.“ Jill ohrnula rty.

Frost mlčky vyjmul jeden ze svých obrazů a položil ho těsně vedle Jilliných. Totéž provedl s druhým.

Jill přešel mráz po zádech. Bez rámu vypadaly Frostovy obrazy úplně stejně jako její. Došla jí slova, proto na experta mlčky pohlédla.

„Děkuji,“ řekl Frost. „Něco tak úžasného jsem neviděl dvacet let.“

Se Zachem na sebe hleděli, jako by mezi nimi probíhala němá konverzace.

„Není zač,“ ozval se konečně Zach. „Věděl jsem, že nám povíš svůj názor bez ohledu na to, zdaje vítaný nebo ne.“

„A je?“

„Myslíš, jestli z něho mám radost?“ opáčil Zach.

Frost přikývl.

„Částečně skáču radostí,“ přitakal Zach.

„Ale?“

„Jinak musím zavolat St. Kildu a informovat je, že se současná mise změnila v napůl odjištěný granát a hrozí, že každou chvíli bouchne.“

Taos, 15. září, 19. JO

Score seděl vzadu v pronajaté nenápadné dodávce. Zaparkoval u malého penzionu, kde si auta určitě nikdo nevšimne.

Bohužel, přestože byla hluchá doba mezi letní a lyžařskou hlavní sezonou, v penzionu měli pár hostů. Přímo naproti stála zeď, ze které nespouštěl oči. Za branou dům Garlanda Frosta. Horší je, že mu z informací o Frostovi zrovna nebylo do smíchu.

Znalec západního umění. Má ohromnou reputaci, přestože neabsolvoval žádnou prestižní univerzitu. Neomylně pozná kvalitní díla. Je na penzi.

Pro St. Kildu ovšem zřejmě pracuje dál. Kromě toho je nehorázně arogantní a lidi se před ním musí plazit, aby si jich vůbec všiml.

S trochou štěstí pošle Breckovou někam i s obrazy.

Záznamy z telefonu Breckové jsou k ničemu. Amy je projíždí různými čistícími programy, se Stevem by se měli každou chvíli ozvat. Ať si pohnou.

Pěkně se to zamotalo. Potřebuju vědět, jestli se Frost podívá jen na fotky, nebo jestli přivezli originály. Možná je odmítne.

Datum aukce se děsivě blíží. V nejhorším má Frost před sebou skutečné malby.

Dostat se přes zeď nebo bránu by nebyl problém. Ale do baráku, to už je jiná.

Vsadil by se, že ho má Frost zabezpečený ze všech stran. Ne jako babča někde na ranči s nefunkční flintou v ruce. Frost má doma neuvěřitelně drahé kousky.

Score nehodlal riskovat vloupání, pokud to nebude absolutně nevyhnutelné. Nejvíc ho žralo, že nemůže použít ani kvalitní odposlech, protože ta tlustá zeď je jak zvukotěsná a k oknu rozhodně nesmí – riskoval by, že ho tu někdo zahlídne. Uvízl ve slepé uličce. Jeden z počítačů zablikal. Ihned aktivoval hlasovou komunikaci. Z vestavěných reproduktorů se ozval Steve.

„Score? Jsi tam?“

„Ne, tady velikonoční zajíček. Co pro mě máš?“

„Třetí hlas,“ řekl Steve.

Vážně? ironicky si pomyslel Score. *To jsem ti mohl říct taky.*

„Ten chlápek je drzý jak štěnice. Posílám ti to písemně.“

„Doslovný zápis nebo jenom téma rozhovoru?“

„Jednotlivá slova. Mám ti to přečíst?“

„Pokud nemluví o obrazech, tak ne.“

„V množném čísle? To ne.“

„Ještě něco?“

„Nový hlas pak mluvil s těmi dvěma ostatními, ale znělo to, jako by od štěnice odcházeli. Je to hodně potichu, ale ne stejně jako předtím.“

Score zavěřil jako ohař. „V čem je rozdíl?“

„V prvním případě to bylo, jako když ztlumíš zvuk, kdežto v tom druhém, jako bys strčil reproduktor do bláta. Mám sice nový program, který ještě můžu vyzkoušet, ale chtěl jsem se zeptat, jestli to vůbec chceš.“

„Do toho,“ stroze přikázal Score. „Ozvi se mi co nejdříve.“

„Bude na to třeba několik hodin. Využívá komplexních algoritmů, na mém počítači to bude naddlouho.“

„To je jedno, zavolej mi v kteroukoli hodinu. Na mobil. Jasně?“

„Jo.“

„Tak dělej.“

Score vypnul hlasové ovládání a pohlédl z okna. Jistě ví jediné to, že jeden obraz zničil.

Čím to je, že se ty nejjednodušší úkoly vždycky nějak zvrtnou?

Šel dozadu do dodávky, podal si stříbrný kufřík a vytáhl poloautomatickou pistoli. Připevnil tlumič, zkontroloval zásobník a vrátil se na přední sedadlo.

Teprve až se zcela setmí, porozhlédne se kolem Frostova pozemku. Třeba najde okýnko, kterým by šikovně prostrčil odposlouchávací zařízení. Protože na nákladním letišti v Taosu zjistil, že z letadla najatého St. Kildou vyložili šest velkých beden, má naději, že jejich operační důstojník nechal všechna vejce v jednom košíku.

Nebo taky ne.

*Chodí to jako kachna, kejhá to jako kachna... a pořád to může
být uzený sled'.*

Ale Score umí zpracovávat ryby.

Taos, 15. září, 19.15

jídelním koutu Frostovy velké kuchyně bylo místo stěží pro tři, proto Jill neustále cítila Záchovo teplo na stehně a byla z něho celá žhavá. Zach si samozřejmě ničeho zvláštního nevšímal, ovšem s každým pohybem se k ní tiskl nenápadně blíž. Snad to nedělá schválně.

A kuřata snášejí čokoládová vajíčka, pomyslela si, když se na ni přilepil od boku až po kotník.

„Slyším, co mi povídáš,“ řekl Frost, „ale pořád nechápu, v čem je problém. Znalci se nikdy neshodnou. To ti potvrdí každý právník.“

Zach se naklonil kupředu, aby si nabral víc pálivé omáčky. Přitom Jill přešel paží přes prso. Byl rád, že Frost stále mluví, jelikož Jill nemohla protestovat.

„Znalci se mohou mýlit a často se hádají,“ pokrčil rameny Frost. „Zažil jsem, že se handrkovali několik let, dokonce šlo o západní díla z devatenáctého a dvacátého století, přestože tato epocha je zdokumentována dost dobře.“

Zach si znovu přidál omáčku, ale šlo spíš o další pokus přiblížit se k Jill.

„A hlavně se soudní výlohy vyšplhaly mnohem výš, než byla cena těch obrazů,“ dodal Frost. „Zrovna nyní v Montaně řeší případ díla, které podle mě namaloval Charlie Russell, zatímco jiní znalci nesouhlasí. Jeden z obchodníků své pochybnosti zveřejnil. Majitel toho kusu ho ihned žaloval pro urážku na cti a pomluvu. Taky mu dal vědět, že je naprostý idiot, protože zpochybňuje hodnotu obrazu za pět milionů dolarů.“

„Jak to dopadlo?“ zeptal se Zach neobvykle zastřeným hlasem.

Jill se musela ovládat, aby vůbec dýchala. Podala si přes Zacha papírový ubrousek.

Pohlazení za pohlazení, pomyslela si.

Zach prudce oddychoval. Cítila, jak zatíná svaly.

„Staří dobří hoši z montanské poroty rozhodli ve prospěch starého dobrého znalce z Montany,“ řekl Frost. „Obchodník se s tím nespokojil a zažaloval majitele obrazu kvůli nějaké zámince z maření soudního řízení. Jiná montanská porota přiznala montanskému expertovi snad dvacet milionů odškodného. Odvolací soud se tím bude zabývat od neděle za týden. Soudy si to budou předávat, dokud nebude znalec i s obchodníkem v samotném pekle.“

„To je pro nás poučení,“ usoudil Zach, který konečně rozdýchal, že se o něho Jill otírala.

„Chápu to správně, že své stanovisko o mých obrazech nechcete zveřejnit?“ zeptala se Jill Frosta.

Zasmál se. „Jedna z radostí stárí a bohatství je, že se ničeho a nikoho nemusíte bát.“

„Ty ses nikdy nebál,“ zamumlal Zach.

Frost mluvil výhradně k Jill. „Znalecké posudky budou jen jedna strana vašich potíží. Jiná věc je, že ve srovnání s ostatním uměním západu je trh pro Dunstany velmi úzký a specifický.“

Zach se vrátil k omáčce. „Poslední ceny se mi zdály víc než slušné.“

Jill přežila jen díky hlubokým vdechům a výdechům. Bradavky už jí zcela ztvrdly, což jistě zjistil i Zach.

„Je třeba se podívat na prodej posledních kusů pěkně zblízka. Někdy jsou věci jiné, než se na první pohled zdá,“ řekl Frost.

Zach si odkašlal, aby se trochu vzpamatoval. „A jak je to s Dunstanem doopravdy?“

„Tvořil málo a to svědčí proti němu.“

„Myslela jsem, že je to právě naopak,“ divila se Jill.

„Kdyby bylo v oběhu několik set plátén, trh by byl mnohem širší a autor proslulejší,“ mával Frost důrazně vidličkou. „Na aukce by chodilo více lidí, protože by měli větší šanci něco výhodně koupit.“ Podíval se kriticky na Zacha. „Jestli nepřestaneš s tou omáčkou, nezbude ti v mém věku ani jediná chuťová buňka.“

Zach ho ignoroval a klidně si znovu nabral, než vrátil omáčku doprostřed stolu. Velmi pomalu.

Frost vrtěl hlavou. „Několik let nebyla po Dunstanovi vůbec poptávka. Celý západní trh čerpá peníze z ropy a levnější plátna by nedodala magnátům správný kredit.“

„V poslední době je to jinak, že?“ zeptala se Jill.

„Ano, ale pokud jde o umění, vždycky je třeba myslet daleko dopředu.“ Frost si lokl červeného vína, pak natočil sklenici proti světlu a kochal se sytou barvou. „Sběratelé jednají impulzivně. Na nejvyšší úrovni jde vlastně

o jakýsi sport.“

„Někdy dokonce teče krev,“ souhlasil Zach.

„Já přinejmenším vím jistě, že každý dolar, který jsem za svou sbírku dal, jsem vydělal na jiných sběratelích.“ Frost se pousmál. „Někdy mě napadne, že si sběratelé kompenzují těmi věcmi černou díru, co mají v duši, ale aspoň jsem si díky nim vydělal na slušné živobytí.“

„Už chápu, kde se vzal Zachův cynismus,“ řekla Jill.

„Udělal jsem pro něj, co se dalo,“ souhlasil Frost.

Zakoulela očima. „Umění není jenom cynický byznys. Každý objekt má také svou vnitřní hodnotu. Zach má podle mě velmi vytříbený smysl pro estetiku. Ví, že vy taky.“

„Stejně jsou Dunstanovi sběratelé trochu divná cháska,“ mínil Frost. „Vlastně jich je dohromady tak deset, ti vlastní většinu z padesáti známých pláten.“

„Kdo?“ zeptal se Zach.

„Zaprvé Tal Crawford, miliardář, ropný magnát a kretén.“

„Myslel jsem, že sbírá modernu,“ podivil se Zach. „Nedal snad v době, kdy jsem odcházel z Taosu, hromadu peněz za Warhola?“

„Ano, toho potřeboval do kanceláře v Bostonu. Picassa do centrály na Manhattanu a Pollocka zase do sídla v Martha's Vineyard. Posledně jsem slyšel, že si staví hrad na jih od Rena. Zároveň buduje ranč na většině údolí Carson Valley.“

„Aha, proto na stěny potřebuje něco od západního malíře,“ poznamenala Jill.

„Milionáři a multimilionáři nejsou mezi sběrateli výjimkou,“ pokračoval Frost. „Dnes vlastně hýbou trhem právě oni. Poziční umění žene ceny vzhůru. Ještě pivo?“ pohlédl na Jill.

„A co já?“ ozval se Zach, který sice pivo nechtěl, ale rád Frosta popíchl.

„Víš, kde je lednice,“ odbyl ho Frost.

„Díky, nechci,“ řekla Jill.

„Určitě?“ opáčil Zach. „Mohla by ses pro jedno protáhnout přes můj klín.“

„Jsi vážně poznamenaný genem Y,“ šeptla Jill.

Zach se uculoval a cucal pivo.

Frost se soustředil na svou přednášku. „Ve skutečnosti by Tal dnes vůbec nemusel patřit do milionářského klubu. Povídá se, že v posledním desetiletí úspěšně obrátil miliony na tisíce. Třeba taky proto se zaměřil právě na Dunstana.“

„V malém rybníku je lehčí chytit velkou rybu?“ zeptal se Zach.

„Přesně tak.“

„Jestli se Dunstanovy obrazy vyšplhají na čtyři miliony za kus, je to spíš velký rybník,“ mínila Jill.

Na Frosta cifry dojem nedělaly. „Ani ne. Slyšel jsem, že by ve Vegas mohl Dunstan jít až na deset milionů.“

„Je to relativní, vzpomeň si na Klimta.“

Jill se zhluboka nadechla, pak dlouze vydechla. „Jo. Ten šel i nad deset. Stejně...“ Zavrtěla hlavou. „Tolik nul mi připadá nereálných.“

„Crawford sbírá třicet let,“ pokračoval Frost. „V posledních letech koupil každého Dunstana na trhu a některé i ze soukromých sbírek. Povídá se, že je taky za projektem státního muzea v Nevadě, kde by se měla objevit sbírka Dunstanových nejlepších prací, hlavně proto, že je jediná.“

Jill pohlédla k sálu s obrazy. „Zcela jistě tam dva ověřené Dunstanovy obrazy scházejí.“

„Nemyslete si, že mě jeho nabídky nelákaly,“ přiznal Frost. „Za toho většího jsem mohl dostat i sedm milionů, ale nemohl jsem si dovolit prodat ho.“

„Proč?“ zajímalo Jill. „Samozřejmě kromě toho, že ta plátna milujete.“

„Kvůli daním,“ přiznal Frost. „Musel bych zaplatit velkou částku – rozdíl mezi kupní cenou a znaleckým hodnocením. Trefil by mě šlak, kdybych měl nechat vládu tolik vydělat.“

„I já bych měla problémy s daněmi,“ přikývla Jill.

„No, jestli se nám podaří ty obrazy připsat Dunstanovi, čekají tě,“ poznamenal Zach.

„Cože?“

„Dědické daně,“ doplnil.

„Dědické řízení Modesty Breckové je oficiálně uzavřené, všechny poplatky jsou zaplacené,“ namítla Jill.

Zach tázavě koukl na Frosta; ten pokrčil rameny.

„Možná jí to projde, možná ne. Vláda chce od poplatníků pořád další peníze. Za co jiného by si koupila hlasy.“

„Chcete mi tvrdit, že třeba budu muset polovinu obrazů prodat, abych splatila daně za druhou?“ zeptala se Jill.

„Nebo je věnovat muzeu a tak se daní zbavit,“ řekl Frost. „Pak byste si ostatní mohla nechat zdarma. Dary jsou vždycky cestou, jak ušetřit na daních, lidi nerozdávají kvůli občanské uvědomělosti.“

„Vítej v kouzelném světě daní a rodinných financí,“ ušklíbl se Zach. „A loterií. Bez ohledu na vítěze půlku jackpotu pokaždé dostane vláda.“

Jill si pořádně lokla piva. „Zajímavé. Jak to že se ještě nikdo nevzbouřil?“

„Asi by to nebyla žádná výhra.“ Zach dojedl a pohlédl na Frosta. „Můžeš nás seznámit s Talem Crawfordem?“ Frost se zasmál. „Jednodušší by bylo nechat vás vyfotit s prezidentem.“

„Třeba bude mít nějaký kontakt Steele,“ doufal Zach. „Můžu vás dostat k jednomu z obchodníků, se kterými se Crawford schází,“ slíbil Frost. „Ale k samotnému Talovi je ještě dlouhá cesta. Mimoto může být v Africe, stejně dobře jako ve Venezuele nebo Novém Mexiku.“

„Moc rád bych viděl, co by řekl na tučet nových Dun stanů,“ zauvažoval Zach.

Frost vyklouzl z jídelního koutku. „Zavolám několika lidem. Pokud je Crawford na západ od Mississippi, zjistím to. Jenom kvůli vám,“ podíval se na Jill. „Kdyby šlo o kovboje, se kterým cestujete...“

Zach sledoval, jak Frost mizí z kuchyně. Špinavé nádobí mu nechal na stole. Nebylo to poprvé. Jestli se Zach zdrží, nebude to asi ani naposledy.

A nemá na vybranou, bude muset zůstat.

Taos, 15. září, 20.05

Score otevřel boční dveře dodávky. Vnitřní osvětlení předem vypnul. Pouliční lampy byly dost daleko od sebe. Taky chodník připomínal spíš pruh špinavé ulice mezi zatačkou a cihlovou stěnou kolem domů. Přestože tu stál příjemný penzion, turismus asi do této čtvrti s vysokými zdmi a železnými vraty nepronikl.

Jen o dvě ulice dál byl silný provoz a cestu lemovaly restaurace i galerie; do úzké uličky s vysokými zdmi někdo odbočil málokdy.

Čas pro malý průzkum.

Pistole u pasu tlačila. S tlumičem je vždycky příliš velká. Ale stojí za trochu bolesti.

Kéž by neměl špatný pocit. Třeba je jen paranoidní. Vadí mu těch šest přepravních krabic, co dovezli do domu znalce západního umění.

Taky ho štve ta vysoká stěna, domy jsou tu jako opevněné. Člověk aby si kryl záda.

Score se oťepal a soustředil se výhradně na práci. Nenápadně vykročil po špinavém chodníku jako člověk, který sem přirozeně patří.

U brány při chůzi koukal přes dalekohled. Zavřeno, zamčeno, slušný alarm, dobře zabezpečený. Z ulice se k elektronickému ovládání poplašného zařízení i brány nedostane.

Otočil se k cihlové zdi. Jestli ji budovali v domněnání, že zabrání vetřelcům dostat se dovnitř, mylili se. Pravidelné umístěné cihly trčely ven a nabízely tak snadnou cestu na horu do hustých větví nad plotem.

Score vylezl nahoru.

Nenašel tam ani ostnatý drát ani skleněné střepy. Chyběly bezpečnostní senzory, neozval se žádný výstražný zvuk – ani zvonek ani siréna. Čekalo tam jen zetlelé listí a prach.

Frost tam rovnou mohl nechat rohožku s nápisem Vítejte vás.

Score se spokojeně usmíval. Neopatrní dostanou, co si zaslouží.

Zlehka seskočil dolů za kmen stromu. Několik minut pozorně naslouchal a sledoval okolí. Pak se připlížil k Dodgi.

Vůz byl zamčený. Samozřejmě měl elektronický bezpečností systém.

Agent St. Kildy neopatrný nebude.

Protože se ze strany do ulice nesvítilo ani v jedné místnosti, Score si do auta krátce posvítil. Šest přepravních krabic tam skutečně zůstalo. Přesně takových, jaké popsal chlápek z letiště. Jsou tam a jsou dobře zamčené.

Zdá se, že Frost nebude do pomoci St. Kildě nijak žhavý. Jenže operační důstojníci jsou mazaní jako celá kouzelnická škola. Obrazy jsou třeba v domě. Nebo je to zástěrka, která má svést případné pronásledovatele ze stopy.

Score vypnul malou baterku a ztratil se ve stínu stromu. Mohl by auto ukrást, jenže to není žádná jistota. I kdyby prorazil bránu, spousta pronajatých aut tady u mexické hranice je vybavená skrytými lokátory.

Pokusit se vytáhnout šest krabic jednu po druhé mu také připadalo obtížné. Přelézt šestkrát zeď s bednou v ruce si říká o malér.

Ať se rozhodne jakkoli, musí počkat, až všichni v domě usnou. Nebo odejdou. Nemá žádnou záruku, že Brecková s tím chlapem ze St. Kildy každou chvíli neopustí dům. Frost má pověst divného pavouka. Je docela pravděpodobné, že je vyhodí.

Score se usmíval. Počká a uvidí. Parkoviště u penzionu je k tomu vhodnější než příjezdová cesta k Frostovu domu.

Tiše se přesunul přes zeď. Nikdo si ničeho nevšiml.

Udělal si v autě pohodlí a pozorně sledoval jediný vjezd do starého cihlového domu. Jestli se tam do půlnoci nic nehne, zajede si do non-stopu u pumpy na kraji města. Až se vrátí, udělá poplach před domem a došlápně si na každého, kdo bude tak hloupý, že vyjde ven.

kdyby to nevedlo k ničemu jinému, bude stačit, když se operace zpomalí natolik, aby se Brecková nedostala na aukci.

Co bude potom, na tom mu nezáleží.

Taos, 15. září, 20.30

„Nic se nezměnilo,“ znechuceně prohlásil Zach.

„Co?“

„Lupita zítra nepřijde a Garland udělá všechno proto, aby se vyhnul nádobí.“ Zach sbíral talíře ze stolu. „Asi je pod jeho úroveň se tím zabývat.“

Jill se zasmála. „Jak dlouho vy dva předstíráte, že se nesnášíte?“ zeptala se a přitom mu pomáhala.

„Předstíráme?“

„Jasně. Nikoho kromě sebe samých neobalamutíte.“

Zach očistil talíře a navršil je na kuchyňský pult. Jill otevřela myčku a skládala dovnitř nádobí.

„Začal jsem pracovat pro Frosta na vysoké,“ řekl Zach. „Jako neplacený asistent, ale prý jsem se mu vyplatil, aspoň to říkával. Po šesti měsících jsem dostal první opravdovou výplatu. Zůstal jsem u něho pět let. Jenže...“ Oklepal se. „Prostě tu pro oba nebylo dost místa.“

„Dva kapitáni na jedné lodi,“ přikývla. „To nejde dohromady, to znám.“

Zach otevřel zásuvku a vytáhl starý měděný klíč. „Pojď, doprovodím tě do pokoje. Už jsem ti tam zanesl batoh.“

Vyšla za ním na čerstvý horský vzduch. Vítr honil opadané listy po španělských dlaždicích na dvorku. Fontána ve tmě zurčela, jako by se chraplavě smála.

Zach otevřel dveře vedlejšího domku a uhnul Jill. Když ho mījela, kompletně celý ztuhl.

Zavřel za sebou.

„Jakmile jsem od Frosta odešel,“ pokračoval a pověsil klíč na háček u dveří, „neplánoval jsem návrat. Nikdy jsem se nechystal vrátit. Jeden ze starých Frostových známých mi sehnal práci pro CIA. Byl jsem poradce pro mezinárodní trh s uměním.“

„Nehádala bych, že má CIA něco společného s uměním.“ Jill přistoupila ke krbu.

„To se pleteš. V obchodech s uměleckými předměty se pohybuje spousta lidí z mezinárodních tajných služeb.“

Ve tmě vzplála dlouhá sirka. Jill ji přiložila k suchým větvičkám v krbu, Zach se postavil těsně za ni. „Jenže ani jako byrokrat jsem nebyl o nic šťastnější než předtím. Proto jsem přistoupil na nabídku ambasadora Steela. Vyhovuje mi pracovat na smlouvu.“

Jill se otočila čelem k němu. Dívala se na něho a líbil se jí čím dál víc.

„Copak? Mám pršák?“

„Nečetla jsem tvou soukromou korespondenci, takže jsem v nevýhodě.“

Ve světle plamenů na ni upíral zlatavé kocouří oči. „Nepřišla jsi o nic, co by stálo za řeč.“

„Pokud jde o práci, možná ne. Ale co zábava?“ prohodila a čekala na odpověď.

Ještě cítil na hřbetě ruky pálicí místečka, jimiž nenápadně u jídla hladil tvrdé bradavky. Srdce mu tlouklo a džíny se mu zdály s každým úderem užší. „Zeptej se, na co chce.“

„Máš jiné zájmy než St. Kildu a stará nadupaná auta?“

„Například?“

„Nějakou ženu?“

„Ne. Ty ano?“

„Dávám přednost mužům.“

„Více najednou?“ Zach se zatvářil ohromeně.

„Myslím, že bych víc než jednoho nezvládla.“ **Možno ano,** pomyslela si v duchu, *ale byla by to divoká jízda.*

Udělal to přesně tak, jak to měla ráda. Pomalu ji objal kolem krku, přitáhl si ji blíž, ještě blíž, dokud necítila celé jeho tělo od úst po kolena.

„Myslíš na to, na co doufám, že myslíš?“ zeptal se bez dechu.

„Jestli jde o nás dva a jednu postel, pak ano.“

„Postel, podlaha, stěna, cokoli. Jsem schopný všeho.“

„Máš erekci,“ zašeptala mu u brady. „Proto jsi všeho schopný.“ A *zatraceně svůdný na to, aby mu odolala.*

Jediný polibek Zachovi vyrazil dech. „Kvůli tobě zapomenu, jak je nebezpečné míchat práci se zábavou.“

„Sjíždět řeky je pro mě práce i vášeň. Co je na tom špatného?“

„Ať se propadnu, nemám tušení.“

Jill si stoupla na špičky. Zach líbal stejně, jako vypadal – horkými vzrušujícími pevnými rty stejně divokými, jako když raft zachytí prudký proud.

Všechna zloba i strach, které Jill prožívala od okamžiku, kdy našla zničené auto, se slily do nezkrotné vášně. Hladově se chvěla jako nikdy předtím. Po krátkém období na vysoké, kdy ukojila zvědavost, mívala milence jen zřídka. Řeka ji vzrušovala víc než muži.

Dokud nepotkala Zacha.

Poznal, že s Jill lomcují pudy, a ihned zapomněl na celý svět kromě její chuti a hladké kůže pod jeho nenechavýma rukama a jazykem.

Postel byla na druhé straně pokoje. Příliš daleko.

Hodil Jillinu halenku za sebe a sklonil se k bradavkám, z nichž šílel už od večere.

Když mu Jill začala rozepínat džíny, zalilo ho horko.

„Kondom,“ vypravil ze sebe.

„Kde?“ kousala ho jemně do holé hrudi.

„V zadní kapse.“

„Doufala jsem, že ho máš v přední.“

Zasmál se, pak však zaúpěl, když jednou rukou lovila prezervativ, zatím co druhou rozepínala zip pod rozparkem.

„Ty mučitelko,“ zachroptěl.

„Stojíš mi za to.“

Pronesla to tak svůdně a zároveň ho masírovala v rozkroku. Málem se udělal rovnou.

„Hledej v druhé kapse,“ vydechl.

Zajela mu rukou do boxerek a pořádně ho chňapla. Vyjelo mu pár prostých slov, než mu ho vzala do úst.

„A je to venku,“ vyjekl.

Za několik vteřin ležela Jill nahá na zádech u krbu a Zach jí klečel mezi nohama. Navlékl si kondom a zkoumal ji prstem. Byla kluzká a pěkně těsná. Žhavě mu zvedala boky v ústrety.

Zkoušel do ní proniknout jemně, ale nestihl to. Byla příliš vyhladovělá na další hrátky, stejně jako on. Jedním prudkým vniknutím vrazil dovnitř.

Vykřikla tak hlasitě, že se zarazil.

„Moc brzy?“ procedil přes zatnuté zuby.

Neodpovídala, proto začal couvat. Pak ucítil rytmické stahy jejího orgazmu a ihned se nechal unášet společnou vášní. Píchal ji rychleji a hlouběji, dokud do ní nenapum– poval všechno. Konec světa.

Zach netušil, jak dlouho mu trvalo, než uslyšel praskání dřeva v ohni a ucítil, jak ho Jill laská dlaněmi po zádech.

„Tlačím tě, že?“ uvědomil si.

Zasmála se: „Jo, ale líbí se mi to.“

Políbil ji na krk a překulil se vedle ní. „Promiň. Normálně nejsem v cíli tak rychle.“

„Nic si z toho nedělej, já se do cíle dostanu málokdy,“ protáhla se a slastně vzdechla. „Ještě teď se divím, jak se to stalo. A jak to udělat znova.“

Líně přešel špičkami prstů po ženské páteři a pak zamířil mezi pevné půlky, aby se zastavil níž, kde ještě byla horká a mokrá.

„Zachu?“

„Ano?“

„Není to moc brzy?“

„Pro tebe určitě ne.“

Chtěla se zeptat, jak to myslí, ale ztratila hlas. Vnímala jen mazlem a oheň, který se jí z jednoho místečka rozléval po celém těle.

Zasmál se, když cítil, že je znovu na vrcholu. Jakmile se vzpamatovala a zůstala vedle něho vyčerpaně ležet, pomalu vytáhl ruku.

Zavrněla jako spokojená kočka.

Zaculil se a zvedl ji. „Čas jít do postele.“ Zívla a zabručela: „Tady je mi dobře.“

„Jenom pojd', ráno mi za to poděkuješ.“

„Klidně ti poděkuju tady a teď.“

Zach zvedl svoje kalhoty, vytáhl z kapsy další kondomy a vrhl na ni hladový pohled. „Doufám, že nejsi moc ospalá, noc je ještě mladá.“

Jill se líně pousmála. „Kde teď?“

„Všude.“

Taos, 15. září, 23.07

Garland Frost seděl obklopený obrazy a dumal. Před ním ležel otevřený Dunstanův katalog. K porovnání s originály jsou fotky skoro k ničemu, jenže kromě svých dvou pláten nic lepšího neměl.

Čím více studoval nepodepsaná plátna, tím víc byl přesvědčen, že jde o pravé Dunstanovy práce. Přes ženské postavy i obraz Indián Springs s pumpou, přesto, že chyběla autorova signatura.

Musí to být pravé malby, jinak jsou to tak brilantní padělky, že by mezi pravým a nepravým obrazem nebyl žádný rozdíl.

Skutečný podpis autora je v jeho tazích štětcem, v energii, jež z plátna vyzařuje, v citu pro prostor, klidu nebo neklidu a v tisíci drobných maličkostí, které jsou na Dunstanovi unikátní.

Ano, Jillian Brecková vlastní pravé Thomase Dunstany.

Zbývá, aby to Frost dokázal.

Byl nabitý energií, jakou léta nepoznal. Asi potřeboval impulz, něco, co stojí za to, aby ho to vytrhlo ze života, který se pomalu stával otřepanou frází.

Měl chuť Zacha vzbudit a obejmout. Samozřejmě ho napadlo, že by teď mladší kolega o vyrušení asi nestál.

S úsměvem udělal totéž, čím se zabýval už několik hodin. Bral plátna jedno po druhém do ruky, prohlížel je zepředu, zezadu i zboku. Věděl, že mu něco podstatného stále uniká.

Jen nevěděl, co.

Netrpělivě čekal, až se mu otevře notebook. Znovu prošel všechny zmínky o Dunstanovi, jeho starších pracích, přečetl slova charakterizující nepopsatelný styl.

„Samí idioti a pitomci,“ zabručel. „Hlavně Lee Dunstan. Ten ví o umění asi tolik jako lejno o nebi.“

Garland bezmyšlenkovitě přejížděl prsty po dolní straně obrazu Indián Springs. Když si všiml, že se mu prsty au tomaticky vracejí ke stejnému místu, zopakoval pohyb vědomě.

Našel jiný povrch. Otočil plátno a podíval se na to, co nahmatal. Mohla to být jen větší vrstva barvy, ale musí s tím na pořádné světlo. Ihned vzal plátno pod stolní lampu a zaostřil zrak na spodní stranu, která by normálně byla skrytá v rámu.

Pak vypnul stolní lampu a vytáhl černé světlo.

Po celou dobu se vítězoslavně usmíval. Když s procedurou skončil, smál se radostí, že objevil něco nového a skvělého, přestože se mu život zdál v poslední době fádní.

„Zachu, ty kluku, ráno mě budeš líbat na tváře a děkovat mi.“

Frost se nepřestal řehnit, když pátral na internetu po dalších faktech.

Taos, 16. září, 1.07

Score se vyčural do další prázdné flašky, pečlivě ji zavřel a položil vedle druhé na podlahu u sedadla spolujezdce. Až pojedou později z města, udělá to stejně jako šoféři tiráků – vyhodí láhve s močí z okna na mezistátní dálnici.

Ověřil na počítači, že nemá nic nového o pohybu Breckové ani další odposlech, a rozhodl se, že je na čase pustit se do práce.

Začínalo se mu v autě dělat špatně ze zápachu benzínu.

Vyklouzl ven, další nenápadný stín v noční tmě. Jak kráčel k Frostově pozemku, obušek ho čím dál více třískal do boku. Přesunul si jej zezadu za pas. Kanystr s benzinem v igelitce dělal to samé, co poslední hodinu – odporně páchl. Roztrhané noviny měl Score připravené pod ním. Je čas na večírek.

Nikdo ho neviděl přelézat zeď.

Rychle se přemístil k Dodgi, zkontroloval, že přepravní bedny jsou na svém místě, a usmál se. Obratně praštil obuškem do zadního okénka. Bezpečnostní sklo se poslušně rozsypalo na malé lesklé oblázky. Žádné ostré kousky.

Alarm zakvílel, ale Scoreovi trvalo jen zlomek vteřinky, než zapálil provizorní šňůru Molotovova koktejlu a vhodil ho dovnitř do auta.

Záblesk byl tak rychlý a silný, že mu plameny málem spálily obličej.

Matko boží– Příklad tam nedám tolik.

Tentokrát musel, aby věděl jistě, že oheň chytne a vydrží dost dlouho. Pár vteřin vyčkával u stěny.

Najednou se otevřel přední vchod. Score zahlédl šedivou kšticí, vytáhl pistoli a zamířil.

Frostova zbraň zaburácela okamžik před Scoreovou.

Taos, 16. září, 1.“

Zach si natáhl džíny a vybíhal z domku pro hosty dříve, než si uvědomil, co ho vlastně vzbudilo.

„Zachu?“ rozespale zívla Jill.

„Zůstaň tu,“ poručil. „Slyšel jsem střelbu.“

Venku naléhavě kvílel alarm.

Zach za sebou práskl dveřmi a bosky běžel přes dvůr a pak skrz hlavní budovu. Zbraň nechal tam, kde měla být schovaná – v pokoji pro hosty v prvním patře.

Přední vchod zůstal dokořán. Frost ležel na zemi a tekla mu krev. Pár centimetrů od jeho pravé ruky Zach spatřil revolver.

Na příjezdové cestě k domu hořelo, oheň pohltit najaté auto a plápolal pekelně vysoko.

Kulka rozezněla kovový zvonek snad šest centimetrů od Záchovy hlavy.

Má tlumič.

Zach vypnul světla v hale a sklonil se k Frostovi. Nahmatal tep.

Pomalý, ale srdce bije.

Zvedl Frostův revolver, oběma rukama ho uchopil a zamířil na stín nahoře na cihlové zdi; plameny ozářily tmavý kovový předmět, který stín svíral v ruce.

Frostova zbraň zahřměla podruhé, pak potřetí. Revolver pořádně cukal, což Zach samozřejmě očekával. Frost by si nikdy nepořídil zbraň, která nekope jako mula.

Ozval se výkřik, nadávky, ale cíl stejně zmizel za zdí.

Zach se rozběhl k bráně a vytukal kód. Zároveň za sebou uslyšel cupání bosých nohou. Jill cosi hlasitě vykřikovala.

„Zavolej 9“,“ houkl od brány. „Frost je raněný. Drž se mimo světlo. Střelců mohlo být i víc.“

Potom to riskl a vyhlédl z pomalu se otvírající brány.

Kolem ucha mu zasvištěla kulka a odrazila se od kovových mříží.

Klesl na zem a plazil se kupředu, dokud nespatrił siluetu prchajícího muže. Poslal za ním dvě kulky.

Chlap zaváhal, pak ale zabočil za roh a zmizel mu z očí.

Zach se ihned rozběhl za ním.

Taos, 16. září, 1.12

Jakmile Zach zmizel za branou, Jill klesla na kolena vedle Garlanda Frosta. Chtěla na Zacha zavolat, ať dává pozor, jenže to nestihla. Musí pomoci Frostovi.

bez rozsvícených světel jasně viděla, jak mu krev prýští z rány nad sponou opasku a vsakuje do koberce s havajským vzorem.

Moc krvácí.

Popadla bezdrátový telefon z příručního stolku v chodbě, vytukala 9“ a přidržovala si sluchátko ramenem. Ještě než začala linka zvonit, rozepnula Frostovi košili a zkoumala škody. Téměř nevnímala, že venku hoří auto a všude páchne plast, parafín a benzin. Věnovala pozornost jen Frostovi.

Pak uslyšela klidný hlas operátora. „Taoské záchranné centrum. Popište situaci.“

„Po výstřelech je jeden muž zraněný a venku hoří auto,“ spustila Jill. „Je to u domu Garlanda Frosta v Taosu. Potřebujeme záchranku a hasiče. Můj přítel pronásleduje střelce. Oba muži jsou ozbrojení. Neznám adresu.“

„Právě jsme dostali hlášení, že na adrese Garlanda Frosta byl spuštěn alarm. Policie je na cestě. Udejte jméno a věk oběti.“

„Garland Frost, sedmdesát.“ „Vaše jméno, prosím.“

„Prostě pošlete ambulanci,“ ztratila Jill trpělivost. „Formuláře vyplním později.“

Nezavěsila, jen odložila telefon a soustředila se na Frosta. Oči měl otevřené, zrcadlily se mu v nich plameny. Rty měl pevně sevřené bolestí.

„Garlande,“ oslovila ho. „Slyšíte mě?“

Natočil hlavu a několik vteřin na ni zíral. Pootevřel ústa a zasténal. Pak zavřel oči a zcela ochabl.

Jill na první pohled poznala, že na tohle její záchranářský výcvik nestačí. Nedokáže víc než zabránit šoku.

„Garlande,“ zavolala naléhavě. „Musíte mi pomoci. Zůstaňte se mnou. Podívejte se na mě.“

Pohladila ho po tváři. Když nereagoval, štípla ho. Znovu otevřel oči a zaměřil ji.

„Bolí vás něco kromě břicha?“ zeptala se.

Pomalů zavrtěl hlavou.

Ulevilo se jí. *Bohu díky, střela nezasáhla míchu.*

„Střelil mě,“ vykoktal.

„Já vím. Pomoc je na cestě.“

dálce houkaly sirény. Jill si vroucně přála, aby mířily k nim.

Ze zadního okénka hořícího vozu se zvedl nečekaně vysoký plamen. Jestli vybuchne nádrž, ocitnou se s Garlandem přímo v ohni.

„Musím vás odtáhnout dovnitř. Bude to bolet. Je mi líto, nemám na vybranou.“

Obešla ležícího Garlanda, zvedla konec indiánského ko berce a zatáhla. Po centimetrech se vzdalovali od dveří.

Pomaloučku, říkála si. Ať se rána nezhorší. Nádrže s ben zinem stejně vybuchují jen ve filmech. Hovno. Vybuchnou vždycky, když chytanou.

Jedině nádrž sama ví, kdy to bude.

Frostovi možná bylo přes sedmdesát, přesto nebyl žádné tintítko. I na koberci měl váhu. Jill se bosýma nohama zapírala o dlaždice a táhla ze všech sil. Telefon se pohnul společně s Frostem. Napadlo ji, jestli může krev způsobit nějaký zkrat.

Zdalo se, že to trvá celou věčnost, ve skutečnosti dopravila Frosta do bezpečí v několika vteřinách. Rozběhla se k předním dveřím a zabouchla je. Pak se vrátila k raněnému. Opět upadal do bezvědomí.

„Zůstaňte se mnou, Garlande,“ opakovala Jill a zvedla telefon. „No tak, poslouchejte!“ Nevšímala si krve a opět mezi ucho a rameno chytila sluchátko. Zkontrolovala Frostovi pulz. Slabý, ale hmatatelný.

Postřelený tiše sténal.

„Jmenuji se Jillian Brecková,“ promluvila do telefonu. „Pacient ztrácí vědomí.“

„Zůstaňte na příjmu,“ ozval se dispečer. „Záchranáři jsou na cestě.“

Popadla z malé staromódní sedačky přehoz a dva polštáře. Vrátila se k Frostovi a slyšela, jak operátor uděluje příkazy přes rádio. Varoval, že jeden z mužů venku je ozbrojen.

„Madam, ať odloží váš přítel zbraň,“ požádal pak Jill.

„Nemohu se s ním spojit, ale stejně by ji neodhodil, protože na něho útočník střílí. Určitě má tlumič, protože slyším pouze jednu pistoli.“

„Policie je minutu cesty od vás,“ pokračoval dispečer. „Popište vašeho přítele.“

„Je naboso a bez košile,“ hlásila Jill, zatímco Garlandovi podložila nohy polštáři a zabalila ho do vlněného přehozu. „Má džíny. Jmenuje se Zach Balfour. Tmavovlasý, přes metr osmdesát, kovbojská postava.“ Zatlačila dlaní na ránu, aby zmírnila krvácení. „Bohužel nevím, jak vypadá ten druhý.“

Zaslechla, že na ni Zach volá.

„Jsem v hale,“ zaječela. „Policie je na cestě. Prý máš odložit pistoli.“

Vchodové dveře se otevřely a rychle zabouchly.

„Klidně můžu,“ řekl znechucený Zach. „Došlo mi střelivo. Frostův starý revolver nadělá hodně hluku, ale munice se do něho moc nevele.“

„Muž uvnitř už není ozbrojený,“ hlásila Jill dispečerovi. „Slyšíte? Uvnitř není nikdo ozbrojený.“

„Ano, předám informaci policii.“

Sirény kvílely blíž a blíž.

Když Jill zvedla zrak, Zachova postava se rýsovala ve dveřích na pozadí šlehajících plamenů.

„Myslíš, že bouchne nádrž?“ zeptala se.

„Záleží na tom, jak rychle dojedou hasiči. Jak je na tom Frost?“

„Žije.“

Zach nekladl další otázky. Úzkost v jejím hlase byla do statečně výmluvná.

„Kdy tu bude ambulance?“ zeptala se Jill operátora. „Pacient je v šoku. Nemáme čas.“

„Jste snad lékařka?“ opáčil dispečer.

„Jsem profesionální instruktorka raftingu. Mám záchranářský kurz.“

„Ať pošlou hasiče k přednímu vchodu,“ ozval se Zach tak, aby ho bylo slyšet i v telefonu. „Každou chvíli může vybuchnout nádrž s benzinem. Na severní straně je vchod pro pěší. Ten je bezpečný, tam pošlete lékaře.“

„Potvrzuji,“ řekl dispečer. „Branou na severní straně. Hasiči jsou kilometr od vás. Policie a záchranáři použijí severní vstup.“

„Útočníka jsem naposledy viděl utíkat na jih,“ pokračoval Zach. „Myslím, že nastartoval vůz, ale nejsem si jistý. Neviděl jsem reflektory.“

„Předám zprávu policii,“ reagoval dispečer.

Zach odložil revolver na stojan v hale a podíval se na Jill. „Jdu otevřít severní bránu. Za minutku jsem zpátky.“

„Přines další příkrývky. Co ten střelec?“

„Myslím, že jsem ho trefil, ale běžel dost čile. Je pryč.“

Zach zmizel taky, bosky proběhl domem tak potichu, že ho nebylo slyšet.

Taos, 16. září, 1.18

Jedna policejní jednotka zastavila kus od hlavní brány asi o jeden blok dál. Přijeli sice s vypnutou sirénou, ale modročervené světlo stále blikalo. Jeden policista odesílal zvědavé sousedy zpátky domů, jakmile vystrčili nos.

Naftový motor hasičského vozu burácel od chvíle, kdy řidič naplno pustil obě čerpadla. Za gejzíry z hadic postupovali dva hasiči ve speciálních oděvech s helmami směrem k hořícímu vozu. Voda syčela a vypařovala se z horké oceli, černý dým se prolínal s parou. Přiběhl další hasič se sekyrkou a mávnutím ruky roztříštil sklo bočního okýnka.

Plameny pomalu skomíraly. Z najatého auta se rychle stal syčící vrak. Vzduch nasycený parou páchl chemikáliemi.

Jill slyšela, jak Zach rychle vede záchranáře přes dům. Protože plameny venku pohasly, rozsvítla světla v hale. Frost vypadal skoro průsvitný. Jill uhnula lékaři a záchranářům.

Jako první poklekla k Frostovi žena a vyšetřila ho. Druhý člen týmu navázal spojení s nemocnicí a začal přeríkávat informace o životních funkcích, které mu žena hlásila.

Jill se zatočila hlava. Z kouře, strachu, adrenalinu posledních minut. Zach ji vzal kolem pasu, aby ji podepřel.

„Jsi v pořádku?“ ujistil se.

„Jenom nemůžu popadnout dech.“

„Jsi celá od krve.“

Utřela si ruce do džínů. „Frost jí má na sobě mnohem víc.“

Zach ji odvedl do obývacího pokoje. „Policajti teď toho chlapa honí, ale brzy se vrátí a budou nás vyslýchat. Jestli nejsou pitomí, vyslechnou nás zvlášť.“

„Takže?“

„Všechno podle pravdy, ale ani slovo o tom, co si myslíme o tvých obrazech,“ řekl tiše. „Jen jsme chtěli, ať je Frost ocení. Jasně?“

Nic víc. Žádná St. Kilda, žádné vyhrůžky, nemáš podezření, že by prateť někdo zabil. Přišli jsme jen a jen kvůli znaleckému posudku.“

Žena z haly zavolala: „Jste příbuzní zraněného?“

Zach se vrátil k ní. „Má dceru v Santa Fe. Já jsem starý přítel. Co potřebujete?“

„Pacient je slabý, ale chce s vámi mluvit,“ řekla záchranářka. „Raději dřív, než s ním budeme muset pohnout.“

Zach ji pochopil. Možná má poslední možnost s Frostem promluvit.

Jill vyšla za ním a viděla, jak si kleká vedle Garlanda. Starý pán se malinko pohnul. Nos mu zakrývala kyslíková maska. Přesto pohyboval rty.

Zach vzal ledové prsty do horkých dlaní. Naklonil se blízko k Frostovi.

„... nstan... méno... na... nich.“

Frost s námahou opakoval stejné úryvky slov. Prsty v Zachových dlaních se zkroutily.

Zach je pustil a udiveně sledoval, jak se Frost třesoucí se rukou pokouší ukázat někam za jeho nos.

„Říkáš, že budeš v pořádku?“

Frost zavrtěl hlavou a pokusil se vypravit ze sebe další slovo.

„Kyslík?“ zkusila Jill.

Další vrtění hlavy. Frost mlčky ukázal palcem vzhůru, jako by Zach uměl číst myšlenky.

Pak ztratil vědomí.

„Ne,“ vydechl Zach. „Proboha, jen to ne!“

Sáhl Frostovi na krční tepnu a nahmatal slabý pulz. „Vezměte ho do nemocnice,“ houkl na záchranáře. „Ihned.“

Naložili Frosta na nosítka.

„Jedeme do Holy Cross,“ sdělila jim žena. „Jestli seženete jeho dceru, ať přijede co nejrychleji.“

Zach stiskl rty. „Zařídím to.“

Ve dveřích se objevil policista: „Musíme vám položit pár otázek týkajících se té střelby.“

„Promluvte nejdříve s ní,“ ukázal Zach na Jill. „Musím informovat jeho příbuzné.“

Taos, 16. září, 2..U)

Zach nastartoval starý Frostův vůz. Motor kupodivu poslušně předl. Byl udržovaný.

„Myslíš, že nám policie věřila?“ zajímalo Jill.

Poprvé od noci v domku pro hosty byli spolu sami. „Snad ano.“

„Fakt mě nebavilo dokola opakovat stejné odpovědi tomu samému poldovi.“

„Běžný postup. Mají vyřešit případ žháře a taky se střílelo.“ *Nedej bože z toho může být i vražda.* „Jedná se o prominentního občana. Dokud Frost naše vysvětlení nepotvrdí jsme jediní podezřelí, které má policie k dispozici.“ „Proč bychom je volali, kdybychom Frosta postřelili sami?“

„Proč ne?“

Jill na něho zírala s otevřenou pusou. „Zapomeň, že jsem se ptala. Můj mozek není ve formě.“

Pohládl ji pravicí po tváři. „Vedla sis výborně, Jill Lépe než bych od civila čekal. Zachovalas chladnou hlavu a pomáhala.“

„Přidej čtyři sta dolarů a skočím ti na to...“ Vydala zvuk, který mohl být i smích, ale spíš ne. „Myslíš, že to Frost zvládne?“ „Má tuhý kořínek.“ *Ztratil příliš mnoho krve. Skoro na chodbě vykrvácel.* „Jestli do něho dostanou včas dost krve, brzy nás pošle osobně k čertu.“

„Co říkala jeho dcera?“

„Je na cestě. Objeví se nejdříve za dvě hodiny.“

Jill pozorovala, jak za okýnkem ubíhají pouliční lampy.

tuhle dobu bylo venku jen pár lidí, střízlivých opravdu málo.

„Proč?“ zeptala se asi za minutu.

Zach věděl, co ji zajímá. „Nebyl to náhodný zloděj. Cílem bylo auto, to znamená, že náš střelec šel po obrazech.“

„Ty jsou přece uvnitř v domě.“

„Ale přepravní bedny zůstaly ve voze. Přidáš benzin, parafín a škrtněš sirkou. Musíš včas vycouvat, než ti to bouchne do ksichtu.“

„Proč ale střílel na Garlanda Frosta?“

„Protože byl doma,“ zachmužil se Zach. „A protože je svérázný. Pomyšlení, že vytočí Leeho Dunstana, Frosta vůbec netrápí. Naopak si to bude užívat.“

„Takže podle tebe byl cílem i Frost?“ zeptala se příškrčeným hlasem Jill.

„Zeptám se, jakmile toho střelce chytím pod krkem.“

Pohlédla na Zacha z profilu. V matném světle od přístrojové desky působil jeho obličej jako vytesaný z kamene. Třebaže se s Garlandem Frostem pořád hádal, záleží mu na něm.

„Jak střelec věděl, kde jsme?“

„To je jedna z nevýhod letových plánů a najatých vozů. Zůstává za námi elektronická stopa, kterou najde každý pořádný hacker.“

„Až do Frostova domu?“

„To jsem Faroeovi taky říkal. Pokouší se spojit s firmou, která nám auto pronajala, a zjistit, zda má instalovaný rádiový sledovací systém a jestli byl spuštěný.“

„Proč zrovna tady – aha, Mexiko.“

„Přesně tak. Cesta na hranice je krátká a zloděj se snadno ztratí.“

„Myslíš, že je náš střelec ještě nablízku?“

„Frosta hlídáme. Zůstanu u něho, dokud nepřijede jeho dcera. Chci tě mít u sebe.“

Zabočil na parkoviště u nemocnice a zastavil kousek od pohotovosti.

Jill si všimla i dvou policejních vozů. Doufala, že nezačne nový kolotoč otázek.

Když Zach zahlédl jednotku v civilních šatech, zauvažoval, komu asi případ přidělili. Dověděl se to, jakmile Jill prošla automatickým vchodem do čekárny. Tři uniformovaní muži něco rozebírali s vysokým zrzekem v džínách, vysokých botách a mikině s kapucí.

„To mě podrž,“ řekl si Zach pro sebe. „Alton Corrigan je pořád ve městě.“

Rusovlasý muž se na ně otočil, pak však zavrtěl hlavou. Přistoupil k nim s rukama v kapse mikiny a spustil:

„Zachu, měl ses zastavit, než ses zapletl do té střílečky. Ušetřil bys mi tím hodně problémů. Teď ti ani nemůžu po dat ruku, dokud tě mí chlapi neočistí.“

Zach kývl hlavou. „Je mi líto. Jak je na tom Frost?“

„Operují ho. Před chvilkou vyšla jedna ze sester a řekla nám, že kulka škrábla i tepnu. Kdybyste ho sem nedostali tak rychle, neměl by šanci.“

„To zařídila ona,“ ukázal Zach na Jill. Představil ji a dodal: „Alton býval náčelník kriminálky, ale podle toho, jak říkal mí chlapi, hádám, že povýšil na velitele policie.“

Corrigan si Jill pátravě prohlížel. „Oba dva jste Frostovi přátelé?“

„Je to má klientka,“ vysvětloval Zach. „Zkoumáme rodinné obrazy, které Jill vlastní. Přirozeně jsme začali u Frosta.“

„Takže jsi tu poprvé po kolika? Po pěti letech?“

„Tak nějak.“

„A Frost tě nevykopl rovnou na ulici?“ divil se Corrigan. „Tos asi přivezl hodně zajímavá plátna.“

„To se právě pokoušíme zjistit,“ odpověděl Zach.

„Mají ty obrazy něco společného s výbuchem vašeho vozu?“

„Těžko říct. Spal jsem a najednou uslyšel výstřel a běžel ven, víc fakt nevím.“

„Proč mám pocit, že mi něco tajíš?“ opáčil Corrigan.

Zach se unaveně usmál. „Netajím. Pracuji jako soukromý vyšetřovatel pro státní zástupkyni Grace Silva Faroeovou. Slečna Brecková je její klientka, proto se jí věnuji.“

Corrigan něco zamručel.

„Pověděl jsem policii všechno, co vím jistě.“

„Máš nějakou teorii?“ zeptal se pohotově Corrigan.

„Když jsem se naposled hrabal v zákonech Nového Mexika, nebylo tam nic o tom, že ti musím povídat kdejaké spekulace. Ale garantuju ti, že chci zjistit, kdo střílel na Frosta. Možná mnohem víc než ty.“

„Fakt mě to moc nebere,“ potvrdil Corrigan. „Nestojím ani o to, abych buzeroval tebe nebo slečnu Breckovou. Ale jestli budu muset, dám vám zabrat.“

„Nic nového.“

„Myslíš, žeš toho žháře fakt postřelil?“ zeptal se ještě Corrigan.

„Ne dost na to, abych ho poslal do špitálu.“

Corrigan znovu cosi nezřetelně zabručel. Pak se zdvořile uklonil Jill a vrátil se ke své jednotce.

Hollywood, 16. září, 8.00

„Jistě,“ mluvil Score rázně do telefonu. „Šest přepravních krabic je na popel, stejně jako jejich obsah.“

„Přesto zůstaň s nimi.“

Score se potýkal se špatnou náladou. Neměl trpělivost na sledovačky, noci bez spánku a otravné klienty.

„Jak dlouho?“ procedil přes stisknuté zuby.

„Než bude po aukci.“

„Fajn, jsou to vaše peníze.“

„Na to nezapomínej.“

Podíval se na hluchý telefon a znechuceně praštil sluchátkem.

„Šéfe,“ ozvalo se za dveřmi jeho zamčené kanceláře.

Score otevřel stisknutím tlačítka. „Pojď dál.“

„Vypadáš strašně,“ přilila Amy olej do ohně po cestě dovnitř. Hodila mu na stůl papíry z tiskárny.

Nejradši bych tu hubatou děvku vykopl.

„Měl jsem dost práce,“ vyštěkl.

Určitě se však nenamáhal tak jako Amy. Dnes jí na hlavě zářila růžovostříbrná koruna.

Score se to snažil přehlížet. Zvykl si na kroužky a piercingy na nejrůznějších částech těla, ale věčně jinak nabarvené vlasy ho pořád dráždily. Jako by zaměstnával chameleona.

„Celou noc jsem byl vzhůru.“ Protřel si oči, aby nemrkal. Pravý biceps ho bolel jako vypálený cejch.

Hlavně ať už je po té aukci. Od chvíle, co přišli ty zatracené fotky, neměl jsem jedinou klidnou noc.

Ťukl prstem do záznamu na papírech. „Je to aspoň k něčemu?“

„Něco se tam dělo. Houkání sirén, výkřiky, dokonce to znělo jako výstřely.“

Score málem zívł. „Ano? Byl někdo zraněn?“

„Vypadá to, že to schytl nějaký Frost. Pořád se vše točilo kolem něj.“

„Aha. Je mrtvý?“

Amy zívání neskrývala. „Poslední zpráva říká, že Frost je pod silnými sedativy a stabilizovaný. Všechno tam máš.“

Score byl levák, proto v papírech listoval levačkou. „Najednou naše štěnice zachytila víc než předtím.“

„Jo. Asi vytáhli ten telefon ven. Ale občas ho vypínají. Jo, taky se tam někdo zmínil o tom, že je sledují.“

Score se zarazil. „Kdo?“

„To nevědí. Nebo o tom nemluvili v dosahu našeho odposlechu. Jenom si řekli, jak je dneska snadné dostat se k letovým plánům a že pronajatá auta v Novém Mexiku mají lokátory.“

Score si přečetl část, o které Amy hovořila. Měla pravdu. Zatím se nestalo nic, podle čeho by sledovaná poznala, že má napíchnutý telefon.

„Dobrá,“ řekl.

„Znamená to, že si můžu vzít volno?“

„Dám ti vědět, ještě musím promluvit s naším klientem. Zatím pokračuj.“

„Sakra.“

„Mohlo by být i hůř,“ sykl Score.

„Vážně? Jak?“

„Mohla by sis třeba hledat práci u komediantů.“

Taos, 16. září, 9.00

Přestože poslední policisté už odešli, zůstala příjezdová cesta k Frostovu domu neuklizená. Vyšetřovatelé požáru chtěli místo činu „čisté“ – v původním stavu. Zach vyhlédl z vchodových dveří a byl opravdu vděčný, že obrazy nebyly v autě. Na denním světle vypadal vrak ještě hůř.

Slyšel klapnout zadní vchod.

„Zachu?“ zavolala na něho Jill.

Zavřel a ozval se: „Sejdeme se v kuchyni. Káva už bude hotová.“

„Pak bůh existuje.“

Zach se zasmál a poškrábal se ve vousech. *Měl jsem se oholit, než jsem šel s Jill do postele.*

Ale nestěžovala si. Spíš se jí líbilo hladit rukama jeho strniště. I jiná míst.

Jill v kuchyni zívala a hledala v lince hrnky na kávu. Tváře měla odřené, na krku cucfleky.

„Něco nového o Frostovi?“ zeptala se.

„Pořád stejná písnička.“ Zach nalil tmavý nápoj a podal jí hrnek. „Kdybych tak tušil, co se mi pokoušel říct.“

„Zeptáš se, až se probere,“ srkla si Jill kávy. „Mhmm,“ lokla si pořádně, „tomu říkám kafe.“

Zach se usmíval. „Podle doktorů se Frost probere až po aukci. Vlastně ho udržují v umělém spánku.“

„Přežil zranění tepny, kulka mu poškodila bránici a prodělal těžkou operaci,“ připomněla Jill. „Ne každý v jeho věku by to zvládl.“

„To ten tlumič.“

„Cože?“

„Tlumič zpomalí razanci kulky,“ vysvětlil Zach. „Proto Frost přežil ránu z devítky.“

Jill se oklepala.

„Zima?“ optal se Zach. „Klidně zatopím.“

„Káva je lepší než oheň.“ Všimla si, že má na kuchyňském stole notebook. „Už pracuješ?“

„Jenom jsem něco zkontroloval. Kde máš satelitní telefon?“

„V domě pro hosty. Proč? Přestal ti fungovat mobil?“

„Jenom jsem uvažoval,“ vysvětloval Zach. „Singh totiž ověřil včerejší letové plány všech soukromých letů ze Salt Lake do Taosu.“

„Máš dobré zprávy?“

„Záleží na tom, co pokládáš za dobré. Někdo vzletl ze Salt Lake asi hodinu po nás a přistál v Taosu osmdesát minut za námi.“

Jill přimhouřila oči. „Chceš naznačit, že nás sledoval?“

„Ne přímo, hodně se opozdil. Získat náš letový rozpis bylo snadné. Auto mají registrované v počítači půjčovny, tam se hacker dostane lehce. Faroe ověřuje, jestli mělo polohový vyhledávač. Tak blízko hranic je to dost běžné.“

„Já...“ Jill ztratila řeč. „Nejsem zvyklá na tolik nečekaných zvratů.“

„Jo, je to jako horská dráha. A legrace začne, až zjistíme, že nás taky odposlouchávali. Na druhé straně by to mohla být švanda.“

„Odposlouchávali?“

„No. Kdybychom našli štěnici, využijeme to v náš prospěch.“

„Jak?“

Třel si bradu. „O tom se s Faroem nemůžeme zatím dohodnout.“

„Kdo má navrch?“

„Já, ale jemu se to nezamlouvá.“

Jill koukla na počítač. Na obrazovce byla rozmazaná kopie Dunstanovy krajiny.

„Potřebuješ monitor s větším rozlišením. Takový jako má Frost.“

„Nejsem znalec,“ podotkl Zach. „Jenom jsem zkoumal poptávku po Dunstanech s ohledem na to, co nám sdělil Frost. Požádal bych o pomoc St. Kildu, jenže mají na krku nezvykle mnoho operací. Informatici z toho šlí. Pokud to nebude otázka života a smrti, nebudu je obtěžovat.“

Jill dál zírala na obrazovku. „Takže Thomas Dunstan má svoje webové stránky?“

„Jistě, ale patří Worthingtonově aukční síni v Las Vegas. Prohlížel jsem online katalogy.“

„Mizerná reprodukce.“

„Jen na mém notebooku. Zajímavá nejsou samotná díla, ale jejich ceny.“

Naklonila se a natočila počítač k sobě. Obraz se zaostřil. Jmenoval se Rubínová bažina. Údolí s mokřady na pozadí tyčících se hor pozlatilo podzimní slunce. Rozměry malby byly úctyhodné, jistě se jednalo o muzejní kousek.

Cena byla mezi šesti a osmi miliony dolarů.

Zach viděl, jak Jill vykulila oči. Došlo jí to.

„Jde o jeden z hlavních bodů programu vegaské aukce,“ dodal.

„No nazdar.“

„Až za tohle plátno zařadil Worthington takové trháky jako Russell, Remington, Howard Terpning, Joseph Sharp, Blumenschein. Pokud máme věřit reklamě, do licitace se dostanou nejlepší díla umění západu, jaká se v této generaci objevila.“

„A patří tenhle kus tomu – jak se jen jmenuje – jedinečnému sběrateli Dunstana?“ optala se Jill s pohledem upřeným na Rubínovou bažinu.

„Myslíš Talberta Crawforda?“

„Ano.“

„Ne, tenhle patří Dunstanovu synovi.“

„Tomu, co pomluvil Waverly-Benetovou?“

„Ano.“

„Co tvrdí, že moje obrazy jsou padělky?“

„Jo.“

„Zmetek.“

„Pravděpodobně ano.“ Zach se naklonil k počítači a najel na jiné webové stránky. „Koukni sem.“

Jill si k tomu sedla, změnila úhel obrazovky a začala číst článek se včerejším datem.

Významné osobnosti umělecké komunity očekávají, že bude oznámen další skvělý příspěvek do sbírky moderního umění, které bude sídlit v novém křídle nevadského muzea v Carson City.

Koncem týdne se dozvíme, jaké poklady věnují takoví sběratelé jako Tal Crawford, prominentní investor a majitel obřího ranče v našem údolí.

Crawford již domlouvá se státními zaměstnanci svůj plán darovat několik vynikajících pláten muzeu.

Mluví Tala Crawforda neprozradil, o jaké obrazy půjde, ale sdělil, že pan Crawford pravděpodobně shromáždil největší kolekci západního umění v našem státě, zejména velký počet děl Thomase Dunstana považovaného za vynikajícího malíře západní krajiny.

„Pan Crawford se nikdy netajil tím, že by se rád podělil o tyto práce se zbytkem světa, „ prohlásil jeho mluvčí.

Zdroje z kanceláře guvernéra říkají, že do příštího týdne bude jasné, o které obrazy přesně se bude jednat.

„Aukce je v sobotu, že?“ ujistila se Jill.

„Pozitíí,“ odkýval to zamyšleně Zach. Hlavou se mu honil Crawford, politika i aukce.

„Pořád myslím na to, co se ti Frost snažil povědět. Určitě to mělo něco společného s obrazy.“

„Nějaký důkaz o jejich autenticitě?“

Zamračila se. „Možná. Nebo něco v souvislosti s aukcí Máš ještě kafe?“

Zach sáhl pro konev. „Stejně jsem si s tebou chtěl promluvit o tvé závislosti na kofeinu.“

„To jo. Měla bych pít víc kávy. Už začínám.“ Podala mu prázdný hrnek.

Zach se usmíval, když ho plnil. „Nemyslím, že mi chtěl Frost naznačit, že má důkaz o autenticitě obrazů.“

„Proč?“

„Jak znám Frosta, nedával by kvůli tomu prst nahoru. Hodně času strávil v Austrálii a tam to má jiný význam než u nás.“

„Jaký?“

„Polib si.“

Jill se zakuckala, pracně polkla nápoj a pak si odkašlala. „Málem jsem se udusila.“

Zach jí vtiskl na tvář letmý polibek a znovu si projel prsty bradku. „Nechám tě v klidu dopít. Zavolám Faroeovi a nechám něco ověřit. Pak udělám to, co jsem měl pro věst už včera.“

„Co?“

„Oholím se.“

„Svědí?“

„Jak to víš?“

„Kluci na řece si na to pořád stěžují. Ale ne víc než na opičí prdel.“

Zach se zarazil. „Opičí prdel?“

„Byl jsi někdy v ZOO? Viděl jsi zadky paviánů na slunci?“

Přikývl.

„Když sedíš na lavičce v plavkách a třeš o ni zadkem při každém záběru, brzy z toho máš opičí prdel.“

„Rudou a citlivou?“

Jill souhlasně potřásla hlavou.

„Oholit ji asi nepomůže?“

Přikrčila se. „Na to nechci ani pomyslet.“

„Tak jo. Jdu si oholit opičí ksicht.“ Zach vykročil, pak se však zastavil, když viděl, že Jill zůstala u počítače. „Jestli se chceš na něco kouknout, použij Frostův počítač. Můj má instalované tygří pasti.“

„Tygří pasti a opičí prdel. Jsme pěkná dvojka.“

Zach se jí podíval zpříma do očí. Usmíval se, jenže jeho pohled byl vážný. „To jsme.“

San Diego, 16. září, 9.10

Lane Silva Faroe pozoroval sestřičku spící v starožitné kolébce vedle vymakaných počítačů. Otec s někým telefonoval a zároveň se přes komp účastnil porady s ambasadorem Steelem.

Matka seděla u psacího stolu začtená do nějakých právnických textů. Zabývala se lidskými právy cizinců v Zimbabwe, nebo možná ve Venezuele.

Pokaždé když se maličká zavrtěla, oba rodiče se na ni podívali.

Musejí mít vestavěný rodičovský radar, pomyslel si Lane.

Samozřejmě byl rád, že má malou sestru, ale začínal být trochu neklidný. Všichni kolem něho byli zavaleni prací a on se cítil zbytečný.

Jako dítě.

Faroe zavěsil jeden telefon a automaticky vzal druhou linku. „Jasně, předám to informatikům, Zachu. Ale není to kód tři, proto musíš vydržet.“ Položil sluchátko a zapsal si poznámku.

„Tati?“ ozval se Lane. „Mám úkoly dávno hotové. Dodělal a zabalil jsem ten projekt a taky bych rád nějak pomohl Jillian Breckové.“

„Jak?“ „No, říkals Zachovi, že informatici jsou plně vytížení a že bude muset čekat, protože není v tísní.“

Faroe se pousmál. „Vážně? Doufám, že to malá Anna Lisa neslyšela.“

„Jenom spí a čůrá. A jí.“

„To je pro mimino celý pracovní úvazek.“

„Mohl bych nechat vyrojit, co Zach potřebuje.“

Faroe se otočil k synovi, stejně šlachovitému a vysokému jako on. Jen zatím nedorostl do stejné šířky.

A schází mu otcova trpělivost.

„Přelož mi to do normální angličtiny,“ řekl.

„Zach určitě potřebuje vyhledat nějaké téma nebo klíčová slova. Prostě je dám dohromady a zadám na různých vyhledávačích i s podobnými výrazy.“

„To je rojení.“

„Jo. Můžu? Potřebuju jen pár slov.“

„Dej mu to,“ souhlasila Grace, aniž by zvedla zrak od příručky, kterou zrovna četla. „Chce pomoci dámě, co mu zachránila život.“

Faroe upřel zrak na monitor. Nic nového. Podíval se na poznámky od Zacha a podal je synovi.

„Pusť se do toho.“

Lane popadl papírek a běžel do svého pokoje. V hlavě už probíral seznam online kámošů, kteří mu pomůžou. Každý z nich jistě zná pět nebo šest dalších.

A každý z nich...

Jako by se do práce pustil celý roj.

Taos, 16. září, 9.“

Jill vzdala všechny pokusy s malbami a černým světlem. Ať se snažila, jak chtěla, nic zvláštního nenašla. Koukla na Frostův počítač. Buď byl zavřený, nebo jen zamrzl. Obrazovka byla tmavá.

Třeba mluvil o něčem, co našel online, ne přímo o plátnech.

Přistoupila blíž. Na rozdíl od Zachova notebooku byl tento Mac jako její. Jenže dvakrát větší. S ohromnou obrazovkou. Operační systém měl stejný, mohla by ho ovládat poslepu.

Ťukla na enter a přístroj se probudil.

Včera v noci na něm Frost pracoval. Pokud není z těch, kdo nikdy počítač nevypínají.

Posadila se ke stolu a naklonila se. Na obrazovce byla stejná stránka, jakou prohlížel Zach, jenže s jiným Dunstanovým obrazem.

Jill se ještě jednou nechala okouzlit precizními detaily a náladou krajiny. Dunstan opravdu skvěle zobrazoval perspektivu – používal ji, aby vyjádřil vlastní představu. Jill mu jako umělkyně mohla závidět.

Povzdechla si, zaváhala a řekla si, že někomu leze do soukromí. Jenže potřebovala zjistit, co jim Frost chtěl sdělit, než upadl do bezvědomí. Jestli v tom počítač pomůže.

má právo využít ho. Příliš mnoho lidí trpělo od chvíle, kdy Modesty poslala svůj obraz k ocenění.

Přesto měla špatný pocit z toho, že čmouchá v cizím komputru.

„Asi bych měla počkat na Zacha,“ vyčítala si tiše. „Taky bych se mohla schoulit do kouta a brečet. Život není fér, nestačí být zdvořilý. Musím to překonat.“

Otevřela si historii na vyhledávači. Naskočil seznam stránek, které Frost naposledy otvíral.

Zároveň se jí nabídl výběr prohlížených stránek za poslední hodiny, dny i týdny.

Některé znala od Zacha.

U Frosta dominovaly stránky s heslem Thomas Moran. Přirozeně, protože právě k němu Dunstana nejčastěji přirovnávali, hlavně kvůli obrazům nabitým emocemi.

Pak si všimla spojení **otisk prstů**, které se vyskytovalo tučně na všech stránkách.

Od kuchyňských dveří se ozvalo: „Jill?“

„Tady jsem,“ zavolala.

Zach vešel čerstvě oholený a osprchovaný. V ruce držel hrnek voňavé kávy. Podíval se na Jill skloněnou k počítači a podle jazyka těla ihned poznal, že má něco nového.

„Našlas něco užitečného?“

„Ještě nevím.“

Tón hlasu ho vyburcoval silněji než kofein. „Hele, co tam je?“

„Když jsme šli do postele, Frost byl u kompu.“

Zach se při vzpomínkách na společnou noc usmál. „Doufám, že si to taky užil.“

Jill se zaculila, ale nepohnula se od počítače. „Hledal otisky prstů.“

Zach přestal pít. „Pokračuj.“

Ukázala mu zvýrazněné stránky, které už prošla. „Ve druhé polovině dvacátého století bylo běžné, že umělci přidávali k podpisu na plátně další identifikaci. Otisky prstů nebo palce, toho nejčastěji.“ „Škoda, že v tu dobu byl Dunstan po smrti.“

„Thomas Moran také, a přesto tuto metodu používal.“

Zachovi to došlo. „Opravdu?“

„Moran zpočátku podepisoval plátna jako všichni ostatní,“ četla Jill z poznámek, které si stáhla. „Uprostřed života přidal ještě Y jako prostřední iniciálu, protože ho kritici začali nazývat Moran z Yosemite.“

Zach by jí nejraději vyrval počítač z rukou, ale ovládl se. „Dál?“

„Na počátku dvacátého století Moran svá plátna nejen podepisoval, ale zanechával také otisky palce podél okraje v místech, kam pak přišel rám. Moderní malíři to dnes dělají běžně jako součást obrazuje to jakýsi vlastní rám.“

Zach naznačil, že pozorně poslouchá.

Četla z obrazovky a rychle zpracovávala informace: „Jeden z Moranových bratrů se pokusil vydělat na jeho reputaci a prodat podprůměrná plátna tak, že je podepsal bratrovým jménem.“

„Ošidil starého Torna?“

„Asi ano. Proto začal Thomas Moran používat otisk palce, aby bylo jasné, že existuje jediný Moran, kterého stojí za to si koupit.“

„Proto mi Frost pořád ukazoval prst.“ Zach už spěchal k plátnům opřeným o zeď. „Je tam otisk palce.“ Sáhl pro první obraz. „Kde?“

„Kdekoli, i na samotné malbě. Moran je umísťoval tam, kde nebudou po napnutí a zarámování vidět. Jenže Dun stanovy obrazy mají výraznější strukturu povrchu, třeba je nebude snadné objevit.“

Zach se přesto usmíval. Když zkoumal *Indián Springs*, měl jasné oči a vzrušený pohled. Otočil malbu vzhůru nohama a hledal tam, kde bylo plátno natažené na malířský rám.

„Fajn,“ broukal si nahlas. „Bude to někde, kde to nikdo neuvidí, až obraz pořádně zarámují.“ *Ani já nic nevidím.*

Přešel na lepší světlo.

Jill uchopila další plátno a držela ho jen pár centimetrů od očí. Zkoumala každý tah štětcem. Žádný otisk neviděla. Pak si uvědomila, že se má soustředit na zahnuté konce plátna.

„Černé světlo,“ zamumlal Zach.

„Co?“ vyhrkla Jill zabraná do studia obrazu.

„Frost ho nechal puštěné,“ řekl s lampou v ruce Zach a ukazoval na vypínač.

„Co z toho?“

„Používal ho a zapomněl vypnout. Baterie jsou vybité.“

Zach odběhl do kuchyně, kde třískal šuplíky, dokud nenašel nové baterky. Jakmile je vyměnil, světlo bliklo. Pak popadl dalšího Jillina Dunstana a zároveň jí přikázal:

„Vezmi taky jeden.“

Jill Zacha následovala do sklepního trezoru, kde Frost skladoval nejceněnější starožitnosti a obrazy.

„Zavři a zhasni světlo,“ zamumlal Zach.

Jakmile byla tma, černé světlo zazářilo. Malby také vypadaly jinak. Všechny barvy se změnilly. Tvary vypadaly trojrozměrné. Každý tah štětcem byl zřetelný.

„Vidíš něco?“ zeptala se Jill.

„Na první pohled nic.“

„Zkus okraje.“

Posunul obraz v ruce a zasvítíl nejdříve na vrchní lem.

„Tak co?“

„Nic než barvy.“

Otočil ho o devadesát stupňů.

Oba zírali na pruh u kraje.

„Zase nic,“ řekla zklamaně.

„Doufám, že nebudeme muset projet kousek po kousku každické místo,“ otočil Zach obraz o dalších devadesát stupňů. „Trvalo by to...“ Umlkl, jako by ho někdo vypnul.

„Natoč ho ke mně,“ zaujatě navigovala Jill.

Mírně s plátnem pohnul, aby lépe viděli reliéf povrchu.

„Vidíš to, co já?“ dotkla se zlehka barvy Jill.

„Jo, je to tam. Na okraji rámu. Nedá se to splést s ničím jiným. Dej mi svůj obraz.“

Jill plátno rovnou otočila vzhůru nohama a postrčila dolní část ke světlu.

„Čert mě vem,“ vydechl Zach. „Další otisk. Na stejném místě.“

„Jak poznáš, že je to palec a ne jiný prst?“

„Zkušenost.“

„Znamená to, že Dunstan označil i nepodepsané obrazy.“

„Vypadá to tak. Ještě se podíváme na Frostovy obrazy.“

Jill podržela černé světlo a čekala, až se Zach vrátí s dalšími Dunstany.

Přecházela by jako tygr v kleci, ale trezor nebyl dost prostorný.

A ještě se zmenšil, když se vrátil Zach s dalšími dvěma originály. Rovnou je otočil a opřel o vitrínu se starověkou keramikou. Použil černé světlo.

Jill zírala na plátna. „Je tady, pár centimetrů od rohu.“

„Přesně jako u ostatních.“

Frostův druhý obraz byl signovaný stejně.

„Jdu pro zbytek mých obrazů,“ rozhodla Jill.

Trezor se rychle zaplnil Dunstany.

Na všech našli otisk palce na spodním okraji malířského rámu, pár centimetrů od pravého rohu.

„Mračíš se,“ všimla si Jill. „Měl by ses smát radostí a plácnout si se mnou.“

„Jenom bych rád věděl, jak otisky palce neznámé osoby obstojí u soudu proti tvrzení dědice a celému západnímu uměleckému světu.“

„Neznámé osoby? Nezdá se ti přitažené za vlasy, že by někdo jiný než Dunstan otiskl palec na všechna jeho plátna?“

„Právníci žijí z toho, že prosadí neuvěřitelné věci. Tak si vydělávají na živobytí.“ Zach povzdechl. „Kéž by Dunstan žil o dvacet let později, pak by se jeho otisky někde našly.“

„Třeba se najdou.“

Zach se k ní prudce otočil. „Kde?“

„Ve vězení v Blessinu. Tam se oběsil.“

„Brali tam otisky?“

„Všichni z Purcellovy rodiny měli středověké názory, pokud šlo o ženy,“ řekla Jill. „Při vynucování zákona naopak muži postupovali podle nejnovějších metod.“

„Polygamie jim nevadila?“

„Na mormonském západě polygamie neexistuje,“ prohlásila Jill ironicky. „Je to výmysl novinářů lačných po senzacích.“

„Je lehké něco nenajít, když to nehledeš.“

„Nejmenuješ se druhým jménem Purcell?“

„Bože, to snad ne.“ Přitáhl ji k sobě a dlouze políbil. Pak ji pomalu pustil. „Máme moc práce, proto teď nemůžu udělat, co bych moc chtěl.“

Jill se zhluboka nadechla. „Dobře. Čím začneme?“

„Zavolám St. Kildu a začnu utrácet její peníze.“

„Začneš? Děláš to od našeho prvního setkání.“

„Tos ještě nic neviděla. Zarámovat obrazy bude určitě stát stejně jako charterový let.“

„Proč je máme nechat zarámovat?“

„První věc, co mě Frost naučil. Způsob prezentace je nejdůležitější.“ Zach vytáhl telefon z kapsy a podíval se na stav baterie. Prázdná. „Kde máš satelitní telefon?“

„Mobil je levnější.“

„Platí St. Kilda, vzpomínáš?“

„Přinesu ho.“

Zach si v hlavě rovnal seznam. Když se Jill vrátila, vyťukal postupně několik čísel. Nakonec se nechal spojit s Faroem.

„Faroe. Jak je Frostovi a proč nevoláš ze svého čísla?“

„Jako obvykle nevydržela baterie,“ spustil Zach. „Nemám moc času, běhám tu bosky, tak poslouvej. Potřebuji tytéž experty na přepravu jako včera, nejlépe ihned. Zaříd', ať jsou připraveni na večírek. Musí přivést jeden vůz navíc. Můj je fuč. A taky budu potřebovat jeden ex tra let.“

„V jakém stavu je tvoje nádobíčko na večírek?“ zeptal se Faroe.

Zach cítil váhu pistole v pouzdře. „Připravené, už čeká na pozvání k tanci.“

„Vydrž chvíli.“

Trpělivě čekal, až se Faroe domluví s dopravci a dá příslušné příkazy. Mezitím utrousil směrem k Jill: „Vsaďím se, že Faroe lituje dne, kdy se dobrovolně ujal platby za tuhle operaci.“

„Už jsem ti říkala, že z tebe číší gen Y?“

„Tuhle po večeri sis na to vůbec nestěžovala.“

Usmála se. „Někdy jsou tyto geny na místě.“

„Jo, přesně mezi...“ Zach se odmlčel a poslouchal.

„Budeš to mít za půl hodiny,“ slíbil Faroe. „Společně s novým satelitním telefonem. Zkus ho nevybít, než bude operace u konce. Kam míříte?“

Zach se zamyslel a pak pokrčil rameny. Stejně budou muset vyplnit letový plán, který je veřejně dostupný. „Na nejbližší letiště od Blessingu v Arizoně, tam ať čeká vůz.“

„Počkej okamžik.“

Faroe se ozval za chvíli. „Jed'te si najmout letadlo do All West. V cíli budete mít vůz připravený. Kam máme poslat náklad?“

„To ti povím, až nebudu běhat bosky.“

„Budu čekat na bezpečný telefonát.“

Faroe zavěsil dříve než Zach.

Blessing, Arizona, 16. září, „.30

Šerif Ned Purcell nechal Jill se Zachem čekat dvacet minut před kanceláří. Seděli bok po boku na dvou dřevěných židlích jako dva záškoláci u ředitele.

Zach si poposedl a pohlédl na recepční, která ovládala šerifovu ústřednu. Na jmenovce stálo Margaret Kingstonová.

„Nešlo by to rychleji, kdyby šerif věděl, že jsme sem přiletěli soukromým letadlem?“ zeptala se Jill. Promluvila příkrým tónem, protože dnes měla hrát toho zlého. Zach nevěřil, že by dokázala překonat zlobu nad patriarchálním přístupem Purcellovy rodiny k právu.

Recepční zvedla ruku na znamení, že mají ještě chvíli vydržet, a dál mačkala přepínače. Zaznamenávala hovory a zapisovala vzkazy jednotek v akci.

„Řekla jsem šerifovi, že tu jste s nějakým mužem a že chcete hovořit o vaší babičce, která kdysi dávno zemřela. Jistě to není otázka života a smrti.“

„Vlastně se potřebujeme podívat na staré záznamy z vězení.“

„Na to potřebujete šerifa,“ usoudila recepční.

„Proč?“ opáčil Zach.

„Protože to u nás tak funguje,“ odsekla recepční a přijala další hovor.

Zach jí chtěl objasnit, že je to pěkná ztráta času, pak si však vzpomněl, že je příjemný čerstvě oholený dobrák, a sklapl.

Konečně se dveře kanceláře otevřely. Ned Purcell vyslřčil hlavu a podíval se na ně jako instalatér na tekoucí záchod. Pokynul jim, ať jdou dál, a obrátil se k recepční. „Na pár minut mi nikoho nepřepojuj, miláčku.“

„Ano, pane.“

Jill probodla šerifa pohledem a pak zpražila recepční. **„Miláčku!“** V normálním světě se takové oslovení považuje za ponižující,

přinejhorším by mohlo jít i o sexuální obtěžování. Jestli ovšem opravdu nejste jedna z jeho vlastních miláčeků?“

Kingstonová ji ignorovala.

Ani šerif nereagoval.

„Klid, drahoušku,“ pronesl smířlivě Zach. „Šerif se nechtěl nikoho dotknout.“

Jill spolkla, co měla na jazyku, a obdivně koukala na Zacha. „Určitě máš pravdu, zlato.“

„Zavřete za sebou.“ Víc šerif neřekl.

Uvelebil se v koženém křesle, podal si plechovku dietní coly a lokl si.

Zach pohlédl na Jill. „Dietní kola? Myslel jsem, že je šerif patriarchou Církve svátých posledního soudu.“

„Dietní kola je mormonský čaj,“ odpověděla. „Když Jo –

Josephu Smithovi bylo zjeveno, že čaj a káva jsou zlé, kola ještě neexistovala, proto si hodně mormonů myslí, že sodovky jsou v pořádku.“

Zach opatrně zavřel dveře. „Každý den se něčemu přiučíme.“

„Chcete něco, nebo si tu nacvičujete nějakou komedii?“ zeptal se Purcell.

Zach věděl, že by Purcell dal přednost jednání s mužem, ale lákalo ho přenechat aktivitu Jill, jen tak pro legraci. Sám znal hodně chlapů z Purcellovy generace, kterým nedošlo, že ženy jsou také lidi. Muži jako šerif nebyli nutně pitomci nebo zkorumpovaní – prostě uvízli v síti předsudků. Jako staré konzervy.

„Posledně, když u vás Jill byla,“ začal Zach zvolna, „jste jí povídal, že máte záznamy z doby, kdy sem předvedli Justine Breckovou s Thomasem Dunstanem. Byli opilí a budili veřejné pohoršení.“

Purcell přikývl. Přestože se tvářil stále stejně znuděně, díval se Zachovi přímo do očí.

„Máte ještě protokol o zadržení?“ zeptal se Zach.

„Ukázalo se, že to bylo vážnější,“ spustil Purcell. „Justine vlastnila dvaadvacítku. Tvrdila, že jí milenec vyhrožoval, proto na něho puškou vystřelila. On zase prohlašoval, že mu vyhrožovala ona. Byla příliš opilá na to, aby dobře mířila, bohudík. Jen mu trochu

pocuchala peří. Zůstala mu spálenina po kulce. Ještě něco? Mám práci.“

„Bylo vzneseno nějaké obvinění?“ zajímalo Zacha.

„To si piště, nemůžeme nechat ženské, aby nám v ulicích Blessingu střílely po chlapech.“

„Jasně, to by byl špatný příklad pro ostatní,“ mile se vmísila do hovoru Jill.

Zach se honem optal: „Justine Brecková byla vězněna tady u vás?“

„Vlastně ve starém vězení,“ řekl šerif. Jednou rukou rozmáčkl plechovku od coly a hodil ji do koše. „Používali jsme je pro ženy, když bylo dostavěné nové. Nikdy jsme

neměli víc než dvě vězněné. Ženy mají dost práce s rodinami, většinou potíže nedělají.“

Jill si pro sebe něco zabručela.

„Jaký postup se tehdy používal při zadržení?“ Zach přehlédl její poznámku o sestrách-manželkách, co rodí jak králíci a mají inteligenci houpacího koně.

„Ten nejlepší, jaký byl tehdy vypracovaný,“ mínil Purcell. „Muži z naší rodiny vždycky mysleli dopředu. Fotografovali jsme, brali otisky prstů, měli jsme místní obhájce, zrychlený proces – všechno, co se na východě objevilo, jsme na západě ihned převzali.“

Zach spokojeně příkyvoval, ale zároveň Jill varovně stiskl paži. Potřebovali veškerou dokumentaci a jediný, kdo jim ji může dát, je šerif.

„Samozřejmě, slyšel jsem o vašem okrese jen to nejlepší. Zřejmě jste tu měli dlouhou řadu šerifů, kteří si hle děli své práce, a konali ji pořádně.“

Purcell se uvolnil. „Bereme naše povinnosti velmi vážně. Mnozí lidé z velkých měst to nechápou.“

„Šla Justine Brecková před soud?“ zeptal se Zach.

Šerif se zašklebil. „Její právník nebyl tak hloupý, aby to nechal dojít tak daleko. Soudce byl začátečník. Bylo mu Justine líto, protože se její milenec oběsil, tak si nechal od mého otce poradit a po několika týdnech tu ženskou pustil. Zároveň jí, ale řekl, že jestli ji

ještě jednou uvidí u soudu, zavře ji, až zčerná. Kupodivu poslechla. Už nikdy s ní po tíže nebyly.“

„Rádi bychom viděli všechny záznamy, šerife,“ prohlásil Zach.

„Proč?“

„Zachova šéfka bývala federální soudkyně a nyní je prominentní státní zástupkyně,“ vložila se do toho Jill. „Ujistila mě, že všechny záznamy jsou veřejnosti přístupné. Pokud nebudete souhlasit, pošle sem soudní příkaz dřív, než řeknete mormonský čaj.“

„Takže ženská,“ zahučel Purcell.

„Ano, svět se mění,“ ozval se Zach. „Máme soudkyně a státní zástupkyně. Než se nadějeme, budeme mít v soudní síni soudní služby a na stanici šerifky.“

„Chcete se vsadit, že by ten příkaz podepsala žena?“ zeptala se Jill.

„Brzdi, miláčku,“ uklidňoval ji Zach. „Šerif jen dělá svou práci. Není snadná. Spořádání občané jsou někdy horší než lumpové.“

Purcell si Zacha měřil a zatvářil se spokojeně. Ten chlapík drží Breckovou zkrátka.

„Doufám, že s ní pořídíte líp, než se vedlo jiným mužům s Breckovic ženským,“ procedil skrz zuby a zvedl telefon. „Zavolejte do archivu a řekněte jim, že tam posílám dva lidi, co se chtějí v tom prachu hrabat.“

Hollywood, 16. září, „.25

Jakmile se otevřely vchodové dveře, Amy vyskočila. „Nejvyšší čas, že jste z oběda zpátky.“

„Do mé kanceláře,“ zaškaredil se Score.

Měl mizernou náladu.

Ten případ mě žere. Jako bych měl jediného klienta.

Jenže je fakt důležitý.

„Zavři dveře,“ poručil. Sedl si ke stolu a ovládl se, aby nekrkl.

Kozí sýr. Koho napadlo cpát ho lidem na pizzu?

Stejně mu kazí trávení nespokojený klient, hollywoodský magnát, kterého někdo vydírá, a on mu za to chce na kopat prdel.

Kdy se hvězdy naučí nechat nezletilé chlapečky no pokoji?

Ne že by si Score moc stěžoval. To zas ne. Kdyby lidi byli svati, přišel by o džob.

„Spust’,“ zabručel na Amy.

„Zase se pohnula. Zpátky do starého dobrého Blessingu v Arizoně.“

„Aha.“ Našel balení pepermintových bonbonů na trávení a schroupal rovnou tři. „Proč?“

„Mluví se šerifem.“

„O čem?“

„O zadržení své babičky.“

Co to má společného s obrazy? Score to nechápal. „No a?“

„Kromě jediného telefonátu nebyla dost blízko štěnice, neslyšela jsem nic, dokud neopustili letiště v Taosu.“ Amy mimoděk vyzkoušela pevnost gelu ve vlasech prsty. Bodliny začínají klesat. Musí si je během obědové pauzy spravit.

„Jakého telefonátu?“

Ukázala na vytištěnou stránku. „Operační důstojník se hlásil St. Kildě a mluvil i o satelitním telefonu.“

„Co přesně říkal?“

„Požádal o stejnou přepravní společnost jako včera a...“

„Jasně jsem ti přikázal, abys mě okamžitě volala, když se někdo zmíní o obrazech,“ skočil jí do řeči Score.

Amy zamrkala. „O malbách nebyla vůbec řeč,“ reagovala rychle. „Nebo ty mají přepravovat?“

Score to sám nevěděl jistě, ale obával se, že klidně může jít o dvanáct pláten.

Určitě byly v domě, ne v autě.

Momentálně s tím nic neudělá. Ledaže se ovládne, hlasitě polkne a sežvýká pár dalších bonbonů na žaludek.

„Kdy to bylo?“

Amy znala výhružný tón. Score ho používal, než se na jeho stole objevily výpovědi. Nepřála si stát se dalším, koho vyhodí.

„Rozhovor se odehrál v 9.42,“ odpověděla.

„Nějaká zmínka o tom, kam náklad bude převezen?“

„Ne.“

Score se odmlčel. Bouřil se mu žaludek, kozí sýr se neustále vracel a působil pálení žáhy. „Ještě něco?“

„Sledovaná už přistála v Blessingu. Odtud jsou záznamy docela zřetelné.“

„Je v nich něco o nákladu? Mají ho s sebou?“

„Ne. Její doprovod jí jen řekl, že je na bezpečném místě.“

Zatracená St. Kilda. Proč se pletou do totálně soukromého případu?

Kozí sýr se mu dral do krku. Protože ho namáhalo znovu polykat, vyhrkl: „Stručně to dokonči.“

„Navštívili šerifa v Blessingu, chtěli se podívat na záznamy o zadržení Justine Breckové.“

„Hmm. Proč? Bylo to dávno.“

Amy pokrčila rameny. „Nevím. Je zřejmé, že se babička Breckové a nějaký chlápek opili a pak se střílelo. Oba skončili v base.“

„Jak se ten chlap jmenoval?“

„To tam nebylo. Jen vím, že to byl její milenec. Oběsil se ve vězení.“

Score bubnoval prsty do stolu a uvažoval, po čem jde St. Kilda v Canyon County. Případ se nějak zamotal a on začíná ztrácet

trpělivost; hrozí, že vymlátí duši z prvního, kdo se mu dostane pod ruku.

To by byla paráda.

„Ještě něco?“ zeptal se Amy.

„Chystají se číst ty staré záznamy. Naše štěnice funguje docela dobře.“

„O obrazech pořád nic?“

„Ne. Jenom pár slov o tom Frostovi, prý nebude pár dní schopen mluvit. Něco o kómatu nebo tak.“

Aspoň to mi vychází. Kéž bych věděl jistě, že ty blbé obrazy shořely. Nebo naopak že stále existují. Nejhorší scénář je, že neshořely a má je St. Kilda. Protože pak by to bylo všechno v prdeli. Měl jsem zastřelit tu čůzu, ne staríka. To ona je důvodem všech trablů.

Score hlasitě řihl a přísahal si, že už nikdy nebude jíst kozí sýr v žádné podobě. „Potřebuju vědět, kam pojedou z Blessingu. Zůstaň na příjmu, dokud tě nevystřídá Steve.“

„Kdy to bude?“

„Až ti zaťuká na rameno. Jakmile uslyšíš o plátnech...“

„Hned se ozvu,“ přerušila ho Amy. „To jsem slyšela už desetkrát.“

Stihla to za dveře dříve, než začal Score jančit a kopat do stolu.

San Diego, 16. září, „.29

Grace vzala telefon. „Zachu? Faroe je zaneprázdněný.“

„A ty?“

„Když budeš stručný...“

„Může St. Kilda sehnat soudní příkaz k zabavení záznamů týkajících se zadržení Justine Breckové a Thomase Dunstana v Canyon County v Arizoně a...“

Grace přesunula nemluvně na levou paži a zapisovala. „Máte fotografie otisků na Jilliných obrazech?“

„Ano, ale ty jsou jen pro jistotu. Znalec bude chtít přesnější. Jsou viditelné jen pod černým světlem.“

„Ale vám se zdály být všechny otisky stejné?“

„Samozřejmě. Je sakra jisté, že Dunstan namaloval všechna Jillina plátna.“

„Pak mají ohromnou cenu.“

„Mnohamilionová částka, aspoň podle odhadů cen v posledním katalogu. Kdyby se na trhu objevily všechny její obrazy najednou, cena by se jistě snížila,“ odhadoval Zach. „Nebo by to třeba naopak způsobilo hlad po Dunstanech, kdo ví? Sběratelé jsou nevypočitatelná cháska.“

„Dobře, zdokumentujeme obrazy pro případné znalce,“ řekla Grace. „Máš ponětí, kolik bude těch papírů, na které potřebuješ soudní příkaz?“

„Dám ti vědět, jakmile to zjistím.“ Zach na druhém konci uslyšel vrískání mimina. „Nastal čas krmení?“

„Pár vteřin ještě vydrží. Kdy si půjdte vyzvednout ty dokumenty?“

„Včera bylo pozdě. Shořelo nám až moc věcí, jestli mi rozumíš.“

„Hlavně zaříd', aby mezi nimi nebyla Jill.“

„Mám ji pořád na dosah, neboj.“

Grace se usmála. „Úplně pořád?“

Zach si odkašlal. „Zavolám, až budu mít něco nového.“

„Jak ti funguje telefon?“

„Prozatím dobře.“

Faroe zavěsil zároveň s Grace.

„Co je, nějaký problém?“ zeptal se.

„S novým telefonem zatím ne.“

„Ten chlap kolem sebe šíří divné elektrické pole. Ničí všechny baterie – i nabíjecí – jako husa spásá trávu. Co chtěl?“

„Příkaz k zabavení záznamů z případu v Canyon County.“

„Proč je chce zabavit?“

„Říkal, že jim shořelo až moc věcí.“

„To má pravdu.“

Miminko se ozvalo poněkud naléhavěji.

Faroe se nabídl: „Dej mi ji. Než zařídíš legální kroky, přebalím ji.“

„Stačí ji přebalit po jídle.“ Grace si rozepnula halenku a začala dceru kojít. „Jednou rukou můžu psát. Nevíš, jestli ambasador Steele už dostal zaplacení za ten brazilský případ praní špinavých peněz?“

„Myslím, že naše procenta se už objevila na účtu.“

„To je dobře. Jestli bude Zach utrácet takovým tempem, budeme je potřebovat. Kde máme nejbližšího experta na otisky prstů?“

Faroe se sklonil k počítači, zabubnoval na klávesnici a pár vteřin vyčkával. „V L.A. Je to žena.“

„Ať je okamžitě připravená, budeme jí volat.“

Hollywood, 16. září, „.31

Score zvedl sluchátko a vyštěkl: „Co je?“

„Tady Amy. Raději sem honem pojd'te. Mluví o obrazech a otiscích prstů a...“

Score zavěsil a spěchal do díry v suterénu, kde měla Amy kancelář. Sotva za sebou zavřel dveře té své, zazvonil mu tam telefon. Nezastavil se.

„Ale to je...“ pokusila se ho zadržet recepční.

„Zapište mi vzkaz,“ vyštěkl.

Bylo mu fuk, kdo je na drátě. Teď má jiné problémy.

Ty obrazy jsou v bezpečí. A on je po krk ve sračkách.

Blessing, Arizona, 16. září, „.33

Krabice pokrýval červenohnědý prach, který za desítky let zasype v poušti všechno. Přestože zvenku to tak nevypadalo, obsah byl většinou v pořádku, seřazený podle dat a jmen. Někde zase podle oddělení, které případ zpracovávalo, nebo podle druhů zločinů. Jinde použil aktivní úředník systém, který nikdo jiný nepochopil.

Po sérii neúspěšných pokusů vyhledat záznamy podle jmen, dat a oddělení Jill náhodou objevila policejní zprávy a celou dokumentaci všech deseti případů, které se odehrály v roce, kdy Justine Brecková postřelila Dunstana.

„Mám to,“ vyhrkla a kýchla.

„Na zdraví. Co tam je?“ zeptal se Zach.

„*Stát versus Justine Brecková.*“ Jill zamávala převázanou složkou a potlačila další psíknutí. „Je tu horší větrání než ve sklepe.“ Vyhrabala z batohu kapesník snad stejně starý jako ona.

Zach převzal papíry, zatímco si utírala nos. Odstoupil, plácl složkou o stěhu, aby ji zbavil části prachu, a pak ji vrátil Jill.

„Tvoje rodina, tvoje záznamy,“ řekl.

Rozvázala je a začala rychle procházet jednotlivé stránky. Hledala otisky prstů.

Netrvalo to dlouho.

„No, díky za staré dobré místní šerify,“ culila se, když vytahovala dvě poloviční stránky z tvrdého papíru.

Zach jí je nevytrhl z ruky, i když měl nutkání to udělat. „Justine Meredith Brecková a Thomas Langley Dunstan,“ četla Jill. „Zadržení za pití a rušení veřejného pořádku, útok smrtící zbraní a další. Jo, jsou tu i otisky palce!“

Podala dokumenty Zachovi. V hlavičkách stálo jméno, věk, datum narození, den vzetí do vazby a další údaje nezbytné pro zadržení. V dolní části byla tabulka s pěti kolonkami a dvěma řádky. V každém obdélníku se vyjímala skvrnka černého inkoustu.

Zach přidržel kartičky s otisky na světle u úzkého okna suterénu.
„Bodujeme.“ „Dají se použít?“

„Jistě. Přidrž je tady, hned je vyfotím.“

„Obě?“

„Než se náš případ dostane k soudu,“ vysvětloval, „právník ve mně chce předejít argumentu, že by na obrazech mohly být otisky toho, kdo je rámoval, nebo další milenky.“

„Je to pravděpodobné?“

„Ani ne.“ Zach vytáhl ze zadní kapsy fotoaparát. „Ale kdo říká, že lidé – hlavně porotci – mají rozum? Vzpomeň si na případ O. J. Simpsona.“

„Raději ne, díky. Mám ti podržet i ostatní části protokolů?“

„Určitě. Tady, musím to zmenšit, potřebuju co nejvíce denního světla.“

„Proč to fotíš? Myslela jsem, že St. Kilda nám pošle soudní příkaz k převzetí originálu.“

„Ber to jako pojistku proti ohni.“

Otevřely se dveře a dovnitř nakráčel šerif Purcell. „Co to slyším o ohni?“

„Jenom říkám, jak snadno staré papíry shoří,“ odpověděl Zach.

„Proto tu všude máme zákaz kouření.“ Purcell se podíval na složku, kterou Jill pevně držela v rukou. „Vidím, že jste se tu docela snadno zorientovali.“

Ne díky tobě, pomyslela si Jill, ani díky té dračici v přední kanceláři. „Někde systém malinko pokulhává, ale zvládli jsme to.“

„Co děláte s těmi papíry?“ zeptal se šerif Zacha.

„Fotografujeme je.“

Purcell se zamračil. „O tom nebyla řeč.“

„Nechtěli jsme se dohadovat kvůli několika fotkám,“ omlouval se Zach. „Vaši lidé mají na práci důležitější věci než vyplňovat zbytečné papíry. Nebojte se, jsme dost opatrní, na originály dáváme pozor.“

„V prvním patře je veřejná kopírka. Za stránku zaplatíte desetník.“

„Děkujeme za nabídku,“ řekl Zach, „ale fotoaparát je rychlejší a určitě originály nepoškodí.“

Purcell chvíli mlčky přihlížel. „Co kdybyste mi pověděli, o co vám doopravdy jde?“

„Obávám se, že je to soukromá záležitost,“ klidně prohlásil Zach. „V tomto stadiu mám za to, že se vás vůbec netýká.“ Otočil se na Jill. „Vyber jen to nejdůležitější, miláčku. Můžeme se vrátit, kdyby bylo třeba.“

„Fajn, zlato,“ zvedla stránku, kterou vybrala ze zaprášené složky. „Jen klíčová data, žádné zbytečnosti.“

Purcell chtěl něco dodat, ale nakonec pokrčil rameny a vycouval.

„Prosím, podržíš ten dopis rovně?“ požádal Zach Jill. „Rukopis je fakt hrozný.“

Jill přistoupila k němu, pečlivě uhladila starý papír a počkala, dokud ji nepožádal, ať ho obrátí. Pracovali tak dlouho, dokud všechny údaje ze složky nezkopírovali. Pečlivě je vrátili na místo, vyfotili i krabici a data na víku.

Pojistili se proti ohni.

Blessing, Arizona, 16. září, „.56

„Budeš řídit,“ navrhl Zach a sklouzl na sedadlo vedle řidiče. Tentokrát do malého vozítka. Najmout si auto na poslední chvíli je nepříjemné, tlačí vás pak zadek.

Jill hodila batoh na zadní sedadlo. Autíčko bylo konstruované pro planetu s lidmi, co mají nohy kratší než ruce.

„Kam?“ zeptala se.

„Letiště, na kterém jsme přistáli.“

„A pak?“

„Záleží na tom, co najdu na těch fotkách.“

Zatímco Jill nechala Blessing v zadním zrcátku, Zach přetáhl fotky do notebooku. Ještě než otevřel první soubor, všechno přeposlal do St. Kildy.

Další pojistka.

Teprve pak se pustil do čtení.

„Haló?“ ozvala se za chvíli Jill. „Taky patřím do téhle dynamické dvojky, nemyslíš?“

Zach na ni koukl. „Zatím samá rodinná historie Breckových. Hádám, že ji znáš.“

„To se pleteš.“

Pousmál se a vrátil se k prvnímu listu. Stručně shrnul obsah pro Jill.

„Tvoje babička Justine Brecková a Thomas Dunstan byli zadrženi zástupcem šerifa Joelem Purcellem nedaleko City Tavem.“

„Kde to bylo?“

„Hospoda kousek od Blessingu,“ řekl Zach.

„Aha, dneska se to jmenuje Watering Hole. V Canyon County panuje suchý zákon. Technicky vzato jde o soukromý klub, protože jedině v těch se smí prodávat alkohol. Funguje to tak, že kdo zaplatí u vchodu, automaticky se stává členem.“

Pochichtával se. „Nevím, co tě štve víc, jestli místní patriarchát nebo míra přetvářky.“

„Dám ti vědět, až se rozhodnu.“

„Vypadá to, že tvá babička s Dunstanem vesele oslavovali 4. červenec, ale pak se to zvrtilo.“

„Co se stalo?“

„No, podle barmana – věřila bys, že se ten chlap jmenoval Pravověrný?“

„Bohužel ano.“

Zach nad tím vrtěl hlavou. „Prostě, barman slyšel, jak se začali Justine s Dunstanem hádat. Pěkně se pošťekali.“

„Kvůli čemu?“

„Nikomu z posluchačů to nedávalo smysl. Barman tvrdil, že Dunstan přebíral, najednou skočil po Justine a praštil ji do zubů.“

Jill sevřela pevně volant. „Milý chlapík.“

„Víš, jací jsou umělci. Citliví a spořádaní. Byla to taková pecka, že se s ní převrátila barová židle a ona dopadla na stůl s pitím za sebou. Pak se na ni vrhl a škrtil ji. Najednou byla v hospodě pěkná mela.“

„On ji škrtil?“

„Jo, naštěstí se mu to nepovedlo. Tehdy ještě neměli klimatizaci, muselo tu být v červenci pěkné horko,“ uvažoval nahlas Zach.

„Hodně přes třicet stupňů. K tomu připočítej vítr, suchý a horký jako v pekle,“ řekla Jill. „Zajímalo by mě, co vůbec dělali v Blessingu?“

„Kromě pití a bitek? Malovali. Aspoň Dunstan to tvrdil a měl na šatech skvrny od barev. Zdá se, že moc rád kreslil okolí ranče Breckových, od Blessingu až na okraj kaňonu, od Indián Springs po místa, kde nerostl ani pelyněk, jen kreosotové keře.“

„To je taky v protokolu?“ žasla Jill.

„Ne, to čtu mezi řádky. Taky jsem trochu hledal na netu, když jsme čekali, jestli Frost přežije operaci.“

„Jasně, máš nastudovaného celého Dunstana. Četl jsi, jako by se v jeho katalogu skrývalo tajemství života a smrti.“

Nebo na tom záviselo jeho duševní zdraví.

Zach pokračoval k věci: „A starý dobrý Pravověrný se vrhl do řeže topůrkem sekery, kterou měl schovanou pod barem. Když sedl prach, Justine utekla. Dunstan vyběhl za ní. Asi dvacet metrů od

hranice města vykřikla: „Mizero, už mě nikdy neuhodíš!“ A pak po něm vystřelila z dvaadvacítky.“

„Rodinná puška hadovka,“ doplnila Jill. „Modesty ji pořád měla – ale puška se skoro vždycky zablokovala.“

„Tu noc fungovala dobře. Justine střílela, dokud jí nedošly náboje.“

„Nebo dokud se nezablokoval uzávěr.“

„Stejně Dunstanovi akorát popálila zadek, jinak šlo všechno vedle,“ pokračoval Zach.

„Škoda. Kdybych tam byla, půjčila bych jí svůj kolt. Nebo bych ho odpráskla sama.“

Zach na ni šibalsky mrkl. „Připomeň mi, že tě nemám moc štvát.“

„Neboj. Naše rodinná puška nepřežila požár.“

„Spíš bych se bál toho koltu.“

Jill se pousmála. „Zastavila jsem ho, abych měla na učebnice.“

Měl chuť vzít ji do náruče. Místo toho dál četl: „Jakmile Justine došla munice, zástupce šerifa ji zatkl a v poutech odvedl.“

„A co Dunstan?“ vyhrkla podrážděně Jill. „Ten ji přece chtěl uškrtit.“ „Nakonec ho taky zavřeli,“ řekl Zach. „Sotva mu místní doktor whisky vydezinfikoval škrábnutí a obvázal zadek.“

„A potom?“

„Zaúřadovala patriarchální společnost a láska.“

„Což znamená?“

„Justine obvinili z pokusu o vraždu, Dunstana z opilství a pobuřování. Měl si odsedět jednu noc v chládku.“

Jill zbělely klouby na prstech, tak pevně tiskla volant. „Škracení se nepovažovalo za pokus o vraždu?“

„Ne, když někdo škrtil hubatou couru,“ zašklebil se Zach.

„Mluvíš, jako bys s Dunstanem souhlasil,“ odsekla. „Spíš jako bych přečetl příliš mnoho protokolů o domácím násilí. Kolikrát jsem si přál vlastní stroj času.“

„Proč?“

„Dokončil bych, co se nepovedlo Justine. Nemám trpělivost s chlapama, co sáhnou na ženskou.“

Prohlásil to tak nesmlouvavě, že Jill zadoufala, že s ní tak nikdy mluvit nebude.

Povzdechla si. „Promiň.“

Zach ji pohlídl po tváři. „To nic. Nedivím se, když se ženy bouří.“

„To bude nejspíš tím, žeš strávil tolik času se staršími sestrami.“

„Ano, měl jsem slušný trénink,“ souhlasil. Ještě jednou ji polaskal, pak se však vrátil k obrazovce. „Pomocník šerifa kontroloval Dunstana až ráno. Našel ho mrtvého. Oběsil se na opasku.“

„Velký malíř a mizerný člověk,“ řekla Jill.

„Ať odpočívá v pokoji.“

Zach mlčky pokračoval ve čtení.

Teprve když prošel záznamy od soudu, ozval se: „Nic nového. Samé papírování. Justine se chtěla obhajovat sama. Soudce ji obvinil z pití na veřejnosti a nedovoleného ozbrojování. Trest zkrátil na dobu, kterou stejně strávila ve vězení, a přidal roční podmínku. Bla bla bla, samé kecy.“

„Šerif Purcell se zmínil, že soudce byl nováček. Je to v záznamech? A co ten rukou psaný dopis?“

„Byl zaprotokolovaný jako Dunstanovo vlastnictví. Musel ho mít u sebe, když ho zadrželi.“

„Přečti mi ho.“

„Rukopis je špatně čitelný. Při focení jsem měl málo světla a inkoust je dost vybledlý.“

„Takže ho nedokážeš rozluštit?“

„Budu ho muset upravit v PhotoShopu.“ Zach otevřel další program, provedl několik úprav, až získal o něco čitelnější kopii. „To by šlo. Je datovaný dva týdny před Dunstanovou smrtí.“

Jill vyčkávala. Nic se nedělo.

Podívala se na Zacha. Tvářil se šokované.

„Tak co je?“

„Jestli se nemýlím, právě jsme odpálili pořádnou bombu.“

„Co to plácáš?“

„Bud' ráda, že sedíš. Je to dopis Dunstanovi od Justine.“ Zach část hlasitě přečetl. „Až budeš číst tyto řádky, budu pryč. Moje matka i babička měly manžely, kteří mlátili ženy. I kdybys byl můj

manžel, nesmířila bych se s tím, že mě biješ. Nestačí modlit se k bohu, jako to dělaly ony.“

Jill si mumlala pro sebe: „Škoda, že mu neustřelila koule.“

„Asi to byl malý terč.“ Zach se vrátil k dopisu. „Mezi námi je konec. Nikdy jsem tě neměla přijmout jako milence. Ne proto, že je to hřích proti bohu a společnosti, ale protože jsi podvodník a lhář. Využil jsi mě ke svým cílům; pak jsi mě mlátil, protože tvoje ješitnost nestrpěla můj talent. Oba známe pravdu, i když o ní nahlas nemluvíme. Beze mě bys jako umělec skončil, protože jsem víc než jen pouhá Múza.“

Jill hlasitě vydechla.

Zach četl dál. „Abych mohla poctivě zobrazovat svět, musím poctivě žít. Neopovažuj se mi napsat nebo mi namlouvat, jak moc mě miluješ. Ať tě ani nenapadne, že ti odpustím, protože nedovolím, abys mi znovu ubližoval. Už ti nedokážu odpouštět, stejně jako ty nedokážeš opustit manželství bez lásky.“ Zach pohodil hlavou. „Podepsáno Justine.“

„Co teď?“

Místo odpovědi se Zach vrátil k počítači, otevíral různé soubory, porovnával fotky z vězení s těmi, které získal na obrazech patřících Frostovi. Zvětšoval různé části a čím dál více se mračil. Přestože nebyl expert, zdálo se, že otisky sedí.

Pak se začal chechtat.

„Tak co je?“ dožadovala se odpovědi Jill.

„Jenom mě napadlo, jak Worthington básnil o mužském světě a jak se projevil mužný pohled v Dunstanových obrazech. To by Justine musela chodit jako chlap.“

„Chceš snad naznačit...“

„To teda jo. Justine nebyla Dunstanova Múza,“ odpověď děl Zach. „Otisky na obrazech jsou její, ne jeho. Sama je malovala. On jen na hotová plátna přidal mužské jméno.“

„Tak proto nebyly naše obrazy podepsané Dunstanem,“ došlo Jill. „Přesto jsou naprosto shodné s těmi, které signoval. Jak si stojí Dunstani v katalogu aukce?“

„Dost vysoko na to, aby se vyplatilo kvůli nim zabíjet.“

Hollywood, 16. září, 15.35

Score si přečetl odposlechy, udělal to ještě jednou a nakonec potřetí. Nepřirozeně mu zrudl obličej. Přesto se mu ruka ani nezachvěla, když odložil papíry na stůl a pohlédl na nedočkavou Amy.

„No, teď máme jasno,“ řekl a nutil se do úsměvu. „Zasloužíš si pár dní dovolené. Uvidíme se příští pondělí.“

„Hurá!“ zajásala Amy a vyběhla z jeho kanceláře dřív, než si to stihl rozmyslet.

Score sevřel pěsti a upřel pohled na dveře, jako by doufal... že se něco stane.

Nestalo.

Nedá se nic dělat. Příliš možností mu teď nezbývalo. St. Kilda má obrazy, což znamená, že by potřeboval časovanou bombu, aby je zničil. Jenže to by mohl skončit za mřížemi nebo v horším případě mrtvý.

Aspoň že mám z cesty Frosta, pomyslel si rozčilený Score. Bod pro nás. Dostat se k té děvce Breckové bude lehčí. Až bude ze hry ona, všechno skončí. Navíc je s ní jeden jediný ochránce.

Dlouho seděl v křesle a třásl se vzteky, zatímco uvažoval o nejvhodnějším způsobu náhodného úmrtí.

Osobně dával přednost ohni, jenže se mu nezdálo vhodné použít ho znovu. Další možnost je unést ji a pak se zbavit mrtvoly. Bohužel na to je třeba víc než jeden člověk. A to je vždycky potenciální svědek pro porotu.

Nebo potenciální vyděrač.

Není špatné někoho utopit, jenže terče jsou momentálně daleko od hlubokých vod. Nehoda auta je vhodná jedině tehdy, pokud má místní koroner slepičí mozeček. Jinak pitva odhalí, že oběti byly mrtvé ještě před nárazem. Obnošená vesta je loupež, při které je pachatel vyrušen a musí vraždit, pro Scorea ovšem první volbou nebyla.

Vůbec nestál o to, aby měl za prdeli celou St. Kildu. Mezi profíky se povídá, že jakmile jim někdo oddělá zaměstnance, ambassador Steele ho dostane, bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat. Bez výjimky.

Musí ale mít stopu, po které jde.

Scorea napadlo, že zavolá klientovi a prostě mu řekne: *Je mi líto, nedá se nic dělat. Tady máte účet, končím.*

Třeba by to bylo to nejrozumnější řešení.

Na byznys by to však nevrhalo dobré světlo. Kdyby se rozneslo, že z jednoduché operace, kdy měl získat nebo zničit jisté věci, se stal případ, ze kterého musel vycouvat, ztratil by lepší klientelu.

Dokud ho v oboru drží jeho reputace, nemůže si dovolit případ vzdát.

Nehybně seděl, tepna na krku mu pravidelně pulzovala, a on znovu probíral všechna úskalí možných postupů. Potřeboval celou záležitost vyřešit tak, aby St. Kilda i policie šla po někom jiném.

Pak prošel pravděpodobné situace ještě jednou, aby něco nepřehlédl. Jakmile ho popadne zlost, musí si dávat pozor.

Počtvrté si přečetl poslední přepis odposlechu. Po několika minutách ho strčil do skartovačky a po něm všechny papíry, které s případem souvisely. Přes počítač se napojil do Amyina a Stevova komputru a vymazal složky, jež měly s Breckovou cokoli společného.

Nakonec vymazal i ty svoje. Konečně nechal vyčistit hard disk. Použil počítačové soubory u soudu už tolikrát, že věděl, že je to dvojsečná zbraň. Nedovolí, aby mu nakopali zadek jen proto, že někdo nebyl dost opatrný.

Sotva se ujistil, že naprosto všechno v souvislosti s choulostivým případem zrušil, podal si telefon. Poslední šance je vypustit dost velkou bublinu modrého dýmu. Pravděpodobnost, že uspěje, není sice velká, pořád však ještě může zápas vyhrát.

Vyhraje. Musí, ne nadarmo mu přezdívali Score.

Snowbird, 16. září, 16.10

„Ramsey, radši si to vezmi sám,“ zavolal Cahill. „Lee Dunstan volá z Las Vegas.“

Worthington podrážděně zvedl zrak od posledních pláten, která právě nakládali do dodávky před cestou na letiště. „S čím zas otravuje?“

„Určitě bys nechtěl, abych to tu vykřikoval.“

Worthington zasakroval a otočil se k lidem z přepravní společnosti. „Dobrá, své instrukce máte. Očekávám, že až dnes večer dorazím do Golden Fleece, najdu všechny obrazy i sochy v perfektním stavu.“

„Jistě, pane,“ odpověděl mu šéf, otočil hlavu a zavolal přes rameno na mladíka, jenž zakopl o nakládací rampu: „Pomalů, Murphy. Už nejsi u UPS. Nikdo ti nestojí za zadkem se stopkami.“

Worthington odkráčel k zadnímu vchodu do galerie, kde ho čekal Cahill.

„Sakra, nemám čas vodit Leea za ručičku,“ ulevil si Worthington.

„Věř mi, že na tohle si čas uděláš.“

Worthington uvolnil tlačítko pro poslech a zahlaholil: „Ahoj, Lee. Copak je, nemůžeš se dočkat aukce?“

„To si piš.“ Lee na druhém konci právě připíjel manželce poloprázdnou sklenici whisky a ihned si začal vylévat srdce: „Ramsey, kámo, máme problém. Ta čubka je zpátky.“

„Nejsi opilý?“ optal se stísněně Worthington.

„Ještě ne. Ale taky se zpráskáš, až ti aukce v neděli pořádně vybuchne. Deset milionů za obraz, se kterými každý počítá, se smrskne sotva na polovic.“

„U všech svatých, nemám teď čas poslouchat opilecké bláboly.“

„To máš smůlu.“ Lee se pochmurně pochichtával. Dlouho si nedovolil přihnout si tak, aby měl plačtivou opici. Dneska se na to těšil. Kéž by se pak vůbec neprohrál. „Máš méně než dva dny na to,

abys dokázal, že Justine Brecková nenamalovala všechno, co podepisoval Thomas Dunstan.“

Worthington hleděl do stropu, jako by tam stála odpověď, ale nic nevyčetl. „Je tam Betty?“

Lee pohlédl na bledý obličej manželky. Měla na sobě ošoupané džínsy a vybledlou pracovní košili, jaké nosila kdysi doma na ranči.

„To není ta děvka, o které mluvím,“ zahučel Lee.

Worthington zakryl mluvítka a zavrčel na Cahilla. „Co se sakra děje?“

„Vím jen tolik, že Lee najednou tvrdí, že jeho děda žádné obrazy nenamaloval. Skutečná autorka je prý Justine Brecková.“

„Neuvěřitelné,“ vybalí Worthington. Odkryl telefon. „Takový nesmysl. Nemám na blbosti čas. Dej mi, prosím, Betty.“

„Proč ne? Stejně potřebuju dalšího panáka.“ Lee se přisunul k manželce. „Chce s tebou mluvit.“

Betty pozorovala manžela, jak se pomalu šourá k hotelovému líkérníku. Ještě nevrávorál, ale dlouho to trvat nebude.

Věděla jsem, že to bylo příliš krásné, než aby to byla pravda, pomyslela si zahořkle. Pět milionů za obraz by bylo báječné. Deset je prostě nenažranost.

Vzala si sluchátko. „Je mi líto, Ramseyi. Právě volal Tal a řval na Leea tak, že jsem slyšela každé slovo. Je to tak, jak manžel říká.“

Worthington si palcem masíroval kořen nosu, protože ho prudce rozbolela hlava. „Tak co se sakra stalo?“

„Jeho ženě někdo volal, že se objevili lidé, kteří se chystají celou aukci potopit. Prý tvrdí, že obrazy nemaloval Thomas Dunstan, ale Justine Brecková.“

„Betty, to snad nemyslíš vážně. Na to, aby se přední znalci přesvědčili, že obrazy Dunstana nejsou to, za co je všichni považují – díla vynikajícího umělce zobrazujícího západ – nestačí nějaké povídačky. To se nějaký konkurent pokouší způsobit potíže, ale je to jen bouře ve sklenici vody, nic víc.“ *Nebo pokus o vydírání, nebylo by to poprvé.*

„Jenže co ty otisky palce?“ zeptala se Betty.

Worthingtona nejprve napadlo, jak může Betty vědět, že si málem vytlačil palcem díru mezi oči. Teprve pak mu to zapálilo: „Jaké otisky?“

„Jsou na Dunstanových obrazech a prý nepatří jemu, ale Justine Breckové.“

„Betty.“ Pevně sevřel telefonní sluchátko. *Vždycky je to stejné. Před velkou aukcí se pokaždé objeví nějaká pomluva v tu nejnehodnější dobu.* „I kdyby na všech obrazech byly otisky Dunstanovy milenky, dokazuje to jediné to, že s ním byla v době, kdy tvořil. Stejně je známo, že Dunstan maloval jediné v přítomnosti své Múzy, takže to nemusí nikoho znepokojoval. I kdyby byly otisky identifikovány, o čemž dost pochybuji.“

„Ale Tal byl bez sebe.“

„Víš co, zavolám mu sám a vyjasním si to s ním. Jste v Las Vegas?“

„Ano.“

„Tak před manželem hlídej flašky, ať zbytečně nemluví. Čím méně toho vyžvaní, tím lépe.“

Betty po očku pozorovala, jak do sebe Lee nalévá whisky. „Udělám, co budu moci.“ Zaváhala. „V každém případě by to hodně snížilo cenu obrazů, že jo?“

„Nedělej si starosti,“ uklidňoval ji Worthington. „Prostě se postarej, ať je Lee pokud možno střízlivý a nechodí mezi lidi. Kdyby ti někdo volal a nabízel k prodeji nové Dunstany, odkaž ho na mě.“

„Proč by mi je chtěl někdo prodávat? My přece tolik peněz nemáme.“

Protože by to byl vyděrač, ty krávo. V nejhorším Lee potvrdí pravost dalších obrazů a bude to. Až na jednu maličkost – Crawford mě pověsí za koule, pokud na aukci nevyženu cenu za Dunstana aspoň na osm milionů. Vlastně chce deset. To je taková pálka, že po ní nejdou ani chlápci Z daňového.

Worthington stál o velkou akci stejně jako Crawford. Jeho aukční síň by se tak dostala do popředí, vetřela by se mezi velké hráče na trhu a snad by tam zůstala. Těžko se to povede s tuctem pochybných Dunstanů, které se mohou vynořit na poslední chvíli.

Crawford nemá dostatečný kapitál, aby mohl koupit dvanáct pláten po čtyřech milionech, natož po desíti. Na druhou stranu – kdyby se nová plátna prodala za méně, snížila by se tím cena těch, která mu už patří.

„O nic než o manžela se nestarej. Nesmí nikde moc mluvit. Hlavně mi ihned zavolej, kdyby tě někdo kvůli novým obrazům kontaktoval, rozumíš?“

Betty si povzdechla. „Vůbec nic nechápu, ale udělám, co budu moci.“

Worthington zavěsil a z paměti vytukal Talovo číslo.

Vezmi to, ty zvíře. Máme málo času.

San Diego, 16. září, 16.15

„Tati?“ Lane vykoukl ze svého pokoje. „Kde jsi?“

„V pracovně,“ zavolal Faroe, „dávám odkrknout naši malou mašinku na mlíko.“

„Nevěděl jsem, jestli to budeš chtít do sítě St. Kildy, proto bych ti rád dal, co zatím mám.“

S notebookem pod paží vstoupil Lane do pracovny rodičů.

Zamčenou skříň se zbraněmi považoval za samozřejmost, stejně jako zeď se samou elektronikou, ale pohled na řadu počítačů ho vždycky nadchl. Práce pro St. Kildu neznamenal jen vynikající vybavení pro oba rodiče, ale občas i možnost, že je využije i on. Tak si představoval nebe.

Miminko opřené o Faroeovo rameno hlasitě řihlo; i Lane by byl na takový krkanec pyšný.

„Umí i dvojitý?“ zeptal se otce.

„Cože?“ zíral Faroe.

„Přece víš. Pořádně nahlas krkneš a hned přidáš...“

„Ještě jedno řihnutí,“ vrtěl nad tím hlavou Faroe.

Grace zvedla hlavu od práce a natáhla ruce, aby malou Annu Lisu převzala. „Hledám nová fakta v případě Moorcroft.“

„Máš něco?“ zeptal se manžel.

„To se dozvím za pár hodin. Nebo dnů. Záleží na tom, kolika úrovněmi se budu muset prokopat, než narazím na zlato.“

„Měli bychom najmout víc lidí do informačního centra,“ usoudil Faroe.

„Steele se zmínil, že je prověřuje, jak nejrychleji to jde.“

„Jenže když dojde na prověrky, je to horší než vládní agentura.“

„Dobře dělá,“ odsekla Grace. „Práce pro St. Kildu je mnohem náročnější než pro strýčka Sama.“

„Nezapomeňte na mě,“ culil se Lane a otevřel notebook. „Hele. Polovině nerozumím, ale nalevo od desetinné čárky je zatraceně hodně nul.“

„Přitáhni si sem židli,“ nabídl Faroe a posadil se ke stolu. „Ukaž, co se vyrojilo.“

„Je to jen předběžný výsledek,“ spustil Lane, „nebylo dost času...“

„Sem s tím,“ přerušil ho Faroe. „Na výzkum nikdy není času dost.“

Lane se posadil do kolečkové židle a dojel po španělských dlaždicích k otci, který zbrzdil jeho přistání.

„Ani nevím, kde začít,“ řekl.

„Tím základním.“

„A to je co?“ povzdechl si Lane.

„Pokaždé se mě na to ptáš.“

„Pokaždé mě k tomu donutíš.“ Lane se mračil na obrazovku. „Tak jo, nejdříve nejnovější info. Projel jsem všechny údaje o uměleckých galeriích na západě a uložil je do zvláštního...“

„K věci,“ nemilosrdně mu skočil do řeči otec.

„Jo. Nejnovější hity o Dunstanovi. Guvernér Nevady, jeden senátor, kongresman a bohatý chlápek Albert Crawford si na tiskovce navzájem gratulovali, protože Crawford věnuje hodnotný příspěvek ze své sbírky jakémusi muzeu západu. Vlastně jim dá celou sbírku umění Divokého západu včetně kusů, jež zakoupí tuto neděli na aukci ve Vegas.“

Faroe sledoval syna pozornýma zelenohnědýma očima, ze kterých vyzářovala vášeň a inteligence. „Štědrý pán.“

„Jo. Je to jeho první velký dobročinný příspěvek, přestože je v balíku. Jde hlavně o olejomalby, které léta vlastní.“

„Zajímavé.“

„Taky si říkám. Kromě toho mám kupu věcí o Crawfordově finanční situaci,“ pokračoval Lane.

„Zůstaňme zatím u toho Dunstana.“

„Moc toho není. Všechny nové články vlastně souvisí s tím muzeem. Pak taky s aukcí. Blogy uměleckých kritiků po tom skočily

jako mouchy po..." Lane se zarazil, koukl na matku se sestrou, odkašlal si a dokončil: „Jako mouchy na pivo.“

Faroe se kousl do rtu, aby se nesmál. Lane se snaží před malou sestrou mluvit slušně. Stejně jako on.

„Asi před měsícem se někde vynořila nepotvrzená zpráva, že se našly nové Dunstanovy obrazy,“ pokračoval Lane, „ale nic určitého z toho nevyplývalo. Na některých stránkách se objevila informace, že jde o padělky nebo nějaký podvod.“

„Ty stránky mi zkopíruj,“ přikázal Faroe.

„Už se stalo.“

„Přestože tomu většinou nevěříš,“ poznamenala Grace, „tvůj syn poslouchá, co mu říkáš. Někdy.“

Lane se pousmál. „Na blogu se píše, že za Dunstana se dá získat přinejmenším čtyři až šest milionů babek, protože se na trhu objevuje málokdy a poptávka je dost vysoká. Mnohokrát se objevila i částka deset milionů.“

„To je pro umělecký svět dobrá zpráva,“ usoudil Faroe.

„Jo, ale pro strýčka Sama naopak špatná,“ zavrtěl hlavou Lane, „aspoň podle jednoho zdroje.“

„Fakt?“ opáčil Faroe. „Myslel jsem, že vláda dostane svůj díl z každého obchodu.“

„Nějak to souvisí s daněmi,“ vysvětlil mu syn. „Mluvíme pořád o tom Crawfordovi?“

„Jo, to tys chtěl mluvit o Dunstanech.“

„Máš ještě něco o Dunstanovi?“ „Už jenom sekundární zdroje citující ty prvotní. Například...“

„To vynech,“ vyhrkla Grace. „Jdi k podstatě věci.“

Lane se chtěl ohradit, pak si to však rozmyslel. Věděl, že tátu štve, když začne s počítačovou hantýrkou, nechtěl ho zbytečně dráždit.

„Asi před dvěma lety byl Crawfordův hlavní účetní obviněn z nesprávného výpočtu daní. Samozřejmě ho propustili na kauci. Neváhal a naskočil do letadla do Paraguaye se dvěma kočkami a spoustou peněz ulitých na různých zahraničních účtech. Ukázalo se, že některé obchody, co uzavíral jako jednatel za Crawforda, se

odehrály trošku jinak, než to podle účetních knih vypadalo. Hlavně se jednalo o odpočty daní.“

„A podstata?“ zeptal se Faroe.

„Podstata je, že Crawford dluží sto milionů na daních a pokutách našemu milému strýčkovi. Bojuje s tím, ale už prohrál dva odvolací soudy. Třetí stále probíhá.“

Faroe tlumeně hvízdal, což Laneovi jako odměna za dobrou práci stačilo.

„Moc tomu sám nerozumím, ale jedna z mých pomocnic je na finance kanón. Podle ní je nejchytřejší způsob, jak se vyhnout placení daní, ohromný příspěvek na charitu z majetku, který ti delší dobu patří, protože celá jeho hodnota se pak odpočítává.“ „Jakého majetku?“ zajímalo Faroea.

„Různého. Umělecká díla, šperky, nemovitosti a tak. Dáš to charitě nebo do veřejné sbírky.“

„Nebo to daruješ muzeu,“ dodal Faroe. „Fakt dobrá práce, Lane.“ Syn se křenil.

„Nejlépe to funguje, když se ti podaří prudce zvednout hodnotu daru,“ vmísila se do debaty Grace, aniž by vzbudila dcerku. „Nezaplatíš nic, ale celou velkou částku si odečteš z daní. Dělá se to i tak, že se prodejní cena oficiálně nadsadí, podepíše se na ni smlouva, jenže ve skutečnosti kupující zaplatí jen zlomek. Všichni si pomůžou.“

„A co je lepšího na vyhnání cen nahoru než aukce,“ připomenul Faroe.

„Vlastní Crawford i jiné kusy než umění západu?“ zeptala se matka Lanea.

„Narazil jsem na dva známé obrazy od Picassa plus nějaké Warholy a velké plátno se samýma stříkancema.“

„Od Jacksona Pollocka?“

„Jo, od toho.“

„Proč teda neprodá nebo nedaruje takové unikáty?“ divila se Grace. „Nepotřeboval by uměle zvyšovat ceny, po těch je poptávka stále.“

„Jo,“ souhlasil Lane. „Dovedeš si představit, že někdo dá sto milionů babek za obraz kluka a holky, jak se líbají?“

„To záleží na tom, kdo ho nakreslil,“ podotkl Faroe.

„Jakýsi Klimt.“

„Ten nechci,“ řekl Faroe. Podíval se na Grace. „Mám rád, když moje ženské vypadají jako pořádné ženy.“

Grace se usmála, když viděla, jak mu planou oči. Kdyby nebyl Lane tak blízko, odměnila by manžela vášnivým polibkem.

„Lane má pravdu,“ mínila. „Proč se namáhat umělým zvedáním cen relativně neznámého malíře, když máš doma něco, co prodáš bez problémů.“

„Marnivost,“ napadlo Faroea. „Vsadím se, že stojí o to, aby jeho jméno vytesali na budovu muzea v Nevadě. Kvůli Warholovi by ho na západě tak neopěvovali.“

„Nebo je fakt milovníkem těch moderních sra... věcí.“

„Taky jsou třeba jeho strašně cenné obrazy už v zástavě,“ poznamenala Grace.

„Jak?“ podivil se Lane.

„Třeba si na ně vzal půjčky.“

„To jde?“

„Představ si to jako zastavárnu pro vyšší vrstvy. Obrazy se schovávají do trezoru v bance a ta ti na ně půjčí. Bohatí to tak dělají běžně, když jim dojde hotovost. Samozřejmě potichu a nenápadně. Nikdo se nedozví, že obraz dočasně zadržuje banka.“

„Půjčka může být i ve výši hodnoty obrazu?“ zajímal se Faroe.

„Takhle pitomé banky nejsou,“ vysvětlovala Grace. „V takovém případě dostaneš asi padesát procent prodejní ceny, často ještě méně.“

„Pořád by ještě zbylo dost nul nalevo od desetinné čárky,“ usoudil Faroe. Naklonil se k synovi. „Kolik toho zjistil tvůj zdroj o změnách v Crawfordově finanční situaci za posledních pět let?“

„Ne tolik, kolik by se dalo, kdybys mi dovolil hacknout se do několika soukromých databází.“

„Dej mi, co máš. Kdyby to nestačilo, pohovoříme si o jiných možnostech.“

Grace obrátila oči k nebi. „Nejdříve ambasador Steele proškolí Lanea o rozdíl mezi realitou a tím, jak ji podávají světová média, a teď ho ještě otec naučí, jak obcházet počítačovou etiku. Co bude

následovat? Mary ho začne učit aplikovanou fyziku tak, že mu ukáže, jak odstřelovačkou sejmout chlapa na osm set metrů?“

„Dobrá nápad,“ zaculil se Faroe, „zapíšu mu to do plánu výuky.“

Lane se potají usmíval, ale zároveň se pustil do vyhledávání informací o financích Talberta Crawforda z přístupných zdrojů. Když bude hodný, zanedlouho se dostane k těm uzavřeným.

Las Vegas, 16. září, 17.07

Zach se zamyšleně díval na dav ve vstupní hale hotelu Golden Fleece. Obrovská vodní nádrž s vířícím zlatým prachem byla opravdový trháč. Lidi stáli okolo a koukali, jak monstrózní ovčí rouno vlaje cirkulujícím zlatém, dokud nezáří jako jeho legendární předloha.

Hotel byl zamluvený až po střechu ode dne, kdy ho otevřeli. Jedna z lepších stránek práce pro St. Kildu spočívala v tom, že kdykoli a kdekoli sehnali volné místo v hotelu, ať už potřebovali pokoj nebo apartmá. Vždycky se našel někdo, kdo tam měl známého dalšího známého. Prostě ruka ruku myje.

V tomto případě se jednalo přímo o Shana Tannahilla, majitele monumentálního kolosu z oceli, skla a zlata jménem Golden Fleece. Právě jeho jméno jim otevřelo cestu k jinak uzavřené části hotelu, kam budou hosté vpuštěni k prohlídce obrazů oficiálně až zítra.

Samozřejmě chtěli vidět pouze díla Thomase Dunstana. Nakonec obrazy tu jsou proto, aby si je návštěvníci prohlédli, je to součást protokolu před aukcí. Zach se jen potřeboval ujistit, že se jim nikdo nepostaví do cesty, až budou prohlížet okraje napínacích rámců. Stejně neměl z této operace dobrý pocit. Pořád si opakoval, že je to proto, že se osobně zapletl s klientkou. Přesto cítil, že se nad nimi stahují mraky. Věděl to. Jen nemohl přijít na to, jak, kdo, odkud a kdy zaútočí.

Faroe mu sice volal, ale moc mu nepomohl. Fakt, že je na aukci osobně zainteresovaný Tal Crawford, politicky silný a bohatý, Zacha moc neuklidnil. Jakmile se částky navyšují oblémy nulami, lidi začínají šilet.

„Jak obvykle bydlí bohatá mladá žena s bodyguardem?“ zeptala se Jill.

„Ve dvou pokojích se spojovacími dveřmi.“ *Nám dvěma bude stačit jedna postel, dokud ji moc nerozházíme. Pak bychom mohli skočit do druhé.*

Je pitomost myslet teď na sex. Musí se soustředit na práci, ne na rozkrok.

„A spojovací dveře se nechávají otevřené?“ ujistila se.

„Stále.“ Podíval se na hodinky. „Doufám, že se brzy dostaví ten důležitý chlápek z aukční síně. Jsem příliš starý, abych tak dlouho přežíval na rychlém občerstvení.“

Jill otevřela katalog aukce a znovu si prohlížela nabízená díla. Stejně jako Zach doufala, že brzy spatří originály.

Pořád si opakovala, jestli se jí to nezdá.

„Stále tomu nevěřím,“ zašeptala. „Pět milionů dolarů. Za každý obraz.“

„Nezapomeň, co říkal Frost – v uměleckých kruzích se spekuluje za větší plátna až o deseti.“

„Je to normální?“

„Co?“

„Nechat kolovat povídačky, které v podstatě zvednou cenu obrazů výš, než se uvádí v katalogu aukce?“

„Je třeba lidi navnadit, čím víc, tím lépe. Katalog není nic víc než odhad budoucích nabídek.“ Zachovi zakručelo v břiše. Jíst v mini-marketech a fast foodech pro něho bylo utrpení.

„Slyšels ty dva u recepcce, mluvili o deseti milionech za Dunstana, jako by to byla hotová věc.“

„V dobrých časech se některá díla prodávají vysoko nad svou hodnotou,“ odbroukl Zach.

„Máme právě dobré časy?“

„O tom by se dalo diskutovat.“ Zamračil se, vybavil si jiné rozhovory, které zaslechl, než se ubytovali. Hodně lidí sem přijelo kvůli aukci, nechystali se utrácet v kasinech. „Asi máš pravdu. Skoro každý má plnou hubu Dunstana. Dost se tomu divím.“

„Proč?“

Zach pozoroval, jak se lidi v hale mísí. Ochranka v civilních šatech, které si běžní občané nevšimli, byla pro něho na první pohled patrná. Banda chlapů se sluchátky s mikrofony nepatří mezi návštěvníky aukce.

Navíc bylo snadné rozeznat potenciální kupce od prodejců. Ti totiž netiskli v ruce katalogy. Obě kategorie ovšem hořely vzrušením,

radovaly se, že se stanou součástí akce, která se zapíše do dějin umění. Zach z toho měl nepříjemný pocit.

„Co je ti?“ zeptala se tiše Jill.

„Jenom mě napadlo, jak moc se bude na téhle aukci fixlovat.“

„To je další oblast, která se v mém klasickém vzdělání nevyskytla.“

„Jaká?“

„Lekce fixlování na aukci.“

„To se dá vždycky,“ řekl Zach a vybavil si, co podle Faroea zjistil Lane. „Například se stanoví pro některé položky tajná minima.“

„To znamená?“

„Řekněme, že se aukční síň domluví s majitelem dejme tomu na nejnižší ceně pět milionů. Nebo se podobně domluví s kupcem, že prostě nepůjde nad nějakou částku. Normálně se minimální cena zveřejňuje, tak aby ji všichni viděli. Pokud se jí nedosáhne, objekt se stáhne z dražby. Obojí je legální.“

„A když se minimální cena utají?“ zeptala se Jill.

„Pak je to protizákonné,“ pokračoval Zach. „V davu přihazujících se mohou objevit falešní kupci, často si někdo koupí dílo, ale nezaplatí a nepřevezme ho, jen proto, aby se cena vyšplhala vysoko a byla uvedena v novinách. Taky se dají použít různé signály a finty kupujících na telefonu – existuje hodně prostředků k tomu, aby se dosáhlo maximální ceny.“

Jill se mračila. „Chápu, že prodávajícímu na výšce ceny záleží. Ale jaký zisk z toho má kupující?“

„Odpočet z daní. Čím vyšší je cena uměleckého díla, tím vyšší daňový odpočet získá, pokud dílo daruje třeba městu nebo muzeu. Když například daruje obraz, který se draze prodal, nebude muset platit žádné daně za jiné obrazy, jež na aukci výhodně zpeněžil.“

„Začíná mě z toho bolet hlava,“ přiznala Jill.

Pokrčil rameny. „Je mnohem víc způsobů, jak vyhnat ceny nahoru. Až budou informatici ze St. Kildy méně vytížení, projdou staré záznamy a zjistí, jakou skutečnou hodnotu mají Dunstanovy obrazy v soukromých rukou – tedy kolik peněz za ně majitelé doopravdy zaplatili. Vsadím se, že nejméně jeden z nich nemá ani

desetinu očekávané ceny na nedělní aukci v hotovosti. Spoléhá na modrý dým a aukční horečku.“

„Dělá se to tak často?“

„Myslíš tak často jako jít na záchod? To ne, ale je to jev, na který nesmíš zapomínat na žádné aukci. Přece jen tu bez mrknutí oka mění majitele miliony. Šikovný dražitel a vysoce nasazená laťka nabízí velký prostor pro zákulisní triky. Většinou se machinace nevztahují na celou aukci, jen na určitou skupinu draženého zboží. Pak je to těžší dokázat.“

„To znamená, že dvanáct nových Dunstanů by bylo hodně nevítaných, jestli je partie rozehraná.“

Zach se usmál se stisknutými rty. „Ano, asi jako kuna v kurníku.“

Chvátal k nim mladý muž v drahém obleku.

„Vida, už půjdeme,“ zašeptal Zach. „Nezapomeň, že reprezentujeme potenciálního kupce, nic víc nevíme. Jsme pán a paní Arlingtonovi.“

„Další tyátr. Otrava.“

„Chceš počkat v pokoji? Klidně to vyřídím sám.“

„Myslela jsem, že mě nechceš nechat samotnou.“

„Nebyla bys sama. St. Kilda tu má další lidi, takže kdyby ti někdo zašeptal do ouška Faroeovo jméno, udělej, co ti poví.“

Jill se zhluboka nadechla. Uklidňovala se, jako by měla vjet do neznámých peřejí. „Jdu a lžu s tebou.“

„Předstíráme, nelžeme. To bys ranila mé city.“

Smích převedla na nenápadný kašel, když se před nimi mladík zastavil. „Pan Arlington? Jsem Jase Wheeler. Asi si umíte představit, jak mě honí čas.“ Ušťvaně se pousmál. „Jak jistě víte, momentálně nejsou obrazy určené veřejnosti...“

„Není důvod k obavám, má partnerka i já jsme zvyklí na podmínky v ateliéru.“

Jase to zkusil ještě jednou. „Skutečně byste měli lepší příležitost studovat je až zítra, když je přemístíme do hlavní síně.“

„Jestli se nám nebude líbit, co uvidíme dnes, zítra tu vůbec nebudeme, protože náš klient se aukce nezúčastní,“ vysvětloval Zach a vycenil na mladíka všechny zuby.

„Jistě.“ Jase si upravil sako. „Váš klient se zajímá ze jména o Dunstany, že?“

„Ano,“ promluvila i Jill.

„Pak by měl být v pořádném balíku,“ obrátil se Jase k Zachovi. „Kolem těchto pláten se opravdu vytvořila skupina nadšených obdivovatelů.“

„Náš klient se o peníze starat nemusí,“ řekla Jill. „Pro stě si koupí, co chce.“

„Tentokrát chce Dunstany, avšak jedině pokud to jsou špičková díla,“ dodal Zach.

„Nepamatuji si, že by některý z bohatých klientů uvedl jako své zástupce zrovna vás,“ prohlásil Jase.

„Jistě, a ani neuvede, dokud obraz neuvidíme a neinformujeme ho, že stojí za to zúčastnit se aukce,“ trpělivě vy světloval Zach. „Nebo potřebujete doklady o finančním krytí i na to, abychom se na díla koukli?“

„Ne, to ne,“ omlouval se Jase.

Zach vyčkával.

Jase to vzdal a vedl je úzkou chodbou dolů. Došli do konferenční místnosti, přeplněné malířskými stojany s uměleckými díly.

„Momentálně tu jsou od Dunstana dva obrazy, ostatní se ještě vybalují.“

„Když budete mít štěstí, zaujmou nás ty, které tu už máte,“ pronesla chladně Jill. „Jinak byste měli vybalování popohnat.“

Jase sebou škubl, ale neřekl ani slovo.

Las Vegas, 16. září, 17.13

Docela vpředu v pozlacených rámech postavených na masivních stojanech čekali na umístění dva Dunstanovy obrazy. Zach se zastavil pár metrů před nimi a plně dvě minuty je studoval. První zobrazoval údolní krajinu, ze které vyzařovalo vnitřní světlo. Byl zde zachycen magický slunečný okamžik, který malíř olejovými barvami navždy přenesl na plátno. Druhá malba byla divočejší, zuřila na ní zimní bouře někde v Nevadě nebo na východě v Sierra Mountains v Kalifornii.

„Pozoruhodné, že?“ soudil Jase. „Nikdo nedokáže pracovat se světlem tak jako Dunstan.“

Jill ohrnula rty, aby naznačila, že je zbytečné říkat, co je na první pohled zjevné. Zach přistoupil blíže, jen na metr k obrazům, a pozorně prohlížel každíčký růžek a okraje. Pak se obrátil na Jase.

„Vypadá to, že by mohly mít poškozené rohy,“ zabručel.

Jill ihned pochopila a také došla k obrazům blíže.

„O tom pochybuji,“ namítl Jase. „Jsou to nejzachovalejší Dunstanovy obrazy na světě. Pocházejí přímo z rodinné sbírky. Nikdy nebyly vystavovány.“

„Jistě?“ opáčil Zach. „Chcete mi tvrdit, že Dunstanovi začali prodávat své dědictví – nebo jen dočasně rozšířili rodinnou sbírku?“

Jill se málem rozesmála. Rozšíření tady znamená, že rodina převezme podřadnou práci z muzea nebo od individuálního sběratele a potvrdí, že ji měla v držení.

„Kdepak,“ ohradil se okamžitě Jase. „Prostě se stane, že hodnota uměleckého díla stoupne natolik, že je příliš cenné na to, abyste si ho nechal viset doma. Pomyslete jen na to, jak obrovské jsou pak pojistné sumy. Lee Dunstan je normální člověk s běžnými potřebami.“

„Za čtyři miliony za kus se mu obrazy o jeho běžné potřeby postarají až do smrti, že?“ rýpl si Jill.

Jase ji ignoroval. „Lee si přeje, aby díla jeho otce byla umístěna tam, kde se o ně perfektně postarají. Nové muzeum v Carson City je přesně taková lokalita. Lee se chystá věnovat dva ze čtyř Dunstanových obrazů. Právě ty ještě nebyly připraveny na aukci, protože technicky vzato se ani prodávat nebudou.“

„Ne?“ podivila se Jill.

„Ne. Jak jsem řekl, pan Dunstan je na konci aukce chce darovat muzeu.“

„Proč jim je tedy nedal rovnou, na co čeká?“ zeptala se Jill.

Jase ji jasně přehlížel a pronesl k Zachovi: „Váš klient by měl vědět, že čtyři miliony jsou minimální přijatelná nabídka. Předpokládáme, že ceny se mohou vyšplhat až na deset, třeba i výš. Na aukci bude přítomen Talbert Crawford. Je nejznámějším sběratelem Thomase Dunstana, i když máme asi tři další zájemce, kteří nejspíš budou přihazovat. Dunstanovy obrazy se na veřejné aukci objevují zřídka.“

„A Crawford se přihlásil do aukce a vyplnil formulář?“ zeptala se Jill.

„Přirozeně, jako každý zájemce. Neexistují výjimky.“

„Dobrá, jestli budeme mít zájem, zítra ráno se vám ozve bankérka našeho klienta,“ nadhodil Zach. „Ochotně vám zodpoví všechny otázky.“

„A jaká umělecká díla momentálně váš klient vlastní?“ optal se Jase.

„Jaká chce. Na západě v podstatě ještě nenakupoval. Chce začít tím nejlepším, co se tu nabízí.“

Jase přitakal. „Pak by nejvhodnějším kusem do jeho sbírky bylo velké Dunstanovo plátno.“

„To záleží na tom, zda mi dovolíte prozkoumat obraz černým světlem. Máte k dispozici místnost, kde bych se mohl podívat?“

„Přirozeně,“ odpověděl Jase. Vlastně by to před aukcí požadoval každý vážný zájemce. Signalizovalo to, že Zach má o díla upřímný zájem. „Zařídím, aby vám je hoši přenesli do zadního pokoje.“

„Nezarámované,“ připomněl Zach. Jill zatajila dech.

„Můj klient nikdy nekoupí obraz, pokud si ho neprohlédnu bez rámu,“ dodal klidně Zach. „Je to jako oženit se, aniž byste viděl nastávající bez make-upu a šatů od návrháře.“

Jase se pousmál. Vidět malby holé, jak se říkalo, patřilo také k běžným požadavkům, hlavně když šlo kupci o stav plátna pod rámem. Přece jen mohl skrývat – a často skrýval – drobné nedostatky.

Lusknutím prstů přivolal Jase dva mladé muže, kteří museli být nedaleko. Pod jeho vedením rychle vyjmuli obrazy z rámu a čekali na další příkazy.

„Za mnou,“ pokynul Jase.

Zach s Jill se připojili za nosiče s obrazy. Prošli další úzkou chodbou do nevelkého zadního pokoje, kde se obrazy vybalovaly, čistily, upravovaly a opět rámovaly. Ve dveřích seděl ozbrojený strážce, který pokynul Jaseovi na pozdrav. Další dva lidé si zrovna prohlíželi nějaká díla černým světlem na baterky. Žena je pak odložila a Jase je ihned podal Zachovi.

„Promiňte, jsou tu omezené prostorové podmínky,“ omluvil se dokonce.

„Jak jsem říkal, jsme zvyklí pracovat v ateliérech.“

Jase pokynul dvěma pomocníkům. Opatrně umístili oba obrazy na volné pulty a ustoupili.

„Bud' zavřete dveře, nebo vypněte světla v chodbě, prosím,“ požádal Zach.

Jeden poskok ihned spěchal k vypínači.

Zach pustil speciální baterku a pohyboval s ní nad plátnem. Povrch byl kompaktní, zjevně pocházel ze stejného období.

„Tady ještě jednou,“ ukázala Jill.

Zach se vrátil k místům, kde umělec přidal další vrstvu olejových barev, aby modrou, zelenou a černou docílil zemitý nádech západní krajiny.

„Vypadá to dobře,“ usoudila Jill. „Žádné odchylky ve stylu, stejný povrch.“

„Podpis je v pořádku, domalovaný až po zaschnutí plátna,“ dodal Zach.

„Poté co se autor smířil s tím, že dokonalosti nedosáhne, a pustil se do dalšího díla.“

„Tys tam byla nebo co?“

„Jasně, pokaždé když jsem měla v ruce štětec.“

Zach se usmíval, ale přitom pozorně studoval boční okraje plátna. V rozích bylo malinko odřené a mírně povolené. U staršího obrazu se jednalo o přirozený proces.

„Otočte je, ať se můžu podívat na spodní okraj,“ poručil Zach.

Dva mladíci ochotně poslechli.

Zach přejížděl lampou po dolním okraji. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Pohlédl na Jill.

Žádný otisk prstu nenašel.

Las Vegas, 16. září, 17.19

Zach zlehka přejel konečky prstů po spodním okraji malby. Jill zatajila dech. Pak vydechla, znovu přestala dýchat a čichla si k dolnímu rohu druhého obrazu.

„Podej tu lampu,“ řekla.

Zach jí předal černé světlo. Držela je v obvyklém úhlu nad napínákem.

„Vidíš?“ zeptala se.

„Vypadá to, že někdo přidal další vrstvu potom, co plátno uschlo,“ usoudil Zach.

„Dost dlouho potom,“ dodala. „Ještě cítím čerstvou barvu. Moderní olejovku, rychleschnoucí.“

Jakmile místo objevili, přemalování se jim zdálo nápadnější.

Jase se ohnul nad obraz a studoval ho. „Ano, máte pravdu, zdá se to čerstvé. To je bezvýznamná maličkost.“

„Opravdu?“ skepticky opáčila Jill.

„Nejspíš na něho dali původní rám dříve, než olej uschl,“ vysvětloval Jase. „Když pak rám sundali, šla barva s ním. Proto to opravené místečko. Hodnotu obrazu jako celku to nesníží. Pochybují, že by si toho někdo bez černého světla všiml. Až bude obraz zpátky v rámu, nebude to vidět.“

„Podle mě to vypadá, že byl obraz někdy poškozený,“ nesouhlasil Zach. „To může ovlivnit cenu.“

„Pokud máte pravdu, možné to je. Ale doklady od Lee Dunstana neuvádějí žádné poškození,“ namítl Jase.

Zach pokrčil rameny. „Pak vám jistě nebude vadit, když to zaznamenám pro svého klienta.“

„Zaznamenáte?“

Zach vytáhl z kapsy malý fotoaparát.

„Kdepak,“ reagoval okamžitě Jase. „Všechny reprografické techniky jsou zakázané, zatím patří práva výhradně majiteli obrazu.“

„Nebudu fotit obraz,“ ohradil se Zach. „Jen tu část, která byla překrytá rámem a na aukci ji zase nebude vidět.“

Jase zaváhal, podíval se na hodinky, ale nakonec Zacha vyzval: „Prosím, rychle. Za dvě minuty mám další jednání.“

Zach se sklonil nad plátno a s různě nastavenými světelnými podmínkami rychle nafotil spodní část.

Jaseovi zazvonil pager. Podíval se na číslo a zakabonil se.

„Cestu ven najdeme sami,“ navrhla Jill. „Nemusíte se kvůli nám opozdit.“

„Pokud byste s plátny chtěli pohnout, ať to udělají moji hoši,“ požádal Jase. „Kvůli pojistce, rozumíte. Nikdo neoprávněný na ně nesmí sahat.“

„Rozumíme,“ uklidňovala ho Jill. „Děkujeme za váš čas. Ujišťuji vás, že náš klient bude mít o plátna zájem. Určitě se bude hodit, když se na aukci objeví hodně bohatý nový klient, ne?“

Jase dobře věděl, že to je přímo sen každého dražitele. „Vždycky vítáme znalce.“ Usmál se. „Teď mě prosím omluvte.“

Zatímco Jase spěchal z místnosti, Zach přistoupil k dalšímu plátnu. Černé světlo mu zářilo do tváře. Ve fialové záři vypadal jako démon. Když se Jill chystala něco říct, spěšně ji políbil a zašeptal přitom: „O otiscích palce ani slovo.“

Podobně jako předchozí dílo bylo i druhé plátno zřejmě zarámováno dříve, než barvy uschly, protože v dolním rohu bylo též přemalované.

Jill se naklonila, pak si povzdechla a sykla: „Stejný případ.“

„Jo. Chceš se vsadit, že i příčina bude stejná?“ zeptal se unaveně Zach.

„Rozhodně bych nesázela na opak,“ kývla a zamrkala, když zasvítil blesk jeho digitálního fotoaparátu.

„Ani tady ve Vegas?“

„Hlavně tady ve Vegas.“

„Chytrá.“

„Tak si to pamatuj,“ řekla.

„Navždycky.“

Jakmile byl Zach hotov, poděkovali dvěma pomocníkům a vyšli ven. Teprve když si Jill byla jistá, že je nikdo nezaslechne, obrátila se k Zachovi.

„Jak by mohl někdo vědět, že...“

Znovu ji umlčel polibkem.

„Ale přece...“

„Řekneme si to až ve sprše. Nazí.“

Las Vegas, 16. září, 18.05

Lee Dunstan mírně zavrával, pak se pro jistotu opřel o plyšové sofa.

Nesnesu tolik jako dřív.

Stejně měl chuť na další drink. Chystal se dojít si pro něj, ale našel Betty, jak lije zbytek láhve do umyvadla v koupelně. Zařval, skočil po ní, srazil ji a prázdnou láhev mrštil do skleněné zástěny sprchového koutu. Zástěna z tvrzeného skla jen zavibrovala, ale vydržela. Láhev se samozřejmě roztříštila na kusy.

Betty sklouzla na zem a schovala obličej do dlaní. Lee se na patě otočil a chystal se objednat si další pití po telefonu. Než to stihl udělat, aparát zazvonil.

„Co je?“ vybafl do mluvítka.

„Pan Dunstan?“

„Kdo sakra jste?“

„Jase Wheeler z aukce. Jen jsem vám chtěl sdělit dobrou zprávu.“

Lee se pracně nadechl. Pokoj se s ním pěkně točil. Hluboký nádech a výdech. Pokoj se zastavil. Skoro.

„Poslouchám,“ zabručel Lee.

„Poradci neznámého tajemného bohatého účastníka aukce se přišli podívat na vaše Dunstany. Velmi podrobně je prostudovali. Také je napadlo, že obrazy byly někdy poškozeny, protože na dolních okrajích jsou stopy přemalování, ale já jsem jim..“

„Na okrajích? Na jakých okrajích? Ty obrazy jsou záramované!“ ječel Lee.

„Jistě. Museli jsme je vyjmout. Potenciální kupci velmi často zkoumají i tyto části...“

„Jediný kupec ve hře je Tal Crawford,“ skočil mu do řeči Lee. „A viděl na mých plátnech všechno, co potřeboval. Tak co mi to vykládáte za hovadiny?“

Vtom zacinkalo sklo, jak Betty zametala a vyhazovala střepy.

„Asi jsem vás nezastihl ve vhodnou chvíli,“ uhlazeně poznamenal Jase. „Omlouvám se. Jen jsem doufal, že budete mít radost, že vaše obrazy pravděpodobně dosáhnou na nejvyšší odhadované ceny. Pokud máte ještě nějaké dotazy, prosím, kdykoli mi zavolejte.“

Lee zíral na hluché sluchátko a pak s ním praštil tak, že ho zbolela ruka. Hlasitě nadával, když vytáčil Talovo číslo na mobil. Sotva se Crawford ozval, chraptivě zamumlal: „Tale, kámo, jsme v průseru.“

Las Vegas, 16. září, 19.30

Stejně jako Zach i Jill byla čerstvě osprchovaná, od hlavy až k patě oblečená ve zbrusu nových šatech a cítila se jako perfektně očištěná zelenina. Jestli nejsou štěnice menší než jakékoli odposlouchávací zařízení, o kterém v St. Kildě slyšeli, nic podobného na těle nemají. Nikde. Všechno nechali v pokojích, kde zároveň jeden z hotelových bezpečnostních agentů pečlivě zkoumal, zda nenajde odposlech. Nové prověřené oděvy jim daroval Shane Tannahill, jenž z duše nenáviděl, když mu v jeho podniku někdo instaloval zařízení, které nepatřilo k lokální bezpečnostní síti.

„Hladová?“ zeptal se Zach. Seděl s Jill v plyšovém boxu a masíroval jí zátylek, zatímco ona se rozhlížela po luxusní restauraci.

Golden Fleece nabízel pěťhvězdičkovou a tříhvězdičkovou, obě byly hotovým rájem jedlíků. Dnešní večeri jim platí St. Kilda.

Jasně že si vybrali pěťhvězdičkovou.

Jill pokukovala po Zachovi. „Dost vyhladovělá. Jsi na jídelním lístku?“

„Já ne, to ty jsi dezert.“

Usmála se a pokoušela se nemyslet na to, jak si hráli ve sprše. Málem ztratila hlavu.

U stolu se zastavila elegantní mladá žena. „Dobrý večer, jsem Lia Maitlandová. Pan Tannahill mě požádal, abych vám předala vzkaz. Smím si na chvíli přisednout?“

Jill pokynula rukou k protější sedačce.

„Děkuji.“ Lia usedla a pokračovala diskrétně tichým hlasem. „Vaše apartmá je čisté. Stejně jako všechny oděvy a taška. Jak jste se domnívali, našli jsme lokátor a jednu štěnici v satelitním telefonu v batohu.“

Jill nastražila uši. *Jak se domnívali? Kdo?* Pohlédla na Zacha.

Nespouštěl zrak z Lii.

„Štěnice je instalovaná v baterii satelitního telefonu,“ upřesnila, „ale protože jsme ji neměli odpojit, jen najít, nechali jsme ji tam. Sledovací zařízení je naladěné na frekvenci, ke které se dostane v podstatě každý. Odposlech se aktivuje hlasem. Nedá se identifikovat, kam vysílá. Snad se nám to časem podaří.“

„Není třeba,“ namítl Zach. „My si s tím poradíme sami.“

Lia přikývla. „Ještě nějaké přání?“

„Rád bych, abyste předala vzkaz St. Kildě stejnou cestou, jakým vás oslovila,“ požádal Zach.

„Samozřejmě.“

„A poděkujte za nás panu Tannahillovi,“ dodala Jill.

Lia souhlasně kývla a nenápadně zmizela.

„Proč sis myslel, že je můj satelitní telefon napíchnutý?“ zeptala se tiše Jill.

„Napadlo mě to už dřív, ještě než někdo zakryl ty otisky.“ Zach se naklonil Jill až k uchu. „Pak jsem získal jistotu.“

„Proč?“

„Letové plány jsou dostupné každému, ale vedou vždycky jen na letiště. Přesto nás někdo našel až u Frosta.“

„Nezmínili jsme se o něm po cestě do Taosu?“

„Ne. Moc jsme spolu nemluvili. Já jsem přemýšlel a tys byla našťvaná.“

„Přesto se někdo o otiscích dověděl včas na to, aby je na obrazech Dunstanovy rodiny zakryl.“

Zach přikývl. „Mě by mohli odposlouchávat, jedině kdyby někdo předem věděl, že tuhle práci dostanu. A to jsem nevěděl dokonce ani já.“

„Měl jsi dovolenou.“

„Jo. Někdo se sice mohl nechat podplatit, ale na to bych nesázel. Faroe je při výběru spolupracovníků velmi opatrný. Steele je ještě horší.“

„Proto sis myslel, že odposlouchávají mě,“ pochopila Jill.

„Jo, ale neměl jsem ponětí, kde ta štěnice je. Od řeky jsi jela rovnou na ranč a pak do Mesquite.“

„Blanchard.“ sykla nepřátelsky. „Já byla v hotelu a on měl mezitím přístup k satelitnímu telefonu. Strčila jsem ho v autě pod sedadlo!“

„Právě jsem se chtěl zeptat, jestli jsi někdy telefon nechala bez dozoru.“

„Co teď?“

„Sníme si první slušné jídlo od našeho seznámení.“ „Ale...“ chtěla protestovat Jill.

„A probereme u něho další možnosti.“ Zach doufal, že najdou takovou, aby nemusel stavět Jill do první linie, i když to vlastně neočekával. Konec konců právě její satelitní telefon je jediným spojením s člověkem, který postřelil Frosta.

Las Vegas, 17. září, 24.31

Zvonění satelitního telefonu ve vedlejší místnosti Zacha ihned probralo. Málem ho automaticky zvedl, pak si však uvědomil, že je to Jillin aparát, ne jeho. Rozsvítil noční lampičku a chtěl ji probudit.

Otevřenýma očima ho pozorovala. „Mám to vzít?“ zeptala se.

Zach by moc rád řekl ne. Přesto přikývl.

Vyhrabala se z luxusních polštářů obklopujících ji jako hejno spících labutí a přešla do vedlejšího pokoje. Po zoroval, jak prochází dveřmi, a přál si, aby nekráčela do nebezpečí.

Kéž by to byl omyl.

Instinkt mu napovídal, že není. Odkopl polštáře a spěchal vedle Jill.

„Haló,“ natočila telefon tak, aby slyšeli oba.

„Slečna Brecková?“

Hlas zněl divně, Zach poznal, že je elektronicky upravený. U soudu by jim nahrávka nebyla nic platná.

„Kdo je tam?“ zeptala se Jill.

„Jsem obchodník s uměleckými předměty. Zastupuji soukromého sběratele, jenž si přeje zůstat anonymní. Můj klient má velký zájem o jisté obrazy ve vašem vlastnictví. Jste sama?“

Zach varovně zvedl obočí.

„Co to má společného s mými obrazy?“

„Můj klient slyšel, že jste si najala podivnou soukromou bezpečnostní agenturu St. Kilda Consulting. Pokud je to pravda, nebude s vámi vůbec jednat.“

„Pochopila jsem správně, že když se vašemu klientovi nebude líbit, kdo mě zastupuje, odmítne se mnou obchodovat?“

„Víte vůbec, že St. Kilda je zapletená do přestřelky, která stála život několik lidí? Klíčový svědek chráněný vládní službou přitom málem zemřel.“ Jill pokrčila rameny. Nic nového.

„Tu společnost řídí Grace Silva, zdiskreditovaná federální soudkyně, a Joe Faroe, bývalý vězeň, mnohokrát souzený za násilné trestné činy.“

Jill s obavami zírala na Zacha. Usmíval se, ale ji to kupodivu neuklidnilo. Došel ke stolu a vzal si poznámkový blok s logem hotelu.

„To jsem tedy nevěděla,“ řekla Jill pomalu. „Jistě to na St. Kildu vrhá podivné světlo.“

„St. Kilda Consulting je na seznamu každé vládní tajné služby ve Spojených státech,“ pokračoval volajíc. „Vlastně jde o soukromou vojenskou skupinu, která musí být registrovaná na ministerstvu vnitra. Protože má mnoho pochybných zahraničních zakázek.“

Zach se vrátil se zapsanou krátkou větou: POKRAČUJ.

Jill odpověděla ironickým pohledem: Pěkně děkuju.

„Trošku jste mě vyděsil,“ nahrála hlasu v telefonu. „Měla jsem na St. Kildu poněkud jiný názor.“

„Je mi líto, že jsem poslem špatných zpráv,“ řekl volající přátelsky. „Lepší zpráva je, že jsme připraveni s vámi uzavřít výhodný obchod, pokud se St. Kildy zbavíte. Můj klient zásadně odmítá s touto podloudnou organizací jednat.“

„To mě uklidnilo,“ bránila se smíchu Jill. „Ale jak se váš klient o mých obrazech dověděl?“

„Svět je plný bohatých nejmenovaných sběratelů. Na nejvyšší úrovni se obchoduje v soukromí. Skutečně movití sběratelé na sebe na veřejnosti neupozorňují, aby nepřitáhli pozornost zlodějů a vyděračů. Jestliže spolupracujete se St. Kildou, podle mého klienta byste mohla být také vyděračka. Konec konců je tím tato agentura proslulá.“

„Vydíráním?“

„Tak nějak,“ přitakal neznámý.

„Upřímně řečeno, jsem osamělá žena v často velmi nebezpečném světě,“ cvrlikala Jill. „Nic podobného jsem nechtěla, ale stejně jsem dopadla takhle... Kromě toho,“ povzdechla si, „mám ze spolupráce se St. Kildou nepříjemný pocit.“

Jen tak dál, baby! Zach ji potichu povzbuzoval. Každá lež musí mít pravdivé jádro. Pak bude přesvědčivější.

„Pak se třeba domluvíme,“ usoudil volající.

„Kolik je váš klient ochoten za obrazy zaplatit?“ zeptala se Jill.

„Jestli jsou podobné kvality jako ten, který měl v rukou galerista nedaleko Salt Lake City..“,“

„Jsou lepší,“ skočila mu do řeči. „Větší.“ Koukla na Zacha a pousmála se. „Na velikosti záležit, však to znáte.“

Zach se zakousl do rtu, aby ho nebylo slyšet, jak se směje.

„Mohu vám nabídnout za vaše obrazy milion dolarů.“

„Milióón?“ Jill nespokojeně protáhla poslední samohlásku. „Co takhle deset milionů? Víte vůbec, jakou má Dunstan cenu na současném trhu?“

„Ale kdepak,“ odporoval volající. „Vaše malby nejsou podepsané, nikdo důležitý nepotvrdí, že je to opravdu Dunstan. Uvědomte si to a přijměte štědrnou nabídku.“

„A co když se podaří dokázat, že jsou moje originály pravé?“ nedala se odbýt.

„To je otázka za deset milionů, že?“ Volající zřejmě ztrácel trpělivost. „Neexistuje žádný záznam o tom, že by vznikly. Dokonce i tvrzení, že jsou ve vaší rodině po celé generace, vám nikdo nedosvědčí. I kdybyste našla, dejme tomu, otisky prstů místo podpisu, neexistuje možnost, jak dokázat, že patří renomovanému umělci.“

Zach chvatně psal.

„Vážně? Neříkejte, vždyť otisky prstů jsou přijímány jako důkaz i u...“

Muž se nedal odradit. „Spousta lidí se dostane k malbám dříve, než barvy zaschnou. Kamarádi, jiní malíři, obdivovatelé, nedočkavý rámař. Uvědomte si, že otisky prstů stejně jako DNA jsou kontroverzní i v kriminálních případech. Bylo by od vás hloupé chtít obrazy prodat jako Dunstany. Musela byste mít prostředky na dlouhou soudní bitvu. Máte je?“

Zach jí přistrčil před nos odpověď.

„Tři miliony dolarů,“ přečetla automaticky. „V hotovosti. Použité bankovky, samozřejmě neoznačené. Ne menší než padesátidolarovky, ne větší než stovky.“

„Dva miliony,“ lícitoval volající.

Podívala se na Zacha. Přikývl.

„Přijímám,“ vydechla. „Dva miliony.“

„Kde jsou ta díla nyní?“

„Na bezpečném místě,“ vyhrkla. „Nemusíte se o ně bát. Už dvakrát jsem o ně málem přišla při ohni. Nebudu znovu riskovat.“

„Máte k nim přístup, nebo je ukrývá St. Kilda?“

Zeptala se očima Zacha. Ukázal na ni prstem.

„Samozřejmě, že k nim mám přístup.“

„Zbavte se St. Kildy,“ poručil muž. „Ihned se odhlaste z hotelu. Vyzvedněte malby a jeďte na sever od Vegas. Připravte se na delší cestu, možná pojedete až do Rena. Po cestě se vám ozveme s dalšími instrukcemi.“

„Měl byste se nechat vyšetřit,“ prohlásila Jill suverénně, zatímco Zach horečně psal. „Rozhodně ty obrazy nepovezu s sebou.“

„Pak obchod neuzavřeme.“

„Dejte mi minutku, rozmyslím si to,“ zaváhala.

Zach zrychlil.

„Nechám své obrazy v úschově v hotelu ve Vegas,“ četla vzhůru nohama. „Stvrzenku předám někomu z mých přátel.“

Otočil blok, aby lépe viděla.

„Ten bude čekat na můj telefonát,“ pokračovala. „Až dostanu peníze, nasednu do auta a zavolám mu do vestibulu hotelu. Předá stvrzenku a sdělí, o který hotel jde.“

„Asi se moc koukáte na televizi,“ odsekl chlap.

„Poslyšte, příteli,“ spustila na něho Jill zostra. „Vím, jak bezpečně uzavřít obchod, protože jsem prodávala drogy bratrstvům na univerzitě. Nemyslete si, že netuším, jak to ve městě chodí, jen proto, že jsem pár let strávila na řece.“

Muž na druhém konci se odmlčel, zasmál se a jednoduše se otázel: „Dokážete to zařídit do zítřejšího rána?“

Koukla na Zacha.

Přikývl.

„Jo,“ řekla. „Kdy se sejdem?“

Zach rozpráhl rukama na znamení, že má hovor protáhnout.

„Ozvu se,“ odpověděl chlap.

„Dobře, tak kdy mám vyrazit na sever?“

„Tak, abyste před západem slunce dojela na hranici s Idahem, i kdybyste cestou občas uhnula z hlavní.“

Zach opět přikývl.

„Dobrá,“ souhlasila Jill. „Ráno vyjedu.“

„Vezměte šest obrazů s sebou, jinak naše domluva neplatí,“ vyhrkl volající.

„Ale to přece...“

„Nebudu s vámi vyjednávat,“ přerušil ji chlap. „Rozlučte se se St. Kildou. Telefon, který právě používáte, mějte stále u sebe. Nebudu vám volat ani nepřijmu hovor z jiného čísla. Žádný telefon, žádný obchod. Pokud u sebe nebudete mít šest obrazů, nebude žádný obchod. Totéž platí, jestli nepřijedete sama. Pochopila?“

Zach měl rty tenké jako ostří nože.

„Jasně,“ řekla Jill. „Kdy se mi ozvete?“

„To se dozvíte zítra na dálnici 93 severně od Las Vegas. Zítra odpoledne. Ovšem nepočítejte s tím, že z dálnice vůbec nesjedete, natankujte plnou.“

Pak přerušil spojení.

Jill automaticky stiskla identifikaci volajícího. Blokované číslo. *No to je překvapení.*

Mumlala si pro sebe nadávky a přitom mrštila telefonem do nepoužité postele, kde zapadl mezi nadýchané peřiny a polštáře. Zach ji protáhl spojovacími dveřmi. Potichoučku je zavřel. Zavedl ji až do sprchy, kterou pustil, ale nevlezl pod ni.

„Tak,“ nadechla se Jill. „Potřebuji přítelkyni ve Vegas, které mohu svěřit obrazy.“

„Snadné. Chceš ženu?“

„Ženu. Ten chlap určitě nehraje fér. Jeho poskoci nebudou lepší.“

„Bez obav,“ křenil se Zach. „V St. Kildě máme spoustu schopných žen. Obrazy poputují rovnou do trezoru kasina Shanea Tannahilla.“

„To mi neprojde,“ zapochybovala Jill. „Budu jich muset mít šest u sebe.“

Zach jí chtěl odporovat, ale vzdal to. Jako by slyšel Grace. *U soudu to neobstojí, pokud nebudou obrazy originály, peníze skutečné a celá výměna provedena.*

Se soudcem člověk nic nenadělá. Dobře ví, co by jako důkaz před porotou prošlo nebo neprošlo.

„Musím tam jet sama,“ dodala Jill stísněně.

„Na to zapomeň.“

Nechtělo se jí do toho, jenže věděla, že někdy je třeba vrhnout se přímo do nejprudšího proudu.

„Nebudeme ztrácet čas hádkami,“ pronesla rozhodně. „Kde je tvůj telefon?“

„Na co ho chceš?“

„Zavolám Grace Silvě Faroeové. Pak půjdu vedle a přes můj satelitní telefon dám St. Kildě výpověď.“

San Diego, 17. září, 24.4!

Faroe zvedl sluchátko, chvíli poslouchal, pak pohlédl na Grace, která v houpacím křesle kojila Annu Lisu.

„Nemá čas,“ řekl Faroe. „Povězte to mně.“

„Kdo je tam?“ zeptala se Grace.

„Jill, volá ze Zachova telefonu.“

„Můžu krmit a přemýšlet zároveň,“ natáhla Grace ruku pro sluchátko.

Faroe vstal a nahý jí ho donesl.

„Něco na sebe hod', abych neoslepla.“

Zasmál se. „Telefon je puštěný, miláčku.“

„Ahoj, Jill,“ pozdravila Grace a v duchu usoudila, že je příliš stará, aby se červenala. „Voláš ze sprchy kvůli obvyklým důvodům?“

„Ehm, jaké důvody máš na mysli?“ zeptala se Jill.

„Přece odposlechy,“ ozval se Zach.

„Jo, přesně tak. Můj satelitní telefon je sice za zavřenými dveřmi ve vedlejší místnosti, ale Zach asi trpí paranoiou.“

„Jenom jsem opatrný,“ ohradil se.

„Potřebujete se mnou vůbec mluvit?“ zeptala se Grace.

Faroe už natahoval ruku, že si hovor vezme. Grace mu místo toho podala malou, ať ji nechá odkrknout.

„Ať Zach shrne, co se děje. Hádat se můžou potom,“ navrhl Faroe.

„Druhá strana se před pěti minutami ozvala na napíchnutý telefon,“ rychle spustil Zach. „Jill má okamžitě propustit St. Kildu, nechat polovinu obrazů u přítelkyně ve Vegas, počkat, až se náš milý žhář-střelec ozve a dá jí instrukce, kde se sejdou, aby vyměnili šest originálů za dva miliony v hotovosti. Pak mu Jill poví, kde je zbývajících šest.“

„Nesmysl,“ vykřikl Faroe.

„Mluvíš mi z duše,“ přidal se k němu Zach.

„Díky za váš názor,“ ironicky opáčila Grace. „Má někdo lepší plán, jak se dostat k milému pánovi, co střílí a zapaluje ohně, kam přijde?“

Nastalo ticho. Prolomilo ho až hlasité říhnutí.

„Konečně inteligentní slovo,“ zasmála se Grace. „Odstřelovačka Mary právě trénuje skupinu nedaleko Las Vegas. Bude hrát tu přítelkyni, ovšem jestli je náš střelec tak hloupý, že se v hotelu fakt objeví a bude požadovat druhou půlku maleb.“

Grace předala sluchátko Faroeovi a ihned vyťukala do mobilu Maryino číslo.

„Kdo je odstřelovačka Mary?“ zeptala se Jill.

„Specialistka na boj zblízka i na dálku,“ nevesele se ušklíbl Faroe.

„Několikrát mě porazila,“ přiznal Zach, „ale stejně nedovolím, aby Jill jela autem sama.“

„To nechce nikdo,“ broukl Faroe, „o tom není sporu.“

„Kdybys jel v kufru, nebudeš jí k ničemu,“ řekla rozhodně Grace. „Samozřejmě jí pošleme společnost dříve, než k něčemu dojde.“

Zach nespokojeně zavyl. Bylo jasné, že prohrál bitvu. Ne však válku.

„Mám nápad,“ vyhrkl.

„Poslouchám,“ dal mu prostor Faroe.

„Za prvé seženeme Jill mobil s klávesnicí,“ spustil Zach. „Ať se mi kdykoli může ozvat bez toho, aby ji ten grázl poslouchal.“

„Souhlas,“ řekl Faroe.

„Za drahé mi seženěte Cessnu s výborným pilotem.“

„Jak rychle?“ optal se Faroe.

„Aby byl připravený, než Jill zítra vyrazí, řekněme hodinu nebo dvě před polednem. Rozhodně musí být na místě, než Jill vyjede.“

Faroe zabručel. „Ještě se ti ozvu.“

„Bez letadla do toho Jill nepůjde,“ pronesl Zach nesmlouvavým tónem. „Jinak ji svážu a odveču do pouště, dokud nebude po aukci.“

„Dobře, budeš mít letadlo, i kdybych ho měl ukrást,“ mručel Faroe. „Co dál? Nenápadně rozestavěný konvoj?“

„Jo. Já budu tři tisíce metrů nad ní, našli by mě jedině na radaru. Malé letadlo může letět skoro stejně pomalu jako auto.“

„Co když se Jill dostane do potíží někde na opuštěném kusu nevadské silnice?“ opáčil Faroe. „Seskočíš padákem?“

„Proto potřebuju skvělého pilota,“ vysvětloval Zach. „Někoho, kdo umí přistávat a vzlétat z krátkých drah, jako jsou na Středním východě.“

„To je v pohodě. Takových máme víc.“

„Taky budu potřebovat sportovní auta a karavan na silnici, buď za Jill nebo před ní,“ dodal Zach. „S po zuby ozbrojenými lidmi.“

„To zařídí Mary,“ ozvala se Grace. „Chlapi, které momentálně trénuje, jsou prakticky vycvičení civilisté. Moc rádi se účastní akce.“

„Uvidíme,“ řekl Faroe. „Střelce není těžké sehnat.“

„Chytré ano,“ nesouhlasila Grace.

„Dobře,“ shrnul to Faroe. „Předpokládejme, že to uděláme podle Zacha. Jsi si jistá, Jill, že do toho chceš jít? Budeš návnada a budeš tam úplně sama. Jsi pro?“

„Pro? Myslíš šťastná jak blecha? Ne,“ odpověděla Jill. „Ale jinou možnost nevidím, proto do toho půjdu.“

„Taky bys mohla vzít svoje obrazy a někam zmizet,“ navrhl Faroe. „Vsadím se, že po aukci se to uklidní. Jakmile skončí, budeš v bezpečí.“

„Stejně jako ten chlap, co střílel po Garlandovi Frostovi a dost možná zabil mou prarabku. To nestačí. Nechci, aby ten šílenec dál likvidoval nevinné lidi, když ho můžu zastavit. S tím bych se nesmířila.“

Faroe jí chtěl odporovat, ale ovládl se. Chápal ji. Zkusil jiný přístup. „Uvědomuješ si, že tě taky může vlákat do pasti a žalovat tě jako vyděračku?“

„To jsme taky zvážili,“ řekl Zach.

„Jaké vydírání, když u sebe budu mít skutečné obrazy?“ odsekla netrpělivě Jill.

„Neříkám, že jde o vydírání,“ brzdil Faroe, „jen se to dá narafičit i tak, že tě na dost dlouho zadrží. Pak by ses na aukci nemohla objevit a jim by vyšly všechny plány.“

„Tak bych postupoval na jejich místě já,“ zauvažoval Zach.

„I já,“ přidal se Faroe, než Jill stihla reagovat. „Tal Crawford z Crawford International je největší magnát, co se na aukci ve Vegas

objeví. Jestli stojí za tvými problémy on, místní zákon bude na jeho straně. Crawford je velké zvíře. Taky guvernér je mu nakloněný, protože přispěl několika sty tisíci na jeho volební kampaň. Klidně se může stát, že státní policie přijme jeho verzi mnohem snáze než tvou.“

„Jednalo se o legální podporu?“ zeptal se Zach.

„Grace to ověřila. Nic nepatříčného neobjevila.“

„Škoda,“ zalitoval Zach.

„To jo.“

„Takže je Crawford čistý jako lilie?“ zkusil to ještě jednou Zach.

Faroe se pousmál. „Nenašli jsme žádné mrtvolky, které zakopal. Zatím. Má ty nejlepší právníky, kteří jsou za peníze k mání.“

„Stejně jako naši politici,“ poznamenal sarkasticky Zach.

„Nemáme čas na povídání,“ vložila se do hovoru Jill. „Mám zavolat satelitním telefonem Faroea a propustit St. Kildu. Jak se jmenuje ta moje kamarádka?“

„Mary,“ odpověděl Faroe.

„A jak dál?“

„V dosahu odposlechu říkej jenom Mary.“

„Je připravená,“ připojila se k rozhovoru Grace. „Mluvila jsem s ní, zatímco jste tu ztráceli čas.“

„Ať si Mary vymění místo s Jill,“ zkusil Zach poslední návrh.

„Příliš riskantní nápad,“ usoudila Jill. „Ten, kdo mě sledoval, určitě ví, jak vypadám.“

Zach nesouhlasně sykl, ale mlčel. Dobře věděl, že se Jilliny fotky dají najít i na internetu. Faroe potichu něco nesrozumitelného prohodil. Věděl, jak je Zachovi.

„Poslední šance, Jill,“ řekl. „Jsi si jistá, že se chceš takovému nebezpečí vystavit?“

„Ano,“ vyhrkla Jill. „Mimoto, kdyby se něco zvrtilo, Zach bude jen pár minut ode mě, ne?“

Zabít někoho netrvá víc než pár vteřin.

Mysleli si to všichni, ale nahlas to neřekli.

Hollywood, 17. září, 1.04

Score poslouchal, co přenášela štěnice z Jillina satelitního telefonu, a hlasitě se chechtal. St. Kilda asi často kopačky nedostává.

„Poslyš, Joe, „ opakovala potřetí Brecková. *„Nevyhovuje mi to. Utrácíš šílené peníze a nikam jsme se nedostali. Chci své obrazy co nejdříve zpátky. Nejlépe do zítřejšího rána.“*

„Není rozumné pouštět se do něčeho sama, „ varoval ji Faroe.

„Zůstat se St. Kildou by byla větší blbost. Moje obrazy, moje volba.“

Faroe nejdřív mlčel, pak si povzdechl. *„Jak si přeješ. Až zítra podepíšeš převzetí, veškeré spojení s naší agenturou končí.“*

„Výborně. A už mi nevolej, stejně bys mě nepřesvědčil. Nerozmyslím si to. Jdu dolů zkusit štěstí v kasinu.“

Spojení bylo přerušeno.

Score se spokojeně opřel v křesle a v duchu si jako na šachovnici přehrával pozici všech hráčů v zítřejší operaci. Miloval podobné akce. Zabít někoho dokáže kterýkoli ozbrojený kretén, správný hráč se připraví a předem všechny tahy probere.

Score hrál dobře. Teď když se zbavil St. Kildy, je pád chytré slečny Breckové nevyhnutelný. Čeká ho čistá nezkalená radost.

Las Vegas, 17. září, 2.15

Jill ležela se Zachem v posteli, oba zboceni potem vychutnávali pocit dokonalé slasti. S propojenými těly vystoupali na vrchol střechy světa, překonali ho, volným pádem se spustili dolů a společně přistáli na hromadě pokrývek. Když přestali lapat po dechu a chvět se, políbil ji Zach tak něžně, že ji začaly pálit oči.

„Musíš jít,“ řekl hlubokým hlasem. „Hned.“

Ovinula se kolem něj. „Máme ještě několik hodin.“

„Potřebuješ se vyspat, abys byla na zítra připravená.“

„Vydržím bez spánku.“

„Jestli hned neodejdeš,“ začal Zach výhrůžně, „popadnu tě a nepustím tak dlouho, dokud nepůjde celá zatracená operace k čertu.“

Jill mu pohlédla do očí. Myslel to vážně. Byla to svůdná představa, ale výjimečně neměla nic společného s vášní. Zavřela oči a neochotně se zvedla.

„Zkus mi to říct, až bude zítřek za námi.“

Zach by jí nejraději pověděl, že zítra není nic zaručené. Vyčetl jí však z obličejů, že to dobře ví sama.

„Tak zítra večer,“ řekl.

Mohlo to být varování, dohoda nebo slib. Nechal na ní, aby si vybrala.

Tiše přešla do druhého pokoje s prázdnou postelí. Satelitní telefon pořád ležel tam, kam ho hodila, utopený v polštářích.

Vyjde to, ujišťovala se. Budeme na sebe mít ještě spoustu času. Nebo ne?

Jill vlezla do postele stejně chladně jako její strach.

Las Vegas, 17. září, 9.00

„Správně,“ řekla Jill pokojové službě po telefonu, „chci si najmout auto dost velké na hodně zavazadel, ale pohyblivé, ne jako slon na ledě.“

„Jeden z našich hostů právě vrátil Cadillac Escalade,“ nabízel recepční, „bude vám vyhovovat?“

Jill by Cadillac Escalade nepoznala, ani kdyby jí otiskl pneumatiku na zadek, ale jelikož věděla, že vozidlo vracela St. Kilda, věřila, že se polovina obrazů do zavazadlového prostoru vejde.

„Ano,“ odpověděla. „Můžete mi v hotelu na bezpečném místě uschovat tři velmi cenná zavazadla?“

„Samozřejmě. Stvrzenky na tři kusy přidáme ke smlouvě o pronájmu vozu.“

„Raději bych, kdybyste je nechal u sebe, dokud je nevyzvedne má přítelkyně. Ohlásí se šéfovi ochranky pana Tannahilla.“

„Jak si přejete. S půjčením auta zařídím vše potřebné, papíry vám necháme na recepci k podpisu. Prosím, vezměte s sebou řidičský průkaz.“

„Jistě. Děkuji za všechno.“

„Pro hosty pana Tannahilla není nic problém. Kdybyste cokoli potřebovala, stačí se ozvat.“

Jill zavěsila a pohlédla na satelitní telefon, který předtím položila vedle sebe na toaletní stůl. Napadlo ji, kdo asi poslouchá, jestli je to tatáž osoba, která zabila její pratetu a vypálila starý ranč. Trochu ji zamrazilo. Byla sama, Zach už opustil hotel. Na samotu byla z minulosti zvyklá. Jen osamělost a stesk pro ni byly nové, stejně jako existence střelce a žháře, jenž slyší každý její dech, spláchnutí na záchodě, dokonce i šustění šatů, když se převléká.

Děsivé.

Sama sis o to řekla. Máš, cos chtěla. Musíš vydržet do konce.

Někdo zaklepal na dveře. Málem vyskočila ke stropu.

Uklidni se, poručila si. Jestli ted' zabereš moc prudce, nezbude ti síla na opravdové peřeje.

Jedno je jisté, čekají ji horké chvílky, jen neví, kdy a kde bude nejhůř.

Opět někdo zaklepal.

„Kdo je tam?“ zavolala.

„Quincy Johnston ze St. Kildy.“

Podívala se kukátkem. Šedivý kníráč s koženým kufříkem. Za ním dva hoteloví sluhové s vozíky se zavazadly. Na každém vezli tři hliníkové kufrý. Nadechla se a odemkla.

„Zaneste to dovnitř.“

„Prosím, podepište převzetí,“ řekl Johnston.

„Až uvidím své obrazy,“ opáčila Jill.

Quincy Johnston mlčky odemkl všech šest schránek.
„Spokojená?“

Když. Zach odjel? Těžko.

„Ano,“ odpověděla Jill nahlas. „Tři odnese do úschovy v bezpečnostní zóně za recepcí,“ přikázala jednomu z nosičů.
„Stvrzenky zůstanou u recepčního.“

„Ano, madam.“

„Až mu zatelefonuji, velitel ochranky je předá jedině osobě, kterou budu jmenovat. Nevydá je, pokud osobně nezavolám, rozumíte?“

„Jistě, madam.“

„Pokud bude mít nějaké otázky, promluvím s ním, až budu odjíždět.“

„Ano, madam.“

Johnston dal sluhovi spropitné.

Mladík se usmál a vycouval.

Druhý počkal, až také dostane slušné spropitné, nechal vozík i zavazadla uvnitř a zavřel za sebou dveře.

Jakmile osaměli, Johnston otevřel kufřík a podal Jill papíry.

„Pozorně si všechno přečtete, než podepíšete,“ nabádal ji.
„Nechceme, abyste nás znovu kontaktovala. Jestliže se vzdáte našich služeb, je to v pořádku. Ale pak za nic nezodpovídáme.“

„Právě proto se musím se St. Kildou rozloučit. Sama pracuji lépe.“

„Vaše rozhodnutí,“ prohlásil Johnston znuděně.

Šustila papíry tak, aby to bylo slyšet přes odposlouchávaný telefon. Pak si je skutečně přečetla.

Johnston opět otevřel kufřík, přitiskl prst na rty a podal jí koženou aktovku.

Málem jí upadla. „Silná slova.“

„Jeden z majitelů St. Kildy je soudce,“ řekl Johnston. „Kdybyste potřebovala překlad právnické hantýrky, jsem k dispozici.“

„Zatím tomu rozumím.“

Otevřela aktovku a udiveně pohlédla na mobil s písmenkovou klávesnicí, kolt Woodsman, dva plné zásobníky a pět stodolarových bankovek.

„Vysvětlíte mi třetí větu ve druhém odstavci,“ požádala.

Zatímco Johnston odříkával dlouhou litanii, zkontrolovala zbraň tak, aby jeho hlas přehlušil všechny zvuky.

Odkud Zach ví, že je to ta pravá zbraň pro mě? Našel to v mých záznamech nebo jsem se o tom zmínila? Umí snad číst myšlenky? Co na tom záleží? Hlavně že ji mám a umím s ní zacházet i se zavřenýma očima.

„Děkuji, už to chápu,“ řekla a pečlivě uložila kolt, zásobníky, mobil i peníze na postel. „Už nikdy nepáchnu na práh St. Kildy a vaši operační důstojníci se ke mně nesmějí přiblížit.“ Podala mu prázdnou aktovku. „Máte pero?“

„Samozřejmě.“

Nejdříve podepsala ona, pak její protějšek.

„Tady máte kopii,“ řekl Johnston a podal jí dva papíry místo jednoho. „Hodně štěstí, slečno Brecková,“ dodal u dveří. „Bez nás je budete potřebovat.“

Zabouchl za sebou dveře.

Jill hleděla na revolver s dlouhou hlavní a dvěma zásobníky na příkrývce. Doufala, že víc štěstí potřebovat nebude.

„Kam jsem dala dálkové ovládání?“ zeptala se nahlas. „Mělo by mít vodítko.“

Začala přehazovat polštáře tak dlouho, dokud do nich úplně nepohřbila satelitní telefon.

„Aha, už ho mám.“

Pustila televizi na stanici s počasím, zesílila zvuk a vrátila se do postele. Pečlivě naskládala revolver se zásobníky a peníze do batohu. Po cestě z hotelu ponese satelitní telefon v ruce, jako by čekala hovor. Pak ho může dát na sedadlo vedle řidiče.

Mobil BlackBerry taky znala, někteří raffáci ho měli. Ještě si schovala smlouvu o rozchodu se St. Kildou a věnovala se druhému papíru. Začala si číst vzkaz.

Jill,

Zach mi řekl, že jsi stejnou zbraň měla, než jsi šla na univerzitu. Je to dvaadvacítka, ale nepodceňuj protivníka, asi ho nepřekvapíš, takový blbec to nebude.

Recepčnímu dej stovku. Ostatní máš na benzin a jídlo po cestě. Mobil má vypnutý zvuk, proto ho každých deset minut zkontroluj. Jestli budeš mít signál, můžeš psát textovky. První číslo v paměti je moje, druhé Záchovo. Samozřejmě jsme tě napíchli – bude mít tvou polohu i zvuk, aktivuje se jako tvůj satelitní telefon hlasem.

Takže kdybys byla v úzkých, musíš ječet jako siréna.

S Mary se spojíš přes moje číslo, čili použij 1 v paměti a pak křížek. Nezapomínej na postup, který jste si včera domluvili se Zachem.

Jill se zasněně usmála, protože si vybavila, čím se zabývali mimo to.

Každé dvě hodiny proveř satelitní telefon. Nebo raději každou hodinu. Budou tě poslouchat, ale určitě čekají, že budeš domlouvat, jak vyzvednout druhou půlku obrazů.

Budeme pořád s tebou. Přesněji Zach nad tebou a ostatní na zemi ne dál než na čtyři minuty cesty. Až se ti ozve druhá strana, jestli budeš moct, ihned napiš textovku. Jestli ne, bude stačit, když budeš mluvit blízko mobilu.

Tento vzkaz roztrhej, hod' do záchodu a spláchni. Nezapomeň, že tě druhá strana bude sledovat od okamžiku, kdy opustíš pokoj. Nesmíš vypadnout z role.

JF

Jill si pročetla vzkaz ještě jednou a pak ho spláchla. Papír se ve vodě rozpustil jako v kyselině.

Hned nato zkontrolovala mobil. Žádné zprávy. Rychle sbalila zbytek věcí do batohu. Byla připravená na cestu.

Bude to jako na řece. Budeš si dávat pozor, zvažovat možnosti, rozhodovat se. Máš ráda adrenalin v žilách, pamatuješ?

To sice mám, ale jenom když jsem u vesel. Momentálně si připadám jako na rozvodněné řece bez jediného vesla v dohledu.

Nepříjemný pocit. Ještě by mohla vycouvat. Jenže není bačkora.

Pomalů se nadechla, položila satelitní telefon na vozík se zavazadly, otevřela dveře a vyjela k výtahu. Za chvíli byla dole u recepcy, obsluhované sympatickým mladíkem se jmenovkou EDUARDO.

„Máte, prosím, papír, pero a obálku, která se dá zalepit?“ zeptala se.

„Jistě.“

„Děkuji.“

Rychle psala, pak zastrčila papír do obálky, zalepila ji a podala recepčnímu. „Je to pro velitele ochranky.“

Eduardo přikývl.

„Vypadáte, jako byste podobné žádosti vyřizovali každou chvíli,“ zaculila se Jill.

Líně pokrčil rameny jako chlapík narozený pěkný kus na jih od mexických hranic. „U nás doma je opatrnost v byznysu běžná.“

„Zdá se, že je svět opravdu každým dnem menší,“ usmála se.

„Stvrzenky k vašim zavazadlům jsou už v rukou velitele ochranky hotelu,“ informoval ji recepční.

„Výborně. Až mu zavolám, osoba, kterou jsme popsala tady,“ zaťukala na obálku, „předloží doklady a teprve pak jí vydá vaše ochranka kufry. Dokud osobně nezavolám, nic s nimi nepodnikejte.“

Eduardo přikyvval.

„Kdybych ovšem zavolala a chtěla po vás, abyste jakkoli změnili plány,“ dodala, „ihned zavěste a volejte policii.“

„Dobře. Ještě prosím doplňte číslo vašeho řidičského průkazu do smlouvy s půjčovnou.“ –

Vytáhla řidičák, zapsala číslo a podepsala se.

„Děkuji, slečno Brecková,“ řekl a podal jí smlouvu. „Auto máte připravené před hotelem. Chcete pomoci se zavazadly?“

„Není třeba, děkuji.“ Vytáhla stodolarovou bankovku a řekla: „Děkuji za vaši námahu.“

„Není zač,“ usmíval se Eduardo a cpal peníze do kapsy. „Příjemnou cestu.“

Jill se zasmála, ale do smíchu jí nebylo. „Jo, to by bylo moc fajn.“

Bohužel nečekala, že cesta bude obzvlášť zábavná.

Nad Nevadou, 17. září, 18.15

Zach seděl na pravém sedadle kroužícího letadla s dalekohledem u očí. Pozoroval stříbřitou vodu a zelený pás Indián Springs tři tisíce metrů pod sebou. Slunce dopadalo na kovovou střechu místní pumpy a shora to vypadalo, jako by hořela.

Pilot letěl asi kilometr a půl západně od dálnice a snažil se přizpůsobit rychlosti Cadillacu. Nebylo to snadné. Druhá strana nutila Jill kličkovat a popojíždět tam a zpátky jako křečka. Jediná dobrá zpráva je, že Jill řídí jako západák – sto dvacet na normální silnici a až sto třicet pět na rovině.

Říkal jsem jí, ať nejezdí příliš rychle. Zach se oklepal a připomněl si, že musí být trpělivý.

Escalade zastavil u předního vchodu pumpy. Zach přes dalekohled sledoval Jill, jak se satelitním telefonem v ruce a mobilem v kapse netrpělivě volá.

„Tak kam teď?“

Ticho.

„Ano, doplnila jsem nádrž u pumpy za nekřesťanskou cenu.“

Znovu poslouchala druhou stranu.

„Zase? Už mám toho kusu dálnice plné zuby. Jo, jasně, jak chcete.“

Zach by rád věděl, kdy konečně hrátky skončí. Slunce pomalu klesalo, brzy se na západním horizontu schová a poušť zakryje tmavý sametový soumrak. Vtom zavibroval mobil. Zach si rychle přečetl identifikaci a zprávu: „Nic nového.“

Ani Faroe nebyl spokojený s vývojem situace. „Měli tisíc příležitostí Jill zastavit na dálnici. Snad nečekají na tmu?“

„Ty bys to neudělal?“

„Zasrpr.“

„Beru to jako souhlas,“ řekl Zach. *„Má to jedinou dobrou stránku – ve tmě se dá snáz utéct, kdyby Jill potřebovala.“*

„Horší je, že ve tmě musíme poslat sledovací tým blíž. Vlastně to není tak zlé. Už čtyřikrát jsme jim vyměnili vozy. Za tmy to nebude třeba.“

„Jill z toho musí mít nervy v kýblu,“ odhadoval Zach.

„Starej se o sebe. Je to tvrdá holka. Steele už se dal slyšet, že ji pak najme.“

„To je dobře nebo špatně?“ odsekl Zach.

Faroe přerušil spojení.

Zach by s chutí prorazil plášť letadla holou pěstí. Místo toho se několikrát pomalu nadechl a uklidnil se jako šelma číhající na oběť. Když bude mít nervy na pochodu, Jill tím nepomůže.

Tak do toho, ty bastarde. Je čas spustit večírek.

Jill se opřela o auto a krmila nádrž benzinem. Dlouhý rovný úsek dálnice za pumpou protínal náplavový kužel, který se táhl z hor až do pouště. Pouhý pohled na suché hřebeny a stinné úvaly jí pomohl uvolnit se. Věděla, že některým lidem poušť nahání strach, jiné zase nudí. Pro ni naštěstí byla čistou volnou šeptající krajinou s nekonečným prostorem pro svobodnou vůli.

Svrběly ji ruce, toužila malovat pustinu, stejně jako si přála dotýkat se Zacha. Netušila, jestli je to dobře nebo špatně, jen to cítila stejně skutečně, jako ji rušily kovové věže tyčící se nad vyprahlou krajinou s pažemi propojenými bzučícími dráty.

I samotná dálnice byla rušivým prvkem, ale nevadila tolik jako elektrické vedení visící z ocelových věží. Jill hleděla daleko za ně, na majestátní krajinu, kterou tak mistrně zachytil Thomas Dunstan – nebo její babička.

Napravo od Cadillacu vítr ohýbal větve topolů. Zelenaly se, jako by chtěly dát vědět, že je tu voda. Byly tu i tehdy, když vzniklo plátno s názvem *Indián Springs*. Jejich listy dodnes prozpěvují píseň o chladném prameni v nelítostné vysušené divočině.

Jill těkala pohledem po terénu a viděla jej očima své babičky. Stačí odmyslet si elektrické vedení, zbytek se od doby vzniku obrazu změnil jen minimálně. Pumpa zchátrala, jiné dvě starožitné doplnily čtyři sluncem a pískem vysušené stojany v popředí, ale jak stromy, tak nezaměnitelná linie potoků tekoucích úpatím hor zůstaly stejné.

Ach Zachu, kde jsi?

Tři tisíce metrů nade mnou. Někde v nedohlednu. Mimo dosah.

A co má být? Hodně času jsem v životě trávil sama.

Setřásla nepříjemné pocity, vešla do budovy, zašla si na toaletu, nakoupila zásoby vody a zaplatila. Starému pánovi, který přebíral peníze, nebylo do řeči. Jí také ne.

Zatímco muž pomalu přepočítával drobné, zaměřila se na vytištěnou fotografii za pultem. Zachycovala slavnostní otevření

pumpy i s páskou s datem. Pocházela z doby, kdy cestovat v opuštěném kraji vozem bylo dobrodružstvím, kdy křehký stařík za pultem s pencemi v ruce býval kluk.

Jill se koukla na prsty zkroucené artritidou, beztak ze zim, které stařík strávil naháněním tvrdohlavých kusů dobytka po nekonečných úvozech.

Býval život opravdu jednodušší? Nebo se to jen zdá Z dnešního pohledu?

Shrábla drobné, došla do vozu, vyjela zpátky na silnici a byla připravená na bůhvíjak dlouhou cestu, než jí neznámý zavolá nové pokyny. Ještě se ani pořádně nerozjela, když satelitní telefon opět ožil.

„Tak kam teď?“ chtěla vědět Jill.

„Zastaví vás šerifovo auto. Uděláte, co vám řekne jeho zástupce.“ Spojení bylo okamžitě přerušeno.

„Den samá zábava,“ ulevila si. „Místní policie se kamarádí s druhou stranou.“

Nečekala žádnou odpověď.

San Diego, 17. září, 18.18

Grace čekala a poslouchala, jak se manžel probíjí vrstvami byrokratických postupů k člověku, který má velení. Mlčela, protože měl zvuk puštěný do reproduktorů.

Kromě toho odvedla svůj díl práce, zavolala totiž penzionovanému federálnímu soudci a poprosila ho, aby promluvil se šerifovou sekretářkou.

„Chcete mi tvrdit, šerife, že mi nesdělíte, proč váš zástupce zastavil mladou ženu a přiměl ji, aby jela za ním?“ mile se vyptával Faroe.

Grace věděla, že tenhle tón u manžela nevěstí nic dobrého. Šerif to asi taky brzy zjistí. Faroe pevně svíral sluchátko. Přál si, aby to byly šerifovy koule.

„Ne, to vám nepovím,“ netrpělivě zopakoval šerif. „Prostě vám do toho nic není, bez ohledu na to, kolik penzionovaných soudců vaše paní zná a obvolá.“

„No, pak vám to povím já,“ triumfoval Faroe. „Můj pubertální syn rychle projel seznam přispěvatelů na vaši poslední volební kampaň. Dostal jste třicet tisíc dolarů a nějaké drobné od skupiny občanů z Carson City, kteří asi ctí zákon.“

„Co tím chcete...“

Faroe ho nepustil ke slovu. „To je hodně peněz na okrsek, jako je ten váš. Proto jsem požádal syna, ať zjistí také jména těch ochotných obyvatel. A víte co? Všichni jsou z jedné právnícké firmy. Sledujete mě, šerife?“

„Plýtváte mým časem...“

„No, můj kluk pokračuje tím, že vyhledává záznamy soudních jednání ve vašem státě,“ neoblomně pokračoval Faroe. „Vsadím se, že objeví, že tato právnícká kancelář má pouze jediného skutečného klienta. Při hlubším zkoumání se pravděpodobně zjistí, že právě on

tak štědře přispěl na vaši volební kampaň. Chcete slyšet jeho jméno?“

Šerif si povzdechl. Bylo slyšet, že se probírá nějakými papíry. Pak zaklapaly dámské podpatky, nějaká žena vstoupila a nato odešla z jeho kanceláře.

„Co po mně chcete?“ zeptal se šerif.

„St. Kilda Consulting právě vyšetřuje vraždu, zhářství a vloupání. Naší klientkou je mladá žena, která je právě ohrožená vašim zástupcem. Také víme, že ten pracuje pro vašeho velkého sponzora,“ řekl Faroe.

„O tom nic nevím.“

„Jen chcete velké rybě prokázat službičku, co?“

„Měl právo tu ženu zastavit,“ ohradil se šerif. „Můj zástupce má na starosti okolí ranče U Bobřího ocasu.“

Grace automaticky naťukala název destinace do programu s mapami.

„Zvláštní jméno pro ranč v poušti,“ prohodil Faroe a sledoval Grace.

„Máme u nás pár rančů se zvláštními jmény. Je to legální.“

Tiskárna vyplivla papír a Grace ho podala manželovi.

„Být vámi, dobře si to zapamatuju, šerife. Hlavně pozorně poslouvejte, protože vám garantuju, že vám hrozí, že se stanete spoluviníkem vraždy.“

„Žvaníte samé kraviny!“ zvolal šerif. „V mém okrsku nedošlo k vraždě nejmíň devět měsíců.“

„Jestli chcete, aby to tak zůstalo,“ pokračoval Faroe, „spojte se rádiem se svým zástupcem a přikažte mu, ať vám dá vědět, jakmile dovede slečnu Breckovou na místo určení. Pak ať se fofrem vrátí na dálnici číslo 93 a jede na sever na 637. kilometr. Mám vám to zopakovat?“

„Ne.“

„Tam váš zástupce zastaví, pustí majáček a zablokuje na deset minut cestu na jih.“

„Proč?“

„Protože by veřejnost byla v ohrožení,“ vysvětlil Faroe. „Přistane tam malé soukromé letadlo a vysadí jednoho pasažéra. Sotva odstartuje, váš zástupce vypne majáček a vyrazí na sever.“

„Proč na sever?“

„Protože nechcete přijít o práci. Jo, a jestli dáte bohatému kamarádíčkovi vědět, co se chystá, zařídím, že neseženete vůbec žádné zaměstnání, nenechají vás ani sbírat bobky na ulici.“

„Co když se mýlíte...“

„Nepřipadá v úvahu.“

Faroe položil telefon.

„Udělá to?“ zeptala se Grace.

Joe zafuněl. „Zach to brzy zjistí.“

Nad Nevadou, 17. září, 18.22

„Vidím je,“ hlásil Zach do mikrofonu mužům na zemi, kteří sledovali Jill zepředu i zezadu. „Bílé policejní auto s modročerveným maj áčkem je stále za Jill, asi tři sta metrů. Možná čeká, až se k němu někdo připojí. Nechte jim dost volného prostoru.“

malých sluchátkách slyšel Zach souhlasnou odpověď. Přes prosklenou kabinu letadla se koukl dopředu na horizont. Provoz na dálnici byl minimální, projíždělo jen pár tiráků a offroadů.

„Co je před námi dalších sto padesát kilometrů?“ zeptal se pilota.

„Písek, skály, nějaké křoví. Jo, taky asi půl tuctu bordelů.“

„Veřejné domy uprostřed ničeho?“

„Není nad soulož,“ bavil se pilot. „Ve státě Nevada se nachází asi třicet registrovaných bordelů. Odhaduju, že nejmíň polovina bude nedaleko devadesát trojky. Jestli zahlídnete u cesty barák, bude se nejspíš jmenovat Humři ranč nebo Klokaní dvůr.“

„Humři ranč?“

Pilot se řehnil. „Jo, na reklamním štítu mají: Humrů moc nemáme, ale ocasy se tu střídají.“

„Tak proto jsem dole neviděl žádné normální auto.“ Zach pozoroval krajinu dalekohledem. „Myslel jsem, že tu nežijí skoro žádní lidi. Teď se ale objevilo několik malých baráčků i kus od dálnice.“

„To budou bývalé ranče. Všichni tam vymřeli nebo utekli. Zastaví tam jediné tiráci

„Proto ta specializace.“

„Stát to reguluje,“ prohlásil pilot a zběžně zkontroloval řídicí panel. „Holky chodí jednou týdně na kontrolu, v novinách se o nich píše stejně jako třeba o restauracích.“

Zach se hlasitě zasmál při představě, jak vládní činitelé provádějí inspekci v nevěstinci.

„Nevada se mi fakt líbí. Prohraješ tu prachy, ale zdraví si zachováš.“

Stále sledoval policejní vůz. Držel se za Jill už nějakých osm kilometrů.

Zapojil sluchátka s mikrofonom do svého mobilu a zmáčkl číslo. Okamžitě se ozvala operátorka St. Kildy.

„Balfour je v Nevadě,“ řekl Zach. „Se sledovanou máme kontakt. Stále je ve volném terénu, doprovází ji vůz šerifa.“

„Rozumím.“

„Bud’ připravená řídit komunikaci, kdybych musel dosednout.“

„Jsem na příjmu.“

Zach přepnul frekvenci právě včas, aby slyšel, jak Jill hovoří s Mary.

„*Na místo setkání mě doprovází policejní vůz,* „ řekla Jill.

Mary samozřejmě neslyšela.

„*Doufám, že příště ti zavolám informaci, na kterou čekáš.*“

Pauza.

„*Zůstaň blízko telefonu,* „ požádala Jill.

Zachovi zavibroval mobil. Opět přepnul na příjem. „Co je?“

„Cíl je možná ranč U Bobřího ocasu,“ řekl Faroe. „Jestli má šerif špetku rozumu, jeho zástupce ji tam vysadí a pojedou na 627. kilometr, kde ti zastaví dopravu směrem na jih. O sever se postaráme sami. Až pustí majáček, přistaneš a nastoupíš do přistaveného vozu. Nechci ztratit klientku.“

„To mi povídej,“ souhlasil Zach. „Netěší mě ani asistence policie na straně protivníka.“

Faroe zabručel. „Prachy umějí přesvědčovat. Crawford je má. Promluvil jsem šerifovi do duše a on slíbil, že se bude držet mimo.“

„Víš to jistě?“

„Ne.“

„Počkej.“ Zach se natočil k pilotovi. „Je Bobří ocas někde poblíž?“

Pilot ukázal někam dopředu. „Za těmi popadanými stromy.“

Zach se vrátil k telefonu. „Probrala St. Kilda celý stát Nevada, aby se zjistilo, koho má ještě Crawford pod palcem?“

„Guvernér je jeho dlužníkem,“ řekl Faroe. „Senátor taky a ještě pár kongresmanů. Šerifa nepočítám.“

„Proč se nedivím, že jsou politici zkorumpovaní?“

„Pokud jde o šerifa, jen si myslel, že vyhoví bohatému vlivnému občanovi, co podporuje místní zákon. To je normální i jinde, nejenom v Nevadě.“

Zach pátral dalekohledem po budově. Objevil oprýskaný ranč obklopený skomírajícími stromy. Byl hodně daleko. „Máš něco nového o Garlandu Frostovi?“

„Jeho stav se zlepšuje rychleji, než doktoři čekali. Dokonce jim začíná poroučet.“

Zach se zasmál. „Dobré znamení. Umí být pěkný panchart, ale nezaslouží si, co se semlelo.“

„Chlapče, odkdy máš v slovníku **zasloužit sil**“

„Od – počkej, vydrž.“ Zach právě zahlédl majáček policejního vozu. „Polda pustil maják. Blíží se k Bobřímu ocasu.“

„Ať to Jill přežije.“

To se snadno řekne.

Nevada, 17. září, 18.24

„Ahoj, Mary,“ mluvila Jill do satelitního telefonu. „Jen jsem se chtěla přesvědčit, že jsi vzhůru.“

„Snažím se. Jak to jde u tebe?“

„Právě mě probral telefonát od policajta za mnou. Zpomalím a zastavím. Nechám tě na drátě.“

„Přátel není nikdy dost, tak na sebe dávej pozor,“ řekla Mary.

„Ty taky.“

Jill odložila telefon. Když se blížil okamžik pravdy, byla by si přála mít víc času. Něco jí vrtalo hlavou už od pumpy v Indián Springs, ale nedařilo se jí odhalit co.

Později na to přijdu, slíbila si.

Volant jí poskočil v rukách, když pneumatiky na pravé straně Cadillacu najely na hrubý štěrk u chodníku.

Policista ji dojel a navigoval ji přes megafon z auta. „Za mnou!“

Hlas zněl, jako by mluvilo strašidlo o Halloweenu, ale samozřejmě mu naznačila rukou, že rozumí, a vyjela zpátky na cestu.

„Tak jo. Nemůžu zastavit,“ vysvětlila Jill do telefonu Mary. „Jsem zpátky na dálnici. Chce, abych si s ním hrála na honěnou.“

„Dobře, chci vědět o každém pohybu,“ řekla Mary.

„Klid, vážně mám ukecanou náladu.“

Jill zrychlila, aby zástupci šerifa stačila. Po třech kilometrech se mu rozsvítily brzdová světla. Taky zpomalila. Vyhodil levý blinkr.

„Odbočujeme doleva,“ řekla Jill. „Na starou šterkovou cestu, dost zarostlou a ubohou. Budovy jsou asi sedm set metrů od nás. Kolem vidím poničené stromy. Kdysi tu mohl být ranč. Nebo letní srub. Nebo je to...“

Zmlkla a zaměřila se na sluncem vybělený poutač vedle polní cesty.

„Divné,“ pokračovala do telefonu, „je to asi bordel. Nebo býval. Na vývěsním štítě stojí *U Bobřího ocasu, najdete zde bobry i ocasy*. Na první pohled se zdá, že podnikání už skončilo.“

Mary se málem rozesmála. „Vidíš někoho?“

„Zatím jsem tu jen já a ten polda. Proč je mi z toho úzko?“

„Protože jsi chytrá holka.“

„Jo? Jak mi teda vysvětlíš, že jsem tady?“

Mary neodpověděla. Jill to ani neočekávala.

Ranč Beaver Tail, 17. září, 18.25

Score sledoval zástupce šerifa, jak parkuje na konci řady omšelých chatek, jejichž vchody vedly ke stejně zničenému a vyschlému bazénu. Povrch bazénu hyzdily tmavé díry tam, kde opadaly obklady. V ubývajícím světle získal beton krémový nádech.

„Upozorníte jednotku ve stodole,“ zavolal Score přes rameno.

Hlas z vedlejší místnosti odpověděl: „Ano.“

Score pozoroval policistu kráčejícího ke Cadillacu; pak zástupce naznačil Breckové, ať stáhne okýnko. Její slova zřetelně slyšel ve svých sluchátkách.

„Mary, mám špatný pocit,“ ozvala se Jill. „Vypadá to tu opuštěně a šerifův zástupce po mně chce, ať stáhnou okýnko.“

„Ty to řídíš.“

„To bych moc ráda.“

Score se uculoval. Dobře věděl, že celou akci řídí on sám.

Šerifův zástupce byl muž středního věku s nakrátko ostříhanou hlavou pod kloboukem patřícím k uniformě. Potáhl si pásek nahoru na břicho, naklonil se a promluvil na Jill přes částečně otevřené okýnko.

„Muž, se kterým se máte setkat, je ve čtvrté chatce,“ mávl rukou směrem k domkům.

„Kdo je s ním?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Měl jsem vás sem jen přivést. To je všechno. Víc nevím.“

„To si piš, ty tupá hlavo,“ polohlasně si liboval Score. „Teď se vrať do toho pitomýho auta a sed' tam, dokud tě nezavolám, abys Breckovou zadržel za pokus o vydírání.“

Zástupce nastoupil do vozu, otočil ho a rychle se rozjel směrem k dálnici.

„Kam k čertu jede?“ vztekal se Score. „Je blbej jak poleno. Nezapamatuje si ten nejjednodušší rozkaz,“ procedil mezi zuby.

Přes pootevřené okénko foukal vítr do Cadillacu prach.

„Tak pojd', baby,“ tiše povzbuzoval Score. Zároveň si natáhl přes obličej černou lyžařskou kuklu. „Pojd' za mnou.“

„Půjdu dovnitř,“ informovala Jill Mary. „Zavolám, až si přepočítám peníze.“

„Dobře, ať to vyjde. Kdyby něco, buď drsná.“

Jill se málem zasmála. Jednou by se ráda s Mary setkala. „Nápodobně.“

Zavěsila a hodila telefon dozadu k hliníkovým kufrům. Pěkně to zacinkalo.

Doufám, že ti zvoní v uších, ať jsi kdokoli a kdekoli.

Zvedla mobil a strčila ho do kapsy vycházkových kalhot. Batoh měla u sebe. Odepnula krajní zip a připravila si pistoli tak, aby ji mohla jediným pohybem vytáhnout.

Bude drsná.

Jsou před ní ty nejhorší přeje na světě.

Představa, že by je projížděla s černou pistolí v ruce, byla absurdní.

Nemůže to být horší, než když jsem napoprvé sjížděla sama pětku. Nebo jo?

Jill vystoupila a koukla na chatrče seřazené kolem bazénu plného prachu. Zdály se opuštěné.

Obchod se sexem tu asi moc nevynášel.

Za řadou chatek o nějakých sedm set metrů dál po prašné cestě stálo několik rozpadajících se stodol, které asi kdysi – než farmu obsadily lehké holky – sloužily opravdovým rančerům. Vzdálenější budovy byly ještě zanedbanější než chatrče, kde nabízely prostitutky služby podle ceníku. Dveře čtvrté chatky se otevřely prudčeji než silou větru. Uvnitř blikalo modré světlo. Někdo tam sledoval telku.

Čekání tě nudilo, co? Je mi líto. Taky mě už nebaví dělat ti loutku.

Jill bohužel netušila, jak dlouho bude lidem z St. Kildy trvat cesta na ranč. Každá vteřina navíc bude dobrá.

Pomaloučku se protáhla, aby si uvolnila svaly ztuhlé dlouhou jízdou. Udělalo jí to tak dobře, že protahovací cviky dvakrát

zopakovala, zhluboka lokala horký vzduch a vydechovala strach, který jí svíral útroby.

Přímo cítila, jak je člověk ve čtvrté chatce netrpělivý.

Jen si počkej, kámo. Já to taky vydržela.

Potlačila nejistotu, která částečně ovládala celé tělo, a otevřela zavazadlový prostor vozu. Vytáhla jen jeden kufr, ostatní tam znovu zamkla. Nebude se vláčet se třemi, když potřebuje jednu ruku volnou na pistoli. Přestože měla nervy na pochodu, nedala to najevo ani mrknutím oka.

Dveře čtvrté chatky znovu bouchly. Hučení větru kolem starých budov přiválo Jill vzpomínky na dětství.

Ani rychle, ani co noha nohu mine vyšla směrem k pootevřené chatě. Jak ráda by se nacházela někde úplně jinde.

podstatě kdekoli.

Zachu, doufám, že nejsi moc daleko. Tuhle řeku sama nesjedu.

„Jeden pokud možno tichý oblet nad stodolami, aby se mi podařilo rozluštit čísla na helikoptéry za nimi,“ požádal Zach pilota. „Rychle, prosím.“

Ani s dalekohledem se stabilizátorem pohybu nebylo snadné rozeznat číslice. Zaostřil zrak a všechna čísla uložil do paměti.

„Mám to,“ řekl. „Vezmi to zpátky nahoru.“

Při stoupání Zach zmáčkl na mobilu tlačítko rychlého vytáčení.

„Faroe,“ ozval se sytý hlas.

„Máme problém,“ informoval ho Zach. „Jen několik set metrů od těch chatek je za stodolou schovaný vrtulník. Vedle něho parkují dva černé vozy. Zdá se, že si někdo pozval další bezpečnostní agenturu nebo speciální jednotky.“

„Kdo?“

„Ověř číslo helikoptéry.“ Zach dvakrát zřetelně nadiktoval sérii číslic.

„Hned se ozvu zpátky,“ slíbil Faroe.

Zach přepnul sluchátka na pilotovu frekvenci. „Budeme přistávat.“

„Kde?“

„Na dálnici.“

„Co doprava?“ optal se pilot.

„Bude odkloněná, to je zařízení.“

Pilot vzlétl ještě výš.

„Chci, abyste přistál,“ zopakoval Zach.

„A chcete jít odtud pěšky?“

„Ne.“

„Tak sklapněte a nechte mě dělat moji práci.“

Zach si znovu zapojil mobil. „Dělej, tak pohni,“ mumlal si pro sebe. „Jak dlouho může trvat projet pár čísel...“

Mobil konečně zazvonil. „Tak kdo tam je?“ zeptal se Zach.

„Red Hill International,“ odpověděl Faroe.

„Nejdražší bezpečnostní služba z Las Vegas?“

„Přesně ta.“

„Mají slušnou pověst,“ divil se Zach. „Proč pracují pro vraha a žháře?“

„Můj odhad? Klient je tahá za nos, obalamutil je.“

„Jako by se to v našem byznysu nikdy nestalo,“ sarkasticky poznamenal Zach. „Špatné je, že kulka od přátel zabíjí stejně jako každá jiná.“

„Ambasador Steele už mluví s generálem Meyerem z Red Hillu.“

„Škoda slov. Beru ptáčka dolů,“ řekl Zach. „Jill není ozbrojená tak, aby obstála proti profíkům z Red Hill.“

„Ty taky ne.“

„To mi nemusíš říkat.“ Zach vypnul mobil a znovu přepnul frekvenci na pilota. „Přistáváme.“

„V kterém místě dálnice to bude?“

„Policejní vůz s rozsvíceným majáčkem je konec ran– veje.“ Zach si podal ze zadního sedadla tašku a připravil si pistoli s několika náhradními zásobníky. „Víte nám fouká do zad a podle prachu na zaparkovaných autech hádám, že nás čekají občasné nárazy od jihozápadu.“ Nic příjemného pro přistání mimo letiště.

„Taky jsem si všiml,“ řekl pilot naprosto vyrovnaným hlasem. Stočil letadlo po větru podél dálnice. Sestoupil do výšky, kde se vítr nezdál tak prudký. I tak nešlo o hladký let.

„Jsem rád, že to nebudu letecké kontrole vysvětlovat já, ale St. Kilda,“ prohodil ještě.

„Máte potíže s motorem, ne?“ opáčil Zach. „Vyhod'te mě co nejbližší vjezdu na tamten ranč.“

To znamenalo hodně krátké přistání. Pilot zanačoval pod vousy.

„Zvládnete to?“ ujist'oval se Zach.

„Stáhněte prdel.“ Víc pilot neřekl.

Zach sledoval, jak se budovy každou sekundu přibližují. Jill nikde neviděl. Už šla dovnitř.

Poslechni instinkt, Jill, modlil se mlčky. Otoč se a utíkej jako o život zpátky do Cadillacu.

Stejně věděl, že to neudělá. Ještě horší bylo, že by jí to tak jako tak nepomohlo.

Red Hill neživí bandu amatérů.

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.31

Bouchající dveře do čtvrté chatky vedly do pokoje s levným vybavením, které dávno dosloužilo. Jill se zastavila na prahu a rozhlížela se. Vybledlý flekatý koberec vypadal odpudivě, ale konferenční stolek někdo nedávno utíral. Dvě obyčejné kovové židle byly přisunuté ke stejně levnému jídelnímu stolku. Televize hrála, ale zvuk měla vypnutý. Někdo pustil béčkové porno pro sexuální primitivy.

Přestože okolí bylo zpustlé a bazén dávno vypuštěný, pokoj možná ještě některá pracující děva využívala. Postel byla povlečená, ze stolu a televize někdo utřel prach a hlavně tu fungovala elektřina.

Za zástěnou přes polovici pokoje se schovávala ohromná koupací vana. Plná vody, ale neobsazená. Vířivka taky nebyla puštěná. Ve vzduchu Jill cítila nezaměnitelný zápach chlóru.

Třeba si holky zákazníky nejdříve zbaví prachu a omyjí, než na to hupnou.

Ona by to rozhodně udělat musela.

„Je tu někdo?“ zavolala.

Scorovi bylo v koupelně do smíchu. Konečně má tu čubku na dosah ruky. Tak dlouho na ten sladký okamžik čekal. Příliš dlouho.

„Pojďte dovnitř,“ zavrčel. „Zavřete za sebou.“

Jill si pomyslela, že ten hlas zná. *Že by Blanchard bez kašle? Nebo neznámý volající bez pozměněného hlasu?*

„Víte, že jsou lidé, kteří přesně vědí, kde mě hledat?“ zeptala se Jill a zůstala na místě.

„Prostě sebou hod'te,“ zabručel Score a poškrábal se pod maskou. „Mrháte mým časem.“

A kdo mě zbytečně nechal křížovat pouští? pomyslela si Jill.

Neochotně vešla do pokoje. Jednou rukou tiskla rukojeť kufru, druhou měla zastrčenou v rozepnutém batohu pověšeném zepředu.

Srdce jí málem vyskočilo z krku, ale naštěstí mu v tom bránil zvednutý žaludek.

„Zavřete ty dveře,“ přikázal Score. „Jste nahluchlá nebo co?“

Jill se naštvála. „Když je chcete zavřeně, tak si je zavřete sám.“

Score vyšel z koupelny. „Moc jste se toho v Mesquite nenaučila, že?“

„Co jsem se nenaučila?“

„Bát se.“

„Jestli mě chcete vyděsit, sundejte si kuklu. Vsadím se, že budu strachy bez sebe.“

Score obešel přepážku a postavil se těsně vedle ní. Nebyl vyšší, ale vážil nejméně dvojnásobek a svaly měl třikrát větší. Zlostně střelil pohledem po jediném kufru v její ruce.

„Kde je zbytek?“

„Dva obrazy mám u sebe. Můžete si je prostudovat, až mi ukážete peníze.“

„Myslíte, že vás jde slyšet, když chodíte?“ zeptal se Score.

Jill to nekřesťansky štválo, pak si však vzpomněla na pratetu.

„Tak se to stalo Modesty?“ prohodila uštěpačně. „Nelíbilo se vám, že ji není slyšet?“

Score se zasmál, přestože mu v krvi pumpoval adrenalin. „Byla pitomá. Skočila na mě, upadla a práskla se do hlavy. Skončila rovnou na onom světě. Jste taky tak hloupá?“

Věcný popis smrti pratety na Jill zapůsobil, jako by jí Score vychrstl kýbl ledové vody do tváře.

„Ne,“ řekla. „Chci to dokončit a vrátit se na dálnici.“

„Nemáte náladu si hrát?“ olízl si rty.

Pohled na vlhký silný jazyk v mezeře kukly jí připadal nechutný.

Score se spokojeně zasmál, poznal, že ji vylekal. Došel ke skříni, vytáhl kufrík a znovu přistoupil těsně k Jill.

Hodně blizoučko. Chtěla couvnout. Ale nemohla.

Zakuklenec dobře ví, že se mi z něho dělá zle. Chce to využít proti mně.

Podala mu svůj kufr a převzala jeho, aniž by ucukla, když ji pohládl po ruce prsty v tenké latexové rukavici.

„Zůstaňte tady,“ zabručel. „Přepočítejte si peníze. Třeba si je vyházejte na postel a udělejte si to v nich. Hlavně nevycházejte z chaty, než vám řeknu. Ublížila byste si. Mně by se to moc líbilo, ale vám určitě ne.“

„Kam jdete?“

„Přesvědčit se, že jsou to skutečně ty obrazy, které chci.“

Jakmile za ním zapadly dveře, Jill běžela k oknu a odsunula těžký vyšisovaný závěs tak, aby viděla ven.

Chlap si sundal kuklu, došel ke třetí chatce směrem dolů, zaklepal a vstoupil dovnitř. Přesto si v posledních zubatých slunečních paprscích stihla vrýt do paměti jeho tvář.

Přestože měla úzké zorné pole, stejně spatřila vyjít před šestý domek ještě jednoho chlapa. Byl čerstvě oholený, pečlivě upravený, oblečený v černých kalhotách s šedou košilí bez kravaty a na nohou měl polobotky, které byly zvyklé na městské chodníky a musely stát majlant. Navíc působil nesmírně sebejistě.

Znalec? Právnický? Nebo odporný milionář?

Hlavně že na sobě nemá lékařské rukavice. Už to ho staví o stupínek výš než zakuklence. Na druhou stranu je známé, že největší zločinci si najímají nedražší právníky.

Muž s rukavicemi mezitím ukázal směrem ke stodole. Zachytila nějaký pohyb – slunce na chvilku ozářilo sklo nebo kov – v seníku.

Vytáhla mobil a srozumitelně odříkávala: „Jsem v chatce číslo čtyři, druhá strana se nepředstavila. O dvě chatky dál čeká buď obchodník s obrazy, nebo zbohatlík z města. Svalovec, který mě tady čekal v lyžařské kukle, s ním právě mluví. Vzadu ve stodole jsou další lidé. Počet nevím. Druhá strana rozhodně má dost peněz na rozhazování.“

Jill spustila závěs. „Momentálně jsem sama, podívám se, jestli tu není zadní východ.“

Smůla.

Nad toaletou v úrovni očí našla posuvný skleněný panel. Postavila se na sedátko a odsunula ho.

„Zadní východ tu není, ale našla jsem malé okno nad hlavou. Vidím stodolu a...“ Na chvíli ztratila hlas. Nasucho polkla. „Jsou

tam dvě velká černá auta s kouřovými skly. Vidím taky něco jako vrtuli helikoptéry. Posloucháte mě? Je to past.“

Ze které není úniku.

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.34

Zatímco Lincoln jel těsně vedle letadla až do chvíle, kdy téměř zastavilo, Zach s: odepnul pásy, prudce otevřel dveře a vyskočil s taškou v ruce.

Lincoln Navigator měl všechna okna spuštěná. Do auta se zavřenými okny se dá střílet, ale vypálit ven by bylo peklo.

Chlapík na předním sedadle se přesunul dozadu, kde už i tak bylo plno, a udělal Zachovi místo vedle řidiče. Zach naskočil a zabouchl dveře. Nikoho nepoznával, ale věděl, že to není třeba. Všichni měli zbraně po ruce a působili profesionálně. Pod oděvy se rýsovaly neprůstřelné vesty.

Kéž by takovou měla i Jill. Bohužel si na dovolenou, jež se změnila v nečekanou akci, svou vestu nevzal. Jill asi stejně neví, jak ji nosit.

Navigator zabočil na příjezdovou cestu k ranči a zrychlil.

„Red Hill se nepohnuli?“ zeptal se Zach řidiče.

„Podle poslední zprávy ne.“

„Zasrpr.“

„To říkal Faroe taky.“

„Něco nového?“

„Klient je...“

„Jmenuje se Jill,“ vyhrkl Zach podrážděně.

Řidič na něho po očku koukl. „Odposlech z jejího mobilu funguje. Zjistila, že je na místě helikoptéra a dva tmavé vozy. Je ve čtvrté chatě napravo. Hledala cestu ven. Nenašla ji. V přihrádce máte sluchátka s mikrofonom.“

Zach si je hned nasadil a přizpůsobil zvuk. Může přes ně komunikovat se zbytkem týmu i se St. Kildou.

„Máme tušení, kdo najal Red Hill?“ zeptal se ještě.

„Pokud to Faroe ví, nechal si to pro sebe.“

„Pak to neví.“

Navigator najel na nerovný úsek a pořádně se rozklepal. Řidič přidal plyn.

Ve sluchátkách se ozval Jillin šepot. *„Zakuklenec se vrací. Podle pohybu je pěkně nasupený. V ruce svírá pistoli. Asi ho v chatě číslo šest někdo vytočil.“*

„Rychleji,“ zavrčel Zach.

S plynem sešlápnutým k podlaze vyrazil Navigator jako střela.

Zach měl nepříjemný pocit v žaludku, že to nebude dost rychle.

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.35

Score si stáhl kuklu přes obličej a plížil se ke čtvrté chatě. Vztek s ním lomcoval, protože si ho podal nažehlený právník o polovinu mladší než on, pro kterého je soukromé očko jen jiné jméno pro přihlouplého poslíčka z kanceláře.

Ten blbeček se málem pochcal, když viděl mou pistoli. Myslel si snad, že se svět řídí velkými slovy a žvásty z jeho prolhané huby?

Byla chyba, že tu byl.

Score pochopil, že jedině on sám může všechno napravit. Pomyšlení na to, co ho čeká, mu vyloudilo na tváři úsměv.

Milion dolarů a pěkné místo v Jižní Americe se každou vteřinu přibližovalo. Musel spolknout až moc zasraných pouček od vyčûranců v nažehlených hadrech.

Rozrazil dveře čtyřky tak prudce, aby se za ním samy zabouchly. V hloubi duše se bál, že se neovládne a vybuchne.

Jeho druhá stránka se na ten stav těšila.

Hra končí. Nikdo mu nebude předepisovat, co má dělat. Každé další padající hovno bude shazovat on.

Jill zvedla zrak od kufříku se stodolarovými bankovkami. Nevěděla, kolik peněz tam je, ale pochybovala, že by se tam vešly dva miliony. I ve stovkách je to větší hromada bankovek.

Přesně dvacet tisíc.

„Kde jsou ostatní obrazy?“ zeptal se Score.

„Kde jsou zbývající peníze?“

„Uvidíte je, až uvidím obrazy.“

Jill nevěděla, jestli ji má těšit správný odhad, že v kufru není celá částka.

„Dejte mi klíče od vašeho vozu,“ poručil Score úsečně.

„Proč?“

„Do prdele,“ řekl a otočil se na patě. „Klidně ho rozmlátím a spálím.“

„Počkejte!“ Jill sáhla do batohu. Špičkami prstů cítila chladný kov hlavně. Rychle nahmatala klíčky. Hodila mu je. „Tady jsou.“

Score po nich chňapl a zlomyslně se zasmál.

Někde vzadu se ozval motor. Pak další. Nakonec zakvílela helikoptéra, která přehlušila všechno ostatní.

Co se sakra děje? divil se Score. *Nejdřív mi uteče zástupce šerifa a teď mění plány i Red Hill.*

Vyhlédl ze dveří. K chatkám se řítíl obří černý vůz a bez zastavení pokračoval na příjezdovou cestu k dálnici. Za ním druhý, stejně tmavý a taky na odjezdu. Jen cestou zastavil, aby nabral maskované muže, kteří byli roztroušeni v poušti.

Score sprostě zanađával a zamířil na Jill. „Přepočítej si ty prachy ještě jednou, děvko. Jestli vystrčíš nos, jsi mrtvá.“

Jill zatrnulo. Zakuklenec zabouchl dveře. Popadla mobil a běžela k oknu. „Něco se děje,“ spustila. „Chlapi z černých aut asi odcházejí. Zakuklenec si sundal masku a běží za nimi s pistolí v ruce. Podle mě mu to vůbec nevyšlo. Ječí a mává zbraní. I ve slabém světle je vidět, že je rudý vzteky. Nerozumím, co říká. Teď vyšel ven i ten dobře oblečený. Má u ucha mobil a něco na zakuklence pokřikuje. Helikoptéra se vznesla. Auta pokračují k dálnici, vůbec ničeho si nevšímají...“

Jill utrpěla šok, když se ozval výstřel. Pěkně oblečený chlapík se zapotácel a sesul se na zem.

„Zakuklenec ho zastřelil,“ šeptala tupě. „Zabil ho před mýma očima. Proboha.“

Ozval se ještě jeden výstřel. Tentokrát to elegant dostal do hlavy. Tělo se zachvělo a ochablo. Zakuklenec se na něho podíval, odplivl si a otočil se. Jill vypadl telefon z ruky. Věděla, že je zle. Vrah jde přímo k ní.

Vběhla s kufříkem peněz do koupelny a cestou popadla kovovou židli. Zamkla se v kabině, opřela židli o dvě nohy a zapřela ji pod kliku.

Tady jsem v bezpečí, pomyslela si s kufříkem přitisknutým na prsa.

A v pasti. Vlezla jsem do pasti!

Dveře zapraskaly, jak do nich někdo pořádně kopl. Druhá rána způsobila, že levné dřevo popraskalo. Chlap za ním zuřivě klel.

Jill vyskočila na sedátko záchodu a co nejvíc vysunula okénko. Nevěděla, jestli proleze, ale zkusit to musela. Popadla z batohu pistoli, praštila s ní pořádně do rámu, aby povolil, a pak zamířila na dveře a třikrát stiskla spoušť.

V malém prostoru se ozvaly ohlušující rány. Jestli stál zakuklenec přímo přede dveřmi, zranila ho, nebo dokonce zabila. Jenže pak slyšela, že zuřivě nadává a taky střílí. Kulky proletěly dveřmi ve výšce pasu a drtily porcelánové umyvadlo.

Zakuklenec nestál přímo před dveřmi. Teď vykopne rozbité dveře a vystřílí do ní celý zásobník. Bude střílet tak dlouho, že se Jill už nikdy nepohne.

Raně U bobřího ocasu, 17. září, 18.38

Střelbu bylo slyšet i přes burácení motoru. Zach poznal kolt Woodsman. Druhá strana rány opětovala z většího kalibru.

„Faroe!“ zařval Zach. „Máš Jill na příjmu?“

„Ne. Slyšeli jsme jenom výstřely a víme, že lidi z Red Hillu se stáhli. Co se tam děje?“

„Mají Jill s sebou?“

„Ne.“

Zachovi se zatmělo před očima. „Jill je možná zraněná. Ať se mi Red Hill neplete do cesty.“

„Už se stalo. Jill byla naposledy lokalizovaná v chatce čtyři.“

„Rychle!“ zařval Zach na řidiče. Ten se nenamáhal odpovědět, že vůz rychleji nejezdí.

Před nimi se objevily reflektory. Blížily se po prašné příjezdové cestě přímo proti nim.

„Nezpomalíme a neuhneme,“ rozhodl Zach.

Jill, ozvi se mi. Řekni, že žiješ. Musíš žít.

Ve sluchátkách bylo ticho.

„Neuhnou nám,“ zmatkoval řidič.

„Tak je srazíme do příkopu,“ houkl Zach.

Řidič pustil nouzová světla a nechal nohu na plynu.

Vůz Red Hillu vydržel do poslední chvíle, nakonec přece jen sjel do křoví. Bylo slyšet skřípání brzd a náraz kovu do skály, pak se vůz opět dostal zpět na silnici a mířil k dálnici.

„Někde tu má být ještě jeden,“ poznamenal řidič.

„Jestli se nám nebude plést do cesty, ignorujte ho,“ přikázal Zach.

„Co když bude?“

„Napálíme to do něj.“

Řidič čekal jiný příkaz, ale Faroe se kupodivu neozval.

„Zachu, nezapomeň, že nemáš neprůstřelnou vestu,“ ozvala se Grace. „Nechej pracovat kluky s vybavením.“

Zach neodpověděl.

„Zachu?“

Kousek od ranče spatřili druhý offroad Red Hillu – jeho řidič si nechtěl hrát na přetlačovanou a zatočil rovnou do pouště, takže se jim obloukem vyhnul a vrátil se na příjezdovou cestu pěkný kus za nimi.

Velitelský vrtulník už byl ve vzduchu, prudce stoupal a s blikajícími světly mířil do Las Vegas.

Řidič zabrzdil smykem u chaty číslo čtyři. Auto se ještě hýbalo, když Zach vyskočil do šterku a písku. Dopadl na nohy s pistolí v ruce.

Z čísla čtyři se ozval výstřel. Pak ještě jeden. Následoval bolestný výkřik – hlas patřil ženě.

Z čtyřky vyběhla svalnatá postava, zahnula za roh a uháněla za chatu. Pistole v její ruce se zlověstně zaleskla ve světle předních reflektorů. Držela zbraň jednoruč a ukázalo se, že stejně i střílí.

Jako žhář z Taosu.

Kulky pokropily písek pár centimetrů od Zacha. Zastavil se a poslal za střelcem dvě dobře mířené rány. Chlap sebou cukl, přikrčil se a opřel se o zeď chatky. Stihl odhodit prázdný zásobník a zasunout do pistole nový.

Zach vletěl do čtyřky s pistolí v ruce.

Hledala cestu ven. Nenašla ji.

„Jill!“ zařval. „To jsem já, Zach!“

Nikdo neodpovídal.

Zach skočil za zástěnu a našel rozbité dveře koupelny. Všiml si děr od kulek a sevřel se mu žaludek. Jediným kopnutím dokončil, co začal někdo před ním. Dveře se skácely i s kovovou židlí, která podpírala kliku.

Koupelna byla prázdná. Nad záchodem bylo okýnko, z rámu visely kousky khaki látky. Jill žije. Ale vrah, který ji honí, bohužel taky.

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.40

Bolest provázela Jill jako divoké zvíře přísáté k jejímu tělu. Musela se s ní vyrovnat a ze všech sil natahovat nohy. Krev prýštící z pravé paže ulepila rukojeť kufříku. Přehodila ho do druhé. Pomyslela na zbraň v batohu.

Ted' ne. Později. Až budu zase v pasti.

První věc, kterou ji naučila prateta, byla neplýtvat kulkami na cíl, jenž se nedá trefit. Když zvážila momentální okolnosti, usoudila, že kdyby se v plném trysku pokusila střílet se zraněnou pravačkou, trefila by nejspíš sebe.

Hlavně se neohlížet. Bud' za mnou je, nebo není.

Kulka zasáhla kámen dost blízko její nohy. Přikrčila se.

Mám ho v patách.

Uháněla dál a každých pár kroků kličkovala jako králík pronásledovaný kojotem. Bolest ji popoháněla jako bič, rychle utéct byla jediná šance, jak přežít.

Doufala, že další střelba, již zaregistrovala, pochází od operačních důstojníků St. Kildy, kteří konečně dorazili a jdou po zakuklenci. Mohla doufat, ale nespolehala na to. Zdálo se jí sice, že běží celou věčnost, ale asi to nebylo víc než pár minut. Možná tři. Třeba jen dvě. St. Kilda ještě neměla čas dorazit.

Je to na tobě. Utíkej a nezastavuj se.

Srdce jí málem vyskočilo z hrudi, píchalo ji v boku, ale přesto nezpomalila. Soustředila se na to, aby se co nejvíce ukryla ve stmívající se krajině, vybírala si místa, kde jí porost dosahoval po ramena.

Ráz okolí jí napověděl, že nedaleko musí být průrva. Nedokázala odhadnout, jak daleko. Jen věděla, že je to nejlepší šance na přežití.

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.“

Zach se otočil a spěchal ke dveřím, kde se srazil s ostatními z týmu. „Zůstaňte tady,“ zavelel mu jeden z mužů. „Nemáte neprůstřelnou vestu.“

„Ona taky ne,“ vybafl Zach a odstrčil ho.

Jiný člen jednotky hlásil: „Dva lidé běží východním směrem. Klientka je vpředu, náš cíl ji pronásleduje. Momentálně je mimo dostřel. Taky se rychle stmívá. Podejte mi pušku!“

Zach se nezastavil, naopak zrychlil. Věděl, že v šeru se střílí nejhůř. Jill udělala to nejrozumnější, co se dalo. Běží se schovat.

Zabiják za ní to ví taky.

Kus za chatou zahřímala silná ráže. Někdo opět střílel. Jillin kolt to nebyl.

Velící důstojník za Zachovými zády rozdával rozkazy. Zach stále utíkal ve směru střelby, ale dával si pozor, aby nepřekážel, kdyby se podařilo odstřelovačům zaměřit cíl. Znovu si přehrál pár vteřin, kdy měl zabijáka v zorném poli.

Zasáhl jsem ho, ale on se nezastavil. Ten zmetek má neprůstřelnou vestu.

Nejjistější způsob, jak ho sejmout, je rána do hlavy. Jenže trefit běžící cíl do hlavy není jen tak.

Nevadí. Doběhnu ho a strčím mu hlaveň přímo do zadku.

Ale to zabere čas. Drahocenný čas, který Jill nemá.

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.42

Jill se řítla vysušeným křovím, když konečně narazila na okraj průrvy. Ztratila rovnováhu, otočila se a skulila se dolů. Paže ji šíleně bolela, naštěstí jemný písek na dně vyschlého řečiště trochu zmírnil dopad. Přesto si vyrazila dech a zatočila se jí hlava.

Jako zvíře zatlačené do kouta se vyškrábala na nohy a zoufale se rozhlížela. Nerovné břehy byly víc než metr padesát vysoké, neměla čas rychle se vydrápat nahoru. Slyšela praskat větvičky. Zakuklenec se blíží. Nalevo spatřila dlouhou světlou skálu svažující se k vyschlému vodopádu. Jediný pohled stačil, aby poznala, že je to příliš daleko. Než by doběhla, střelec by ji měl na ráně. Na světlém písku by byla snadným terčem.

Napravo se koryto prudce stáčelo za skalnatý výběžek. Bezmyšlenkovitě se rozběhla k němu; netušila, jak to vypadá za zatáčkou, jen doufala, že se břehy kroutí a že tam najde skrýš. Z posledních sil lapala po dechu a sprintovala ke skále. Zakopla o kámen schovaný ve tmě a kus letěla. Přistála obličejem k zemi. Zdálo se jí, že ji zakryla temnota. Ještě se pokusila vstát, protože věděla, že ji střelec jistě vidí. Tělo však odmítlo poslušnost.

Jill lapala po dechu a čekala, až ji zastřelí.

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.42

S každým krokem se Zach blížil k zakuklenci. Bez ohledu na to, čím se ten chlap živí, sprint asi denně netrénuje. Jak ho Zach dobíhal, slyšel, že zabiják ztěžka dýchá. Jill neviděl – buď je na zemi, nebo zakuklence předběhla.

Zach ve sluchátkách uslyšel: „Klientka zmizela. Střelec je – sakra, zrovna skočil do nějaké díry. Opatrně, Zachu, pozor!“

Uběhl dalších pět kroků, pak se zastavil u okraje skryté průrvy. Na světlém písku viděl plížící se stín. Padl k zemi, protože po něm terč vystřelil. Byli od sebe sotva deset metrů.

Zach nemířil na obličej, místo toho se zaměřil na stehna.

Sejmi ho, pak ho dorazíš.

Pistole pořádně cukla.

Stín zaklel a padl na kolena. V korytu se ozvala další střelba. Zach rozeznal i kolt Woodsman. Svalnatec se nechtěně přiblížil k Zachovi.

„Jsi mrtvá, ty čubko!“ vykřikl a zvedl hlaveň, aby za Jill poslal spršku kulek.

Zach si neuvědomil, jak ječí, dokud se stín k němu neotočil. Zhlédl záblesk očí v kukle a bez váhání dvakrát vystřelil smrtící rány.

Zakuklenec padl na vzdálenější břeh koryta a svalil se do písku. Zach pro jistotu namířil zbraň do míst, kde tušil jeho hlavu.

„Jill, tady Zach,“ vykřikl. „Zůstaň na místě, dokud ti neřeknu, abys vstala.“

Jedinou odpovědí byla ozvěna nesoucí se od horských hřebenů. „Jill!!“

Zach si nepamatoval, jak skočil do koryta, ale byl tam s pistolí v jedné a baterkou v druhé ruce. Doběhl k zakuklenci a vykopl mu zbraň z ruky. Nebylo to zapotřebí, i ve tmě viděl, co mu s hlavou provedly dvě kulky.

„Jill, nestřílej, jdu za tebou.“

Žádná odpověď.

Slyšel jen vlastní dech a bzučení ve sluchátkách, jak se ostatní dožadovali informací o tom, co se děje. Shodil sluchátka z uší. Musí co nejrychleji najít Jill.

Našel ji s obličejem zabořeným do písku a ihned si k ní klekl. Sám nemohl popadnout dech, když hledal pulz na krku a modlil se víc než kdysi jako chlapec z kostelního sboru.

Jen ať žije, panebože, ať je živá!

Srdce mu bušilo tak hlasitě, že nic jiného neslyšel a necítil. Pomalu se nadechl a vydechl. Nahmatal tep právě ve chvíli, kdy zasténala.

Nasadil si sluchátka. „Žije,“ řekl chvějícím se hlasem. „Ticho, než zjistím, jak vážně je zraněná.“

Faroe všem zopakoval, ať ztichnou.

„Jill,“ šeptal Zach něžně. Pak pevným hlasem: „Jill!“

Otevřela oči, ještě omámené, ale i ve světle baterky zelené jako smaragdy. Nadechla se jako někdo, kdo měl vyražený dech. „Myslela jsem... že mám... být zticha.“

„Ty ne.“ Políbil ji na zpocené pískem olepené tváře. „Co tě bolí?“

Překulila se na záda, zanaříkala, protože jí bolest sevřela pravou paži, posadila se a odpověděla: „Skoro všechno, ale zatím to jde. Jsi v pořádku?“

Přivinul ji k sobě. „Teď už ano.“

Ranč U Bobřího ocasu, 17. září, 18.46

Paprsky baterek tančily v křoví a nakonec se dopracovaly do vyschlého koryta.

„Jdeme za vámi,“ řekl mužský hlas Zachovi do sluchátek.

„Hlavně na nás nespádněte,“ upozornil ho Zach.

Dva důstojníci ze St. Kildy seskočili ze břehu do písku jako parašutisti.

„Potřebuje někdo záchranku?“ zeptal se ženský hlas.

„Ne,“ houkla Jill.

„Ano,“ namítl Zach.

„Přece jsi říkal, že jsi v pořádku.“ Jill ho ihned začala zkoumat.

„Ne pro mě, pro tebe.“ Zach ji políbil na špinavé čelo.

„Není mi nic, co by nespravila voda a mýdlo.“

Zach na ni zamrkal a přidržel si sluchátka na uších. „Faroe chce, aby tě pořádně prohlédli. Nebo je to Lane. Mají čím dál podobnější hlasy.“

Naklonila se k mini mikrofonu u Záchovy čelisti. „Nic mi není. Jsem špinavá, unavená, trochu odřená, ale mimo nebezpečí.“

„Kde je střelec?“ zeptal se důstojník.

„Asi o třináct metrů dál,“ ukázal Zach.

„Mrtvý?“

„Naprosto.“

„Znáte ho?“

„Ne. Budeme potřebovat otisky prstů. Měl na sobě neprůstřelnou vestu.“

„Rozumím. Fotka by asi nepomohla.“

„Proč chcete brát otisky prstů?“ zeptala se Jill.

„Určitě to chceš vědět?“ opáčil Zach. Slyšel, jak cvakají spony na vestě. Už mu ji sundávají z těla.

„Ten chlap zabil Modesty,“ řekla odhodlaně Jill. „Mám právo to vědět.“

„Trefil jsem ho dvakrát zblízka do ksichtu.“

Přerývaně vydechla. „Aha. To by fotka fakt nebyla k ničemu. Ví se, kdo byl ten slušně oblečený chlápek?“

Druhá členka týmu St. Kildy prohodila pár slov do mikrofonu a pak se otočila k Jill. „Podle našeho zjištění je to právník z Carson City.“

Jill se podívala. „Co ten tady dělal?“

„Správná otázka,“ podotkla důstojnice. „Zatím nevíme.“

Chvíli se nic nedělo, ale pak opět uslyšeli ženský hlas. „No ne! Ahoj, Harry.“

„Vy jste ho poznala?“ zavolal Zach.

„Ne podle obličeje, to je víc než jasné,“ odpověděla agentka. „Má tetování na levém rameni. Susie. Tak se jmenovala jeho třetí manželka.“

„Takže ho znáte?“

„Pracovala jsem pro Harryho Scorea Glammise na škole. Dělal soukromé očko hollywoodské smetánce. Specializoval se na bohaté a zkorumpované lumpy. Odešla jsem, když umlátil milence své ženy a prošlo mu to. Ještě dneska má jizvy na kloubech prstů. Nebylo to poprvé, kdy někoho zabil. Pokaždé v sebeobraně, samozřejmě.“

„Opravdu zlatý kluk,“ řekl Zach.

„Povídalo se, že má problémy se sebeovládáním,“ pokračovala nevzrušeně agentka. „Návaly neovladatelného vzteku a podobně. Myslím, že jste vyřešil jeho problémy jednou provždy.“

Zach pustil Jill a zvedl se.

„Můžeš vstát?“ zeptal se.

S přivřenýma očima se vyškrábala na nohy, pak zavrávala.

„Dobrý?“ přistoupil blíž, aby ji v případě potřeby zachytil.

„Pokud po mně nebudete chtít, abych uběhla skoro poslepu další dva kilometry, jsem v pohodě.“ Přesto se o nabízenou paži opřela.

„Ne že by mi bylo zrovna do zpěvu. Ale jde to.“

„Vedla sis skvěle.“ Zach jí vlepil pusku na krvácející ret. „Můžeme jít?“

Chystala se souhlasně kývnout, ale pak si na něco vzpomněla. „Prohledali jste ostatní chatky? Zakuklenec – tedy Score – mluvil o tom, že vezme ty dva obrazy k posouzení. Právníka by těžko pokládal za znalce umění.“

Zach se tázavě koukl na důstojníka nedaleko od nich. „Prohlédli jsme všechny chaty. Zatím jsme našli dva muže. Podle průkazů jde od Kena a Leeho Dunstanovy, syna a otce.“

„Jak vysvětlili, že jsou tady?“

„Prý pracovali pro toho mrtvého právníka. Starý pán se přijel podívat na obrazy právníkova klienta, jenž tvrdil, že ho Jillian Brecková vydírá. Ken Dunstan s ním přijel, aby mu dělal společnost – cituji – ve stresující situaci.“

Zach si od srdce zanađával.

Jill na něho upřela tázavý pohled. „Co bude teď?“

„Jejich vysvětlení je natolik přijatelné, že můžeme případ na místě uzavřít.“

„Nikoho jsem nevydírala, to přece víš!“

„Ano, já ano. Ale Glammis i právník jsou mrtví, nemáme se o co opřít.“

„Jak to myslíš?“

„Je po všem.“

„Ale ten, kdo Glammise najal, přinejmenším napomáhal při vraždě,“ nedala se Jill.

„Glammis je po smrti. Tomu, kdo ho platil, stačí říct, že se Score Glammis neřídil jeho příkazy. Vždyť to dokonce může být i pravda.“

„Znamená to, že ten zmetek, co najal pratetina vraha, je nepolapitelný?“ zvolala Jill rozhořčeně.

„Legálně je to tak. A St. Kilda neprovádí nic nezákonného.“

Jill ze Zacha nespouštěla zrak.

Přivinul ji k sobě a mírně kolébal. „Moc mě to mrzí. Někdy se pomstíme jen trošku.“

„To nestačí,“ hučela mu na hrudi.

„Já vím. Jenže víc nedokážu.“

dálce vyly sirény. Někdo zavolal šerifa.

„Zařídí St. Kilda, aby nás nezadrželi?“ zeptala se Jill.

„Šerifovi se to nebude líbit, ale ano. Sebeobrana je silný argument.“

Jill se zhluboka nadechla. „Pak mám nápad.“

Las Vegas, 18. září, „.00

Konferenční místnost, kterou si St. Kilda najala v hotelu Golden Fleece, vypadala jako luxusní obchodní centrum v L.A., Bostonu, Houstonu nebo na Manhattanu. Naleštěné stoly, automatické natáčení v digitální kvalitě, počítač pro každého účastníka, poznámkový blok a pero pro ty, kdo jim dávají přednost, a polstrovaná kožená křesla pro dokonalé pohodlí všech přítomných byly samozřejmostí.

Dvanáct překrásně zarámovaných nepodepsaných obrazů krajiny stálo vpředu na malířských stojanech. Jedině Ramsey Worthington si je prohlédl. Když je fascinovaně studoval, očividně se zděsil.

Grace stála v chodbě před otevřenými dveřmi a tiše se manžela zeptala: „Něco nového?“

„Jsou na cestě,“ zamumlal a zaťukal na sluchátka připojená přes Bluetooth.

„S nebo bez?“ zeptala se.

„S.“

Grace se usmála tak, že si Faroe uvědomil, jak je rád, že je vždycky na jeho straně. Vstoupila sebevědomě do sálu, kde to mezitím netrpělivě šumělo. Klimatizace měla co dělat, aby odsála odér bourbonu, který ze sebe vypotil Lee Dunstan. Obličej měl pomačkaný, jako by na něm dlouho ležel.

„Právě jsem se chystal poradit mým klientům, ať odejdou,“ prohodil Carter Jenson s pohledem upřeným na hodinky za deset tisíc dolarů.

„Asi by toho litovali,“ řekla Grace.

Neposadila se. Místo toho se postavila do čela stolu a před sebe položila desky. V dokonale střižených kalhotách, světlé hedvábné halence a na vysokých podpatcích působila jako žena, která si užívá moci.

Faroe se opřel o stěnu u dveří, živý obraz uvolněného predátora před útokem. S radostí přihlížel, když se jeho manželka chystala zpražit nabubřelá ega.

„Mám shrnout včerejší události?“ zeptala se Grace shromážděných.

Caitlin Crawfordová na sobě měla mnohem dražší oblečení než její manžel, ale zdaleka neseděla tak uvolněně jako on.

„Nechápu, co má včerejšek společného s mým manželem,“ ozvala se přiškrceným hlasem.

„Mí klienti i já jsme byli zpraveni o výměně názorů na tom... ehm... ranči,“ střelil po ní pohledem Jenson.

„V bordelu,“ opravila ho Grace. „Ten název je oprávněný. Jediný produkt, který tam prodávali, byl sex.“

Caitlin stiskla rty.

„Trvají vaši klienti na tom, že žádný z nich Harryho Scorea Glammise nenajal?“ zeptala se Grace Jensona.

„Ano,“ odpověděl právník.

„To si pište, že ano,“ ozval se Tal. „Včera jsem o něm slyšel poprvé.“

„Já taky,“ přidal se Lee Dunstan.

Worthington jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

Grace zvedla jedno obočí, zpražila přítomné pohledem a dodala: „Jak chcete.“

„To jsou fakta,“ protestoval Jenson.

Grace nenalakovanými nehty ťukla na desky. Pak z nich vytáhla několik papírů. „Patnáct měsíců se Tal Crawford pokouší dohodnout s finančními úředníky, aby se vyřešila záležitost nelegálních daňových úniků.“

„Irelevantní,“ vyštěkl Jenson.

„Tady nejsme v soudní síni, ale klidně vám dokážu opak,“ odsekla Grace. „O dlužné částce se ještě vyjednává, ale obě strany se dohodly, že to nakonec nebude více než padesát nebo šedesát milionů včetně penále.“

Caitlin se zajíkla a vykulila oči.

Manžel ji nepřítomně poklepal po rameni.

„Jsem si jista, že finanční poradci panu Crawfordovi vysvětlili, že jsou dva způsoby, jak dluh uhradit. První je prostý – vypíše se šek na určenou částku. Bohužel strýček Sam nekryté šeky nepřijímá.“

Talovi spadly rysy.

„Jelikož při vyhlášení bankrotu přijdou federální daně na řadu při platbách jako první,“ kladla Grace před sebe papír za papírem, „pan Crawford nemohl využít ani tuto možnost. Mohl by sice prodat majetek, který vlastní, ale jakmile by se rozneslo, že má Crawford International potíže, finanční supové by se na něho vrhli a obrali by ho o všechno. Vlášda by si přišla na své, ale pan Crawford by zůstal bez peněz.“

Worthington potřásl hlavou. Ne že by tomu nevěřil, spíš Crawforda litoval.

Caitlin sepnula ruce a zarývala si dokonale upravené broskvové nehty do dlaní.

„Jediný přijatelný způsob, jak by pan Crawford mohl daně zaplatit, byl snížit příjmy,“ pokračovala Grace. „A jako na zavalanou jistý senátor za velký stát Nevada prosadil dodatek k zákonu, který povoluje osobám, jež splňují daná kritéria, odečíst si plnou částku za umělecké dary z dluhu na federální dani.“

„Zcela legální postup,“ netrpělivě jí skočil do řeči Jenson. „Běžně používaný.“

„Říká se mu vepřová politika a máte pravdu, používá se v jednom kuse,“ souhlasila Grace. „Nikoho z přítomných jistě nepřekvapí, že pan Crawford přesně splňuje kritéria specifikovaná ve zvláštním dodatku zákona starého jen šest měsíců.“

Worthington se uvolnil. Začíná to vypadat, že jeho oblíbená dojná kráva přežije.

Crawford se tvářil pořádně naštvaně.

Dunstan vypadal spíš vyděšeně. Nebo se mu jen točila hlava, protože měl jako obvykle kocovinu.

„Pan Crawford je majitelem několika originálů, které by jeho dluh více než zaplatily,“ řekla Grace, „jenže je mají v držení různé banky jako zástavu na půjčky.“

„I to je zcela zákonné,“ bručel Jenson.

Faroe se pohnul právě dost na to, aby se na něho právník podíval. Na rozdíl od manželky přišel Faroe v ležérním oděvu. Tmavé džíny s tričkem a zbraň v pouzdře podle něho měly dostatečně odstrašující efekt. Kdyby se někdo zeptal, informoval by ho, že hlídá obrazy.

„Pan Crawford má dále velkou sbírku západního umění,“ sáhla Grace opět do desek a vytáhla další papíry. „Bohužel ani ten nejprátelejší znalec by ji nezhodnotil tak vysoko, aby cena pokryla dlužné daně.“

Pohlédla na Worthingtona. Ne protestoval.

„O aukcích je známo, že se na nich dají získat vyšší částky. Obecně se tomu říká aukční horečka.“

„Opět nic nezákonného,“ opakoval se Jenson. Faroea napadlo, že by takového právníka mohli zaměnit za nahrávku.

„Bez pláten Thomase Dunstana by celá Crawfordova sbírka vynesla asi dvanáct milionů dolarů. Pokud by se rozneslo, že mu hrozí bankrot, bylo by to mnohem méně.“

Právník pohlédl na Worthingtona, ale ten ani teď nic nenamítal.

Grace vzala další papíry. „Tím se dostáváme k Thomasů Dunstanovi.“

„Velmi vysoce ceněnému umělci západu,“ ihned nadhodil Worthington.

„Ano,“ zvedla Grace další stránku. „Pan Crawford koupil jeden z jeho obrazů vloni za čtyři miliony dolarů. Prodal mu ho Lee Dunstan, pak daroval další obraz novému muzeu v Carson City, aby se vyhnul placení daně.“

„Výhodné,“ prohlásil Tal. „A byl to jeden z nejlepších Dunstanových obrazů, velké plátno.“

Grace pozvedla obočí. „Výhodné nebo ne, jistě to o miliony dolarů zvýšilo hodnotu vašich ostatních Dunstanů. Jeden prodaný obraz ovšem nestačil přesvědčit specialisty z finančního, že je umělecká sbírka dostatečnou kompenzací za dlužné daně. Odhadují, že potřebovali, aby se cena zajeden obraz vyšplhala na osm milionů.“

„Ty obrazy za to stojí,“ obhajoval se Crawford.

„To se ukáže, až budou na trhu,“ prohlásila Grace.

„Ano, čili hned zítra,“ opáčil Tal.

„Jestli věříte tomu, co se povídá,“ souhlasila Grace. „Nebo pokud je aukce předem zmanipulovaná. Což je, jak mi jistě pan Jenson potvrdí, nelegální.“

Worthington začal horlivě protestovat.

„Nechte si to pro reportéry,“ poradila mu stroze Grace. „Jen se vás chci zeptat, pane Worthingtone, co se stane, když se na trhu objeví dvanáct nových neznámých Dunstanů najednou?“

Lee Dunstan spustil tirádu o „prolhaných Breckovic děvkách“.

Jenson se k němu naklonil a šepem ho zarazil.

Tal se nechal slyšet: „Jediný Dunstan, o kterém jsem v poslední době slyšel, byl jasný padělek. Pocházel od staré paní, která se asi zbláznila.“

„Mám kopii dopisu, v němž se Modesty Breckové píše, že její obraz je v podstatě bezcenný,“ pokračovala Grace, „a že se ztratil na poště. Jak pohodlné.“

„Protestuji proti předpojatým úsudkům,“ ozval se Jenson.

Grace ho ignorovala. „Několik týdnů nato Modesty Brecková zemřela při požáru, který podle okresního koronera – mimochodem jde spíše o voleného úředníka než vzdělaného lékaře – způsobila sama, protože nevhodně zacházela s kamny.“

Worthington sebou škubl.

„Její praneteř Jillian Brecková po ní dědila,“ řekla Grace.

„Co to má společného s námi? Proč mrháte časem významných lidí?“ vybuhl Jenson.

„Jakmile Jill poslala fotografie tří obrazů po prateř různých galeriím, nedostala žádnou odpověď. Pak se jí ozval člověk, který se představil jako Blanchard a nabídl, že obrazy koupí. Nakonec nic nekoupil, ale vrátil jí chybějící plátno rozsekané na kousky zároveň s výhrůžným vzkazem. Vyhrožoval jí smrtí.“

Všichni kromě Jensona se znepokojeně zavrtěli. Dávali si pozor, aby na sebe nepohlédli.

„Jill jela ke Garlandu Frostovi, známému expertovi zabývajícímu se uměním západu. V době, kdy u něho jako host pobývala, Harry Score Glamis postřelil Frosta a spálil přepravní bedny, protože si myslel, že v nich jsou nepodepsané Dunstanovy obrazy.“

„Co to sakra melete?“ zabručel Tal.

Caitlin zavřela oči. Nepřestala zatínat pěsti.

„Ani tenkrát našťestí žádné plátno neshořelo,“ pokračovala Grace. „Jill navíc zjistila, že Frostovy dva podepsané autorizované Dunstanovy obrazy mají dole na okraji plátna stejné otisky palce jako její neověřené.“

Worthington se napřímil a s hrůzou se podíval na dvanáct pláten vpředu.

„Jill odjela do Canyon County pátrat po Dunstanových otiscích. Získala je. Zároveň ale přišla na to, že otisky na Frostových a tedy i jejích obrazech nepatří Thomasů Dunstanovi.“

„Celou dobu to povídám,“ horoval Lee. „Prolhané děvky...“

„Jill Brecková vás všechny nachytala na švestkách,“ přerušila ho chladně Grace, „proto vám doporučuji mlčet a poslouchat.“

Lee na ni zíral s otevřenou pusou.

Faroe se potají usmíval.

„Otisk palce totiž patří Jillině babičce Justine Breckové, náhodou taky malířce,“ vrátila se Grace k podstatě věci. „Společně s otisky prstů na záznamech o zadržení v místní věznici Jill našla i dopis, ve kterém Justine Thomasovi píše, že už nebude žít ve lži.“

Lee začal opět nadávat, jenže tentokrát pěkně potichu.

Faroe odstoupil od dveří, aby nechal projít Jill se Zachem. Ten se zastavil vedle kolegy a opřel se o stěnu. Byl stejně vybavený jako jeho šéf, včetně pouzdra s pistolí.

Jenson, který si dělal poznámky, odložil blok. „Otisky Justine dokazují pouze to, že byla s umělcem v době, kdy díla vznikla. To je známý fakt. Byla jeho Múzou. Bez ní nemaloval.“

Zach se zašklebil. Právník se dobře připravil.

„Dunstan bez Justine nemaloval,“ prohlásila Jill, „za to ona bez něho ano. Mohu to dokázat. Stejně jako dokážu fakt, že Thomas Dunstan podepisoval obrazy mé babičky, aby se daly prodat ve světě, kde dominovali muži.“

„Absurdní,“ vyštěkl Jenson.

Grace se usmívala stejně chladně jako její manžel. Vytáhla ze složky poslední dokument. „Toto je místopřísežné prohlášení Garlanda Frosta, podle něhož dvanáct obrazů, které zde vidíte,

namaloval stejný umělec jako plátna známá a podepsaná Thomasem Dunstanem.“

„I kdyby se to potvrdilo,“ vyhrkl Worthington, „nedokazuje to, že plátna namalovala žena!“

Zach se protáhl, došel k obrazům na stojanech a zvedl *Indián Springs*. Zanesl ho Worthingtonovi.

„Je neobvyklé, aby Dunstan...“ spustil Worthington ohranou písničku, aniž by se na plátno pořádně podíval.

„... maloval v krajině i budovy,“ dokončil za něho Zach. „Ale oba víme, že několikrát se to stalo.“

Worthington neochotně přikývl.

„Vidíte na obraze ještě něco, co by ve vás vzbuzovalo pochybnosti, že nejde o Dunstana?“ zeptal se Zach.

Worthington nejistě pohlédl na Tala a pak na Leea. Odkášlal si. „Musel bych ho pořádně prostudovat, trvalo by to...“

„Bla bla bla,“ skočil mu do řeči Zach. „Nejsme u soudu. Kdyby někdo vešel do vaší galerie a položil vám obraz na stůl, komu byste ho bez váhání přisoudil?“

Worthington si povzdechl a vzdal se. Jde mu přece o reputaci. Jedině idiot by nepoznal, co bylo patrné na první pohled. „Thomasů Dunstanovi, samozřejmě. Už kvůli tahům štětce, věrné evokaci krajiny, hře světla a stínu...“ Oklepal se. „Je to Dunstan.“

„Když byl namalován tento obraz, zrovna pumpu dostavěli,“ řekla Jill a položila na stůl vybledlou fotografii. „V té době byl slavný Thomas Dunstan pět let po smrti.“

Las Vegas, 19. září, 17.00

Jill vstoupila do pokoje s dobře zásobeným barem, pohodlným nábytkem a televizní obrazovkou přes půl stěny. Momentálně v ní dávali mozaiku složenou z dvanácti obrazů nafilmovanou z různých úhlů, takže bylo vidět i davy lidí s vínem, šampaňským, pivem, whisky, jehněčímí jednohubkami a lahodnými paštikami, jak diskutují s katalogy v rukou.

„No teda,“ vydechla Jill.

Zach přerušil hovor a strčil mobil do kapsy džínů. Pak vstoupil za ní.

„Sportovní sázky jsou ve Vegas ohromný byznys,“ prohodil trochu nepřítomně, protože ještě myslel na to, co se právě dověděl. „Golden Fleece nabízí ubytování hlavně těm, co vyhazují velké peníze. Můžou tu sledovat několik utkání najednou nebo si hodit to hlavní na celou obrazovku.“

„Typicky mužská zábava.“ Jill usedla na dlouhou měkkou koženou sedačku.

Zach klesl vedle ní a plnou vahou se zabořil do polštářů, takže k němu okamžitě sklouzla. Na nízkém stolku před nimi stála láhev šampaňského v kbelíku s ledem, táč chutných kousků jídla z bufetu na aukci a dálkové ovládání s tolika knoflíky, že by jistě dokázala poslat na oběžnou dráhu satelit. Zach natočil ovladač k obrazovce.

„Vítej v dočasně největším kasinu a zároveň uměleckém trhu v Las Vegas,“ řekl. „V následujících několika hodinách změní umělecká díla za nějakých pětadvacet až padesát milionů dolarů majitele – samozřejmě nepočítám Dunstany, kteří byli staženi z nabídky.“

„Breckové,“ opravila ho automaticky Jill. „Obrazy namalovala moje babička.“

Zach pokrčil rameny. „To ať rozhodnou znalci.“

„Ale...“ Zarazila se. Zach má pravdu, přestože se jí to nelíbí.

Místo úvah o dědictví po Justine se zaměřila na mozaiku obrazovek, které právě zachycovaly mamutí taneční sál s pódiem pro dražitele uprostřed a dlouhou řadou lavic s telefony za ním. Místnost byla prázdná kromě několika barů a tuctu banketových stolů štědře obtěžkaných lahůdkami.

Kolem jídla a pití zdarma se motalo sedm set lidí, ještě více jich ale věnovalo pozornost stěnám sálu, okolo kterých bylo vystaveno na sta maleb a soch.

„Ještě není pozdě,“ upozornil suše Zach.

„Na co?“

„Abys nechala Ramseye Worthingtona, Leea Dunstana a Tala Crawforda, aby z tebe udělali multimilionářku.“

„Radši si vychutnám pohled na to, jak budou brát zpátky své výroky o největším mužském malíři amerického západu.“

„Určitě? Worthington má pravdu – bude trvat dost dlouho, než znalci dějin umění vyjasní novou roli Thomase Dunstana/Justine Breckové.“

„Dost dlouho, aby ten hajzl zkrachoval,“ upřímně vyhrkla Jill.

„Kterého myslíš?“

„Toho, co vypumpoval ceny Dunstana, aby se zbavil dluhů.“

„Tala Crawforda,“ zašklebil se Zach.

„Přesně toho,“ přitakala.

„Jenže až zkrachuje, tvoje dědictví se smrskne z milionů na tisíce, to ti nevadí? Sběratelé jsou taky zatvrzelí, líbí se jim představa drsného západu plného silných chlapů. Těžko se budou smiřovat s představou, že ho zobrazila žena.“

„Lákavá představa,“ usmívala se Jill.

Zach zaváhal, pak se rozhodl, že by Jill měla vědět i poslední novinu od Faroea. „Jenže... Scorea nenajal Tal. Byla to totiž Caitlin.“

Jill se k němu prudce otočila. „Cože?“

„St. Kilda vyhrabala staré telefonní záznamy.“ Zach uhladil neposlušný pramen Jilliných vlasů a zastrčil jí ho za ucho. „To Caitlin Crawfordová tahala za nitky. Platila Scorea z výdajů na domácnost, Tal jí dával volnou ruku a nikdy se neptal, za co utrácí.“

„Malé částky to asi nebyly,“ zabručela Jill.

„Bohatí jsou jiní. Podstatné je, že Tal opravdu nevěděl, co jeho žena podniká.“

„To víš jistě?“

„Přisahal, že půjde na detektor lži,“ pokračoval Zach. „I Faroe mu věří. Prý se starý pán málem zhroutil, když na něho manželka vykřikovala, že všechno zničil, že ona kvůli němu umře chudá jak kostelní myš a že je to všechno jeho vina, protože v byznysu změkl.“

Jill mlčela.

„Mění se tím něco?“ zeptal se Zach.

„Jako co?“

„Tvůj přístup k aukci. Nebo plány s obrazy.“

Jill přimhouřila oči. Přemítala a vytukávala mu špičkami prstů na stehno pomalý rytmus.

Zach ji nechal přemýšlet, mezitím sledoval televizi. Překvapilo ho, kolik lidí z časů s Frostem poznával. Muže z Texasu s pivem a úzkými kravatami, ženy se sklenicemi vína zvednutými k poloodhaleným prsům, aby předvedly pěti a šestikarátové diamanty. Drahokamy byly pravé, většina poprsí ne.

Na jedné obrazovce se objevil obchodník z Montany s páskem šampióna v rodeu – dokonce vypadal, že si ho nekoupil v zastavárně, ale sám vybojoval. Na jiné Zach uviděl majitele prasečí farmy z Arkansasu, který mimochodem vlastnil i největší řetězec jatek na Západě. Rovněž jeho manželka vypadala jako ukázka, co si může dovolit – předváděla se ve značkových džínách, barevné tělové podprsence a černé vestičce pečlivě navržené tak, aby zakrývala co nejméně.

Na ostatních obrazovkách si všiml ještě předčasně plešatého hollywoodského producenta, jenž si z marnivosti holil a leštil hlavu. Vedle něho stál příjemně vypadající developer, který se živil spekulacemi, s inteligentní elegantní manželkou.

„Caitlin si myslela, že pomáhá manželovi?“ zeptala se Jill konečně.

„Spíš sobě. Má patologický strach z chudoby.“

Jill hlasitě vydechla. „To já radši budu chudá, než bych hrála malou roličku ve hře velkého muže o modrém dýmu, skrývajícím vraždu. Necháme ji, ať se v tom zkoupe.“

Zach se najednou posunul a posadil si Jill na klín. „Právě to se mi na tobě líbí.“

„Co?“

„Poznáš, co je skutečné a co ne.“

„Peřeje jsou vždycky opravdové,“ řekla a vzala ho kolem krku. „Ty jsi taky pravý. Naučím tě sjíždět mé oblíbené řeky.“

„To беру,“ souhlasil Zach. „Ale musíš se mnou objíždět zapomenuté dvory a naučit se vyznat ve starých nadupaných autech.“

„Pořád ještě hledáš ten hemi něco?“

„Jmenuje se Hemicuda s odklápěcí střechou. Je to svátý grál mezi silnými vozy ze šedesátých a sedmdesátých let.“

Zasmála se a spokojeně se k němu přitiskla. „Bojím se, že si na řece rychle zvykneš, ale varuju tě, v autech se vůbec nevyznám. Bude mi trvat pěkně dlouho, než se něco naučím.“

Zach ji pevně sevřel v náručí: „Právě na to spoléhám.“